GERARD KLEIN

CHIRURGII PLANETARI

SF

EDITURA TINERAMA

GERARD KLEIN

Epopeea familiei d'Argyre

I

CHIRURGII PLANETARI

(Visul pădurilor)

Traducere de RADU GÂRBACEA

Coperta: Gavril Kovacs

Versiune 1.0

GERARD KLEIN,
Le rêve des forêts
(Chirurgiens d'une planète)

Editura Tinerama
1993

Lui Jackie Paternoster

PREFAŢĂ

«Marte: visul pădurilor a apărut iniţial în trimestrul al patrulea al anului 1960, cu titlul *Chirurgii planetari,* sub semnătura lui Gilles d'Argyre, în colecţia *Anticipation* a *Editurii Fleuve Noir.* Ţinând cont de intervalele mari dintre apariţiile ce caracterizau această colecţie, acest roman a fost scris, probabil, în 1958 sau 1959, imediat după *Sacrificarea stelelor.*

Versiunea publicată atunci se deosebea sensibil de manuscrisul original care număra în jur de 450 000 de cuvinte, redusă ulterior la 300 000 cuvinte, aşa cum cerea această colecţie. Trebuie să mărturisesc că anumite tăieturi din textul vechi le-am făcut cu ajutorul lui François Richard, pe atunci directorul literar al Editurii *Fleuve Noir,* eliminând stângăciile şi imprimând puţin nerv acestei opere. Fie-mi permis să aduc aici un omagiu acestui om sensibil şi sincer, care mi-a dezvăluit câteva adevăruri elementare despre munca de scriitor. Dar au mai existat şi alte pasaje tăiate, de care mi-a părut foarte rău. De aceea, în prezenta ediţie anumite pasaje sunt refăcute.

Dar ea nu este nici acum conform manuscrisului original, nu e nici măcar intermediarul dintre aceste două versiuni. Am ezitat îndelung înaintea reeditării *Chirurgilor planetari,* datorită imperfecţiunilor sale. O rescriere temeinică a romanului a fost necesară. De aici, cele două continuări: *Corăbiile solare* şi *Călătoria cea lungă,* care nu puteau atrage atenţia publicului, deşi erau scrise într-un mod deosebit. Jacques Sadoul, care a salutat apariţia *Corăbiilor solare* în lucrarea sa *Istoria modernă a science-fiction-ului*, a sfârşit prin a-mi da dreptate. Trilogia *Povestea familiei d'Argyre* revede lumina tiparului acum, într-o versiune îngrijită şi revizuită. Sper ca primirea făcută de public să-l recompenseze într-un fel pe Jacques Sadoul pentru

încrederea sa. Îl asigur, pe această cale, de gratitudinea mea.

N-am căutat întotdeauna să fac din opera mea un roman nou, aşa cum era în 1968. Prea multe lucruri s-au schimbat de un sfert de secol încoace, nu numai în stilul meu, dar şi în cunoştinţele despre planeta Marte, pentru ca un astfel de demers să aibă sens. Viziunea asupra planetei Marte, aşa cum mi-o închipuiam atunci, era inspirată din operele abatelui Moreux şi ale lui Gérard de Vaucouleurs, ca şi din tablourile marelui şi regretatului Chesley Bonestell, iar nu din fotografiile trimise de sonda spaţială *Viking.*

Deci, mi-am dat toată silinţa cu acest text, l-am scris cu seriozitate şi sper să aservească cât mai bine entuziasmul şi ambiţia unui foarte tânăr autor. În anumite pasaje mi-am permis să fac unele reactualizări, pentru a suscita interesul cititorului şi, de asemenea, pentru propriul meu amuzament. Dar eruditii în ale science-fiction-ului pot să ateste existenţa microcalculatorului în prima versiune, aceasta făcând parte din arsenalul conjuraţilor Proiectului. Astăzi, l-am numi microordinator.

Pe un astfel de calculator a fost retipărit textul. Eu cred că fără un *Macintosh* n-aş fi avut vreodată curajul unei asemenea tentative. Trebuie să mulţumesc, pe această cale, lui François Benveniste, fostul director al *Societăţii Apple,* care m-a introdus în tainele calculatorului, lui Dominique Martel şi lui Ellen Herzfeld, care m-au învăţat şi îndrumat. Ţin să mulţumesc în mod special lui Jackie Paternoster, care m-a susţinut şi m-a încurajat, îi mulţumesc pentru răbdarea şi sfaturile lui, căruia această carte îi e dedicată, de altfel.

Atunci când acest roman a fost scris, niciun om nu se aventurase în spaţiu. Luna se afla la depărtare de secole. Astăzi, pare verosimil ca fiinţe umane să pună piciorul pe Marte, înainte ca acest secol să se sfârşească. Mi se pare normal să mai dedic această carte oamenilor şi organizaţiilor din toate ţările lumii, care au făcut ca această cucerire a spaţiului cosmic să intre în actualitate, şi mai ales Administraţiei Naţionale a Spaţiului şi Aeronauticii (N.A.S.A.), care a fost creată la 1 octombrie 1958, prin grija Guvernului american, ce a inspirat, fără îndoială. Administraţia, pentru a duce la îndeplinire Proiectul.»

Gérard Klein,

12 octombrie 1986

PARTEA I

MARTE

1

Când accidentul surveni, copterul tocmai survola extremitatea Mării Sirenum. Cu o clipă înainte, marile sale pale transparente loveau aerul rarefiat al lui Marte cu un foşnet mătăsos de hârtie boţită. Zbura la o altitudine de trei sute de metri, iar pilotul, atent la denivelările solului, neglijase supravegherea afişajelor fixate pe sferă. Apoi indicatoarele au luat-o razna. Totuşi, vântul era slab. Cerul liniştit oferea vederii acea culoare de un albastru întunecat care caracterizează orizontul marţian la aceste latitudini. Colinele, care mărgineau Marea Sirenum la sud, se detaşau claie pe câmpia roşie. Niciun nor de nisip nu plutea peste deşert.

Pilotul nu reacţionă decât atunci când în căşti auzi un ţiuit. Sub parbriz clipiră câteva cadrane roşii. Aparatul pierdea înălţime. Palele lui imense, la fel de uşoare ca şi elitrele insectelor terestre, începură să vibreze. Oscila nesigur de sprijinul său. În aerul rarefiat. Reflexele lui Archim Noroit i-au salvat viaţa. Copterele sunt aparate sigure. Însă aerul de pe Marte nu iartă. Este atât de rarefiat încât doar navele care, dispunând de o suprafaţă portantă considerabilă şi de o viteză ridicată, se pot menţine în el. Atunci când palele mari ale unui copter încetează să se mai învârtească şi să bată aerul, asemenea aripilor unei păsări colibri, accidentul este aproape întotdeauna fatal. Iar fragilitatea lor, datorită uşurimii, lasă puţină libertate de mişcare în regim de motor.

Noroit debreie maşina aproape instantaneu, evitând ruperea şi prăbuşirea de la trei sute de metri. Apăsând pe un buton, scindă copterul în două părţi. Cea mai grea, conţinând motorul şi echipamentul, căzu ca un bolovan. Sfera se deschise asemenea unei flori şi cele trei cochilii irizate alunecară mai încet către sol. Legat de scaun, asemenea unei marionete, pilotul rămase suspendat de palele care îşi încetaseră bătaia şi se învârteau

nebuneşte. Îşi aranjă masca ce-i acoperea întregul chip, inspiră oxigen din răsputeri, se desprinse de scaun şi se legănă la capătul suspantelor care-l mai legau încă de velatură, a cărei cădere se încetinise în chip considerabil.

Nu se putu abţine să nu privească dedesubt. Pata întunecată, la mai mult de un kilometru spre sud, era tot ce mai rămăsese din carlingă, iar punctul negru, mai apropiat, era scaunul de pilotaj cu rezerva principală de oxigen. În ceea ce-l privea, el cobora încetişor, ca o floare de păpădie, având ca singură avuţie doar butelia dublă de aer care-i era fixată pe umeri.

Se ghemui, atinse solul fără să se lovească, datorită gravitaţiei scăzute de pe Marte, însă marile pale translucide se repliară şi se rupseră cu un trosnet de sticlă. Se desfăcu din chingi, îşi verifică masca şi buteliile, apoi aruncă o privire locului.

Câmpia era dezolantă, orizontul pustiu, solul ocru, presărat cu pietre, era străbătut de uşoare denivelări nisipoase, sfâşiate ici-colo de colţi stâncoşi ascuţiţi de variaţiile extreme de temperatură. O pată albăstruie, către sud-vest, indica prezenţa unei colonii de licheni, refugiate într-o adâncitură în care se condensase umezeala.

Archim râcâi solul marţian cu piciorul. Sub crusta subţire, bogată în oxid de fier, el descoperi un nisip fin şi cenuşiu în care se găseau adesea fosile vechi de mai bine de două miliarde de ani, datând din primele zile ale planetei. În alte împrejurări, s-ar fi gândit la pădurile Pământului, la verdeaţa umedă a bogatelor câmpii terestre şi la blândeţea cerului său azuriu, luminos, căci, deşi era născut pe Marte şi nu cunoscuse Pământul decât prin intermediul cărţilor şi al hologramelor, ca toţi marţienii, avea nostalgia planetei-mamă. Visa adesea la ceea ce ar deveni Marte, dacă arbori uriaşi, cu dezvoltarea favorizată de gravitaţia slabă, ar umbri câmpiile tăcute şi ar furniza aerului marţian oxigenul prezent în sol, de care oamenii aveau atâta nevoie.

Cătunul cel mai apropiat se găsea în regiunea Ophir lângă ecuatorul marţian, la mai multe sute de kilometri către nord-est. Îi era imposibil să repare copterul şi la fel de imposibil să parcurgă această distanţă pe jos. Ajutorul nu-i putea sosi decât din partea celorlalţi. Necazul era că baliza de avarie nu funcţiona. Era una dintre ultimele informaţii pe care le citise în sferă, înainte de prăbuşire.

Frigul era pătrunzător, însă blana sintetică a combinezonului său îl apăra bine. Noaptea, ar fi fost cu totul altceva. Casca îi acoperea capul în întregime, iar masca pe care o îndepărtase pentru câteva clipe îi îmbrăţişa faţa. Aerul nu-i dădea multe motive de îngrijorare, căci circuitul regenerator cuplat pe cele două butelii îi acorda un răgaz de câteva zile, poate chiar şi de o săptămână, dacă nu trebuia să facă eforturi prea mari. Cei mai mari duşmani ai săi erau setea, epuizarea. Şi noaptea.

Din ceea ce rămăsese din pale şi chingi, nimic nu-i mai era folositor. Cu paşi mari se îndreptă către epava carlingii. Cizmele i se afundau puţin în crusta roşiatică. Era un noroc, căci există pe Marte regiuni în care solul nu este format decât dintr-un praf fin, adus de vânt de-a lungul mileniilor, în care te scufunzi până la jumătatea coapsei, iar adeseori în întregime.

Ajunse, apoi trecu de fotoliul pe care-l abandonase în timpul căderii. Se cutremură contemplând metalul răsucit, pernele sfâşiate, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat, dacă reflexele sale n-ar fi reacţionat atât de prompt.

Încrezător în instrumentele sale, nu-şi notase coordonatele, încă înainte de clipa accidentului, şi nu mai avea decât o vagă idee despre zona în care se găsea. Ţinând seama de viteza aparatului, nu putea estima poziţia, decât cu o aproximaţie de câteva zeci de kilometri.

Oricum, distanţa era prea mare. Dacă nu venea cineva să-l caute, nu avea cum să scape. Nu-i era teamă de moarte, căci trecuse adesea pe lângă ea. Dar era vorba de hârtiile lăsate în Circe, capitala marţiană. Era vorba de Gena. Şi, în sfârşit, mai era şi bărbatul acela, venit de pe Pământ, pe care trebuia să-l întâlnească peste câteva zile. Şi mai era vorba, în special, despre Proiect.

Sincer vorbind, se gândea el, în vreme ce mergea fără a înceta să scruteze orizontul, căci o dâră vaporoasă pe care tocmai o zărise nu-i plăcea, prevăzuse de multă vreme că într-o bună zi va avea un accident. Îşi luase măsurile de prevedere. Dacă cumva, cauza accidentului era într-adevăr cea pe care o bănuia, nu-şi putea înfrânge teama pentru Gena.

Bătrânul, căruia îi încredinţase hârtiile, spunându-i că în caz că el ar dispărea, să nu le remită decât poliţiei terestre, îi spusese clar: „Renunţă. Mai întâi, e un vis nebunesc. Iar apoi, există unele

puteri pe care nu e bine să le sfidezi”.

Natural, nu avea sens să renunţe. O idee, un proiect, în care este implicat viitorul unei întregi planete, nu se abandonează. Pe Marte, îşi spusese el, un om nu este asasinat aşa cu una, cu două. Încă mai există tribunale. Nu risc nimic.

Dar viaţa era atât de precară pe Marte, încât se afla la discreţia unui incident.

Archim studie dâra subţire şi cenuşie de pe cerul pustiu şi albăstrui, spre sud, spre pol. Vaporii se condensau. Dâra avea contururile delicate, ca un fum de ţigară. Se deplasa în direcţia lui, cu o viteză apreciabilă. Frontul de perturbaţii putea avea o lăţime de cincizeci de kilometri şi, chiar dacă forţele Coriolis l-ar face să devieze către vest, tot nu ar scăpa.

Un vânt de nisip îl învălui. De data aceasta, jocurile erau făcute. Pornise din start ca învins. Maşinal, îşi trecu mâna înmănuşată peste bărbia apărată de mască. Pericolul pe care îl reprezintă cicloanele de pe Marte este foarte diferit de cele pentru care se tem ei pe Pământ. Pe Marte, aerul este prea uşor, pentru ca un vânt violent, chiar de 300 km pe oră, să poată nelinişti cu adevărat un om. Iar el este încărcat cu praf, cu nisip, cu grăunţe microscopice pe care turbulenţa le menţine în suspensie în atmosferă. În rafalele sale, el poartă proiectile care sunt antrenate de viteza lui. Vântul este inofensiv, însă nisipul este ucigător. Nisipul acesta, care îi conferă norului vertical culoarea sa cenuşie sau roşiatică, este atât de fin încât blochează mecanismele delicate, pompa sistemului de reciclare a aerului, străpunge combinezoanele cele mai rezistente şi pătrunde, pe sub mască, în gură, în nări, în ochi.

Archim începu să alerge în direcţia cabinei. Avea la dispoziţie o oră. Poate că reuşea să aranjeze rămăşiţele aparatului în aşa fel încât să-i poată oferi cât de cât un adăpost. Oricum, trebuia să ajungă până la copter şi să verifice unele lucruri. După furtună, fără îndoială că aparatul va fi acoperit şi va fi aproape imposibil să-l regăseşti.

Şocul dislocase complet carlinga. Partea inferioară a sferei explodase ca o coajă de ou. Carterul de plastic al motorului era sfâşiat. Din cala micuţă căzu conţinutul. Archim se aplecă asupra motorului electric care antrenase palele. Şocul îl deformase, dar nu părea să fi suferit avarii înainte de prăbuşire. Nu de aici

provenise pana.

Examină rămăşiţele acumulatorilor şi realiză imediat cauza accidentului. Patru dintre ei fuseseră secţionaţi cu ajutorul unei lame ultrasonice. Fanta era minusculă, aproape imperceptibilă, acolo unde nu fusese lărgită de şoc.

Încercaseră să-l omoare. Scăpase printr-o minune, dar erau puţine şanse ca miracolul să se repete. Sabotorul trebuia să cunoască planul călătoriei de explorare, pe care o pregătise Archim. În ajunul plecării, aşa cum era regula, Archim îl depusese la birourile Administraţiei. Nimeni altcineva, în afară de Gena – dar se putea, oare, îndoi de Gena? – nu era la curent cu proiectele sale. Trebuia să facă cercetări în Zona Administraţiei. Integritatea Administraţiei Marţiene se bucura de o foarte bună reputaţie. Dar proiectul lui Archim era atât de ambiţios, încât îi putea împinge pe mulţi la crimă.

Examină cu rapiditate rămăşiţele tabloului de bord. Radioul de alarmă, construit pentru a rezista la aproape orice fel de catastrofă, părea intact. Fu cuprins de un val de uşurare, aproape de euforie. În câteva ore va fi salvat. Duşmanii săi contaseră pe faptul că nu va supravieţui prăbuşirii. Nu-şi făcuseră griji cu privire la radioul de ajutor. Activă aparatul şi îl reglă pe frecvenţa satelitului auxiliar al lui Circe. Aparatul scoase o dâră subţire de fum. Fusese sabotat. O treabă îngrijit efectuată. Iar clipa atentatului fusese bine aleasă. Niciun satelit n-ar putea să-l repereze la timp prin norul de praf.

Descurajat, Archim se aşezase pe nisip. Întoarse capul pentru a evalua distanţa la care se mai găsea norul cenuşiu şi privirea i se opri întunecată asupra unei pete de culoare, pe jumătate ascunse sub un lonjeron răsucit.

Era o fotografie: fotografia Genei. Întotdeauna prinsă de tabloul său de bord, atunci când pleca în expediţie. Ridică lonjeronul şi recuperă fotografia, o hologramă de o asemănare izbitoare cu originalul. Tenul bronzat, ochii albaştri, chipul aureolat de părul blond, tuns scurt; tânăra femeie îi zâmbea.

Ştia că acum ea era direct ameninţată. Chiar dacă nu-i mai rămânea nici măcar umbra unei speranţe, trebuia să încerce să scape din ciclon şi să revină la civilizaţie. Pentru Gena.

Îşi inventarie resursele. Câteva butelii de aer rămaseră intacte, ceva hrană. Cortul fusese sfâşiat de câteva aşchii metalice. Iar

apa îi lipsea. Rezervorul era găurit. Nu rămăsese decât echivalentul a câtorva pahare şi care se evapora rapid. Bău îndelung, mută restul într-o ploscă pe care şocul o cruţase, fără a-şi face însă iluzii asupra răgazului care îi era acordat.

Luă fotografia Genei, o strecură într-un buzunar al combinezonului său de zbor, îşi ridică fără efort sacul pe umeri şi porni. Spera să taie traiectoria ciclonului şi să scape de vâltoarea furtunii. Atmosfera era deja încărcată. Archim începu să alerge.

2

Bărbatul nu era născut pe Marte. Sosise de curând de pe Pământ. Se vedea acest lucru după mersul şi după tendinţa de a face paşii prea mari. După felul neliniştit în care îşi ridica privirea şi contempla cu o îngrijorare plină de îndoieli domul translucid care acoperea oraşul Circe şi proteja capitala marţiană de pericolele din exterior. Domul avea mai mult de patruzeci de ani de existenţă şi, cu toate că fusese de numeroase ori modificat şi mărit, locuitorii din Circe îl considerau ca făcând parte din ordinea lucrurilor, la fel ca erodatele coline marţiene sau ca stelele. Însuşi termenul dom era înşelător, cel puţin din punct de vedere terestru, căci enorma bulă de aer care le permitea locuitorilor din Circe să trăiască în afara locuinţelor lor, fără a purta mască sau să circule cu faţa descoperită, aşa cum ar fi făcut pe Pământ, evoca mai curând o îngrămădire de ciuperci sau o colonie de negi.

Pe Marte se puteau număra aproape o mie de domuri ca acela din Circe, dar acesta, al capitalei, cu cei o mie cinci sute de metri în diametru, după axa mare, era cel mai spectaculos, iar locuitorii lui erau pe bună dreptate mândri de el.

Bărbatul, care venea dinspre astroport, era înalt, iar tenul său luminos trăda, împreună cu o mulţime de alte amănunte, o probabilă origine terestră. Pe Marte atmosfera rarefiată, în ciuda depărtării de soare, lasă să ajungă la sol mai multe ultraviolete decât pe Pământ, iar marţienii au de obicei tenul bronzat. Ochii pământeanului, în continuă mişcare, inspectau împrejurimile cu neîncredere. Păşea pe principalul bulevard din Circe, aproape pustiu la acea oră, amuzându-i pe câţiva puşti, care-şi băteau joc de statura lui.

Poate fusese dezamăgit de ceea ce descoperise aici, dar nu lăsă să se întrevadă acest lucru.

Ca regulă generală, pământenii, turişti, tehnicieni sau

funcţionari, nu erau câtuşi de puţin impresionaţi de Circe. După două secole de colonizare, planeta roşie nu le oferea încă oamenilor, decât un adăpost nesigur. Erau în jur de o sută de mii, luptând în mod constant împotriva lipsei de apă, de oxigen, a frigului şi a ostilităţii mediului. Însă locuitorii ei nu se plângeau. Cei mai mulţi nu cunoşteau nimic altceva şi iubeau planeta Marte. Aici erau născuţi, aici trăiau şi mureau, asemenea strămoşilor lor, iar Pământul, planeta aceea caldă, suprapopulată, viermuind de viaţă, îi nelinişteа. Se gândeau chiar, că dacă turiştii, funcţionarii şi tehnicienii ar rămâne mai multă vreme pe Marte, probabil că s-ar răzgândi şi ar prefera viaţa marţiană, liberă şi aspră în locul atmosferei călduţe de seră a Pământului.

După ce şovăise, la intersecţia mai multor drumuri şi întrebase care este calea sa, pământeanul sfârşi prin a o apuca pe una din străzile care traversează cartierele septentrionale ale oraşului, cele mai noi şi mai luxoase. Se opri în faţa unui imobil, verifică numele şi împinse uşa. Ştia măcar că pe Marte, unde jaful este necunoscut, nimeni nu foloseşte cheia.

Urcă o scară, ţinându-se de balustradă pentru a nu se clătina. Gravitaţia continua să-i joace feste. La etajul al doilea, o uşă cu o plăcuţă de cupru anunţa: „Archim Noroit. Climatician.”

Bătu la uşă. Nu răspunse nimeni. O deschise, traversă un mic hol, ridică o perdea şi pătrunse într-un mic birou. Încăperea era pustie, dar lăsa impresia că fusese părăsită de puţină vreme şi, mai ales, fusese răscolită. Pe jos erau împrăştiate câteva hârtii, sertarele nu erau bine închise, iar uşile câtorva dulapuri erau deschise. Nemişcat, pământeanul examină îndelung încăperea. Biroul acesta era o minune a ingeniozităţii. Pe Marte, spaţiul este un lucru rar în oraşe, iar arhitecţii se întrec în a imagina proiecte pentru a cuprinde într-un spaţiu restrâns tot ceea ce este necesar vieţii. Suprapoluarea punea aproape aceeaşi problemă ca şi pe Pământ, dar arareori fusese rezolvată cu atâta îndemânare. Marte nu îşi uzurpa reputaţia de civilizaţie metodică şi îngrijită, iubind sobrietatea şi căutând să îmbine eficacitatea cu confortul.

Convins în cele din urmă că este singur, pământeanul exploră cu rapiditate toate ascunzătorile convenabile. Nu găsi nimic din ceea ce părea să caute. Vizitatorii inopinaţi ai lui Noroit

descoperiseră, poate, ceea ce căutau şi doreau să obţină, dacă nu cumva climaticianul, prevăzător, să nu fi ascuns în altă parte, ceea ce dorea să sustragă atenţiei eventualilor curioşi.

În cele din urmă pământeanul aruncă o privire asupra cărţilor care umpleau rafturile. Cele mai multe erau lucrări tehnice, privitoare la clima marţiană sau terestră. Unul dintre volume părea deosebit de uzat. O lucrare clasică: *Teoria generală a atmosferei,* de Hugo von Steiner.

Un personaj curios, acest savant von Steiner. Murise cu mai puţin de un secol în urmă, după ce fondase climatologia globală. Dezvoltase anumite teorii dintre cele mai controversate privitoare la posibilitatea de a transforma climatul unei întregi planete. Un om ciudat, într-adevăr, savant rece şi metodic, dar foarte capabil şi de idei măreţe. Nici mai mult nici mai puţin decât redresarea axei Pământului sau înzestrarea Lunii cu o atmosferă. Sau a lui Marte.

Dotarea planetei Marte cu o atmosferă. Când Steiner îşi expusese, pentru prima oară proiectul în detaliu, când făcuse apel la pionieri ai astronauticii precum Ţiolkovski, Clarke sau Oberth, se zâmbise cu subînţeles. Omul murise cu reputaţia unui geniu pe jumătate nebun.

Pământeanul se răsuci în cele din urmă pe călcâie şi părăsi apartamentul lui Noroit. Gânditor, coborî încet treptele.

În clipa în care dădea să treacă pragul imobilului, fu cât pe ce să se ciocnească de un bărbat care intra. Un moment îşi roti braţele ca pe nişte mori de vânt, însă noul venit îl prinse şi-l repuse pe picioare.

— Puţin obişnuit cu gravitaţia, nu-i aşa? spuse acesta zeflemitor. Proaspăt sosit de pe Pământ? Şi cu o cursă rapidă?

— Întocmai, spuse pământeanul. (Apoi, după o scurtă ezitare, continuă): Am venit să-l văd pe Noroit. Îl cunoaşteţi?

— Toată lumea se cunoaşte pe Marte, spuse celălalt, prudent. Şi suntem vecini.

— Ştiţi unde l-aş putea găsi? Trebuie să-l întâlnesc aici, dar am venit cu două zile mai devreme.

— Nu e la Institutul de Climatologie. Dar sunteţi sigur că el e cel pe care trebuie să-l vedeţi? Nu-i prea plac centralii.

Chipul marţianului se posomorise.

— Am venit în mod special de pe Pământ să-l întâlnesc. Poate

că asta o să vă convingă?
Îşi scoase din buzunar o hârtie scrisă de mână pe care i-o întinse vecinului lui Archim. Acesta o citi şi chipul i se lumină.
— Dumneata eşti vărul pe care-l aştepta. Mi-a vorbit despre dumneata. Frunze verzi, nu-i aşa? Atunci duceţi-vă la Taverna lui Icar. Va fi acolo sau vi se va spune unde-l puteţi găsi. E înspre Poarta de Vest, în sectorul doisprezece. Nu vă puteţi înşela.
— Mulţumesc, spuse pământeanul. Aţi spus: frunze verzi?
— N-am spus absolut nimic, răspunse celălalt mijindu-şi ochii. Însă numele meu e Yann Serre. Într-o bună zi poate că o să vă pot face vreun serviciu. Până atunci, mai bine umblaţi pe vârfuri, decât pe călcâie. Vă doresc o zi fără vânt.
— O zi fără vânt, spuse pământeanul fără convingere, schiţând un gest. Problemele de etichetă sunt cel mai dificil de rezolvat într-o altă lume.
O apucă pe una din aleile circulare care mergeau paralel cu baza domului şi ajunse pe Bulevardul de Vest. Deodată, trecând de un bloc, descoperi visul marţian. O pată de verdeaţă, o pădure în miniatură, cu arbori pământeni, fagi, plopi-tremurători, mesteceni, arţari, stejari şi pini, crescând firavi în slaba gravitaţie marţiană, pe un gazon tuns. Frunzele imense, disproporţionate în comparaţie cu trunchiul, păreau să plutească în aer. Patru scocuri îşi scuipau ploaia către cer. Pământeanul clătină din cap. Ca toată lumea, ştia că marţienii ţineau la bonsai. Dar aici era vorba de altceva; de o comoară marţiană, cea mai mare pădure a planetei, şi de o emblemă, visul nemărturisit al locuitorilor lui Marte. Câţiva trecători o contemplau, cu un fel de aviditate. Nici măcar nu întoarseră capul la trecerea pământeanului.
În apropiere de Poarta de Vest, pietonii deveniră mai numeroşi, însă imobilele erau din ce în ce mai prost întreţinute. Pe vremuri acesta fusese cartierul elegant al oraşului, iar faţadele mai aveau încă ornamente, astăzi dărăpănate. Nu-i mai adăposteau decât pe muncitorii centralelor şi portului, precum şi echipajele astronavelor aflate între două traversări. Micile dughene şi barurile abundau aici dar, spre deosebire de cartierele asemănătoare de pe Pământ, securitatea era totală, după câte i se spuseseră pământeanului.
Descoperi fără greutate Taverna lui Icar. Locul era neobişnuit de mare şi întunecat. Vreo doisprezece bărbaţi, în uniforme

variate sau purtând ţinuta minerilor de pe Marte, stăteau rezemaţi de tejghea. Alţii se înghesuiau în jurul meselor joase, circulare, în centrul cărora stătea o chelneriţă. Nimeni nu-l privi pe pământean, dar la apropierea lui conversaţiile se purtau cu voce scăzută. Se apropie de tejghea, iar bărbaţii se feriră din calea lui, fără a-i arunca măcar o privire, întorcându-i spatele în mod ostentativ. Popularitatea turiştilor veniţi de pe Pământ sau chiar a pământenilor în general nu părea să fie prea mare prin aceste locuri.

— Ce doriţi? întrebă barmanul chior, cu faţa brăzdată de o prelungă cicatrice cafenie, care-i cobora spre piept şi îi dispărea sub bluză.

— Caut un bărbat pe nume Noroit. Mi s-a spus că l-aş putea găsi pe aici.

— Cine v-a spus-o?

— Un prieten de-al lui Noroit. Yann Serre.

Barmanul şovăi.

— Archim nu e aici. Să văd ce pot face. Beţi ceva?

— Acelaşi lucru, spuse pământeanul, arătând spre paharul vecinului său.

Chelnerul zâmbi, luă un pahar de sub tejghea şi apucă cu o mişcare rapidă o sticlă fără etichetă.

— Spuneţi-vă părerea.

Pământeanul îşi duse încet paharul la nas, îl mirosi, apoi îl goli dintr-o sorbitură. Îşi trecu mâna peste buze şi suflă.

— Vă place? întrebă minerul din stânga lui.

— Nu, răspunse pământeanul.

— Nu mă miră. Puţine lucruri sunt mai rele aici. Am văzut pământeni care, aşa ca dumneata, au gustat, apoi s-au prăbuşit grămadă. Băutura asta se face din lemn. Pe aici e un lucru rar.

Barmanul se întoarse. Clipi din unicul său ochi.

— Nimeni nu ştie unde e Archim, însă e cineva care vrea să vă vadă.

— Bătrânul Larsen, mârâi minerul. Frunze verzi.

— Larsen în persoană, spuse barmanul. Frunze verzi.

— Atunci, du-te băiete, conchise minerul cu o uşoară lovitură pe umărul pământeanului. Nu se întâmplă prea des ca bătrânul Larsen să accepte să primească un necunoscut.

— Pe aici, spuse chelnerul.

Pământeanul îşi croi drum printre oameni şi mese. Era ca şi cum ar fi lăsat în urma lui o dâră de linişte. Vru să se întoarcă la auzul unui hohot de râs feminin, dar chiorul îl luă de braţ şi îl trase într-un coridor strâmt, după ce ridică o perdea.

— Drept înainte, spuse el ferindu-se, ca să-i facă loc.

Orbit brusc, pământeanul pătrunse într-o cămăruţă intens luminată. Un bătrân cu faţa ridată era singur în faţa unei mese mari, cu o sticlă şi un pahar în faţă. Era ceva ciudat în felul lui de a şedea. Pământeanul observă că bătrânul îşi pierduse un picior, de la coapsă şi că avea o proteză rudimentară.

— Larsen? întrebă el.

— Eu, spuse bătrânul.

Vocea îi era ciudat de blândă. Îşi trecu mâna dreaptă prin barba deasă şi roşcată, iar cu privirea-i albastră îl studie îndelung şi cu răceală pe bărbatul venit de pe Pământ.

— Georges Beyle, spuse acesta în cele din uimă.

— Posibil, răspunse Larsen. Vreţi să-l vedeţi pe Archim?

— Într-adevăr, spuse pământeanul.

— E plecat. De două zile.

— Trebuie să-l întâlnesc urgent.

— E o călătorie de explorare, spuse Larsen. Se duce şi vine. Un tip discret. Are motivele lui.

— Cred că e ameninţat. Şi de asta trebuie să-l văd fără întârziere.

— Desigur, spuse Larsen. Poate că sunteţi vreunul din prietenii lui.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, spuse pământeanul. Aveţi vreo idee cam cât costă cu o cursă rapidă, cu acceleraţie constantă, cu un avans de două zile, pe traiectoria Pământ-Marte?

— Câtuşi de puţin. Marte îmi ajunge.

— N-are importanţă. N-aveţi încredere în mine?

— Veniţi de departe, răspunse Larsen.

Beyle scoase scrisoarea din buzunar. Bătrânul o citi cu atenţie.

— E scrisă de mâna lui. Dar nu-i sunteţi văr.

— Nici al regelui Angliei. Suntem în siguranţă aici?

— Foarte.

Pământeanul desfăcu închizătoarea magnetică a bluzonului său cenuşiu şi îşi strecură mâna într-un mic buzunar interior. De acolo scoase un dreptunghi de metal albastru pe care i-l întinse

lui Larsen. Bătrânul îl examina, îşi goli paharul, apoi i-l înapoie.

— Deci dumneata eşti, spuse el.

— Eu sunt.

— Sunteţi copoi, acolo pe Pământ?

— Mai mult sau mai puţin. Aici nu.

— Archim mi-a vorbit de dumneata, spuse Larsen. Nu trebuia să ajungeţi decât peste două zile.

— Nava a sosit repede. V-am spus-o.

— Posibil, spuse bătrânul. Frunze verzi. Pământul se va amesteca şi aici.

— Poate. Archim a mai vorbit şi altcuiva despre sosirea mea?

— Doar mie, cred. Poate şi Genei. N-are secrete faţă de ea.

— Cine-i Gena?

— Gena d’Argyre. Cea mai frumoasă fată de pe Marte. Archim e un tip norocos.

— E de încredere?

— Are mai multă încredere în ea decât în mine. E o savantă, ca şi el. Eu nu sunt decât fierar. Un făuritor de securi. Ceea ce lipseşte e lemnul.

— O savantă?

— Geolog. Au lucrat împreună. Au aceleaşi idei. Nu v-a vorbit niciodată despre ea?

Pământeanul roşi.

— Mi-a vorbit de principalul său asistent, un geolog, într-adevăr. Nu mi-a spus niciodată că era o femeie. Numele ăsta, d’Argyre, îmi spune ceva.

— Un nume istoric. Pe Marte. Fiica secretarului Marelui Consiliu. Nepoata unui fondator. Strănepoata unui pionier. Chiar nimic nu se ştie pe Pământ?

— Se cunosc destule.

Bătrânul se ridică.

— Haideţi, spuse el. Dacă sunteţi cel pe care-l aştepta Archim, am un document pentru dumneavoastră.

Părăsiră încăperea printr-o uşă scundă şi urcară o mică scară în spirală. Proteza bătrânului lovea treptele de metal cu un zgomot regulat. Pătrunseră într-o cămăruţă care lăsa în acelaşi timp şi impresia de goliciune şi de înghesuială. În plafon, o dală transparentă permitea să se întrezărească suprafaţa albăstruie a domului.

— Aici locuiesc, spuse Larsen cu simplitate, închideţi trapa.

Beyle se supuse. Larsen dădu în lături câteva cărţi, fragmente de rocă ce încurcau accesul într-o nişă, o bucată de ţesătură care acoperea peretele şi descoperi o gaură săpată în perete. Braţul drept îi dispăru în umbră şi reapăru ţinând o cutie şi o scrisoare sigilată. Îi întinse scrisoarea pământeanului, dar păstră cutia sub braţ.

— Archim mi-a dat asta cerându-mi să dau scrisoarea unui pământean care se va prezenta poimâine, şi să nu-i remit cutia decât dacă i se va întâmpla ceva... definitiv. Presupun că dumneata eşti pământeanul.

Beyle se lăsă să cadă pe un taburet şi citi cu rapiditate scrisoarea lui Noroit.

„Dragă prietene, spunea în scrisoare, am însărcinat un om de încredere să vă remită această scrisoare, căci pe durata călătoriei dumitale pot surveni multe evenimente. Aş minţi dacă aş afirma că mă simt în perfectă siguranţă. Împotriva Proiectului se ridică cu energie diverse forţe şi nu subestimez mijloacele pe care le vor pune în mişcare pentru a împiedica reuşita planului nostru.

Apartamentul mi-a fost percheziţionai în nenumărate rânduri. Ceea ce este un lucru aproape fără precedent pe Marte. N-am socotit că ar fi de vreun folos să depun plângere. În tot cazul vizitatorii mei n-au găsit nimic, căci esenţialul dosarelor şi al concluziilor mele le-am remis bătrânului meu prieten, Larsen. Documentele acestea se găsesc într-o cutie metalică cu autoprotecţie, pe care nu v-o va da decât în cazul în care voi fi găsit mort sau în acela în care dispariţia mea ar fi anunţată în mod oficial.

În eventualitatea unui asemenea caz, va trebui să luaţi contact cu Gena d’Argyre, pentru continuarea Proiectului nostru. Vă cer stăruitor să vegheaţi asupra ei. Cu toate că mi-a fost un ajutor preţios până în ziua aceasta, am făcut totul ca să o ţin departe de o afacere care riscă să devină periculoasă.

Precauţiunile acestea trebuie să vi se pară insuficiente sau puerile, dar pe Marte, noi nu avem practica comploturilor.

Ştiu că, atunci când m-aţi căutat, nu se putea să nu auziţi vorbindu-se de Larsen, şi să nu daţi peste el. Adeseori cam

flecăreşte, însă puteţi avea încredere deplină în el. Dacă este nevoie, el vă va prezenta prietenilor noştri din Partidul Proiectului.

Vă mulţumesc din nou pentru sprijinul pe care mi l-aţi acordat,

Archim Noroit.”

— A zis că flecăresc, nu-i aşa? întrebă Larsen cu vocea lui blândă.

Beyle rămase o clipă tăcut.

— Unde se ascunde Archim? întrebă el în cele din urmă.

— Sincer vorbind, habar n-am, spuse Larsen. A plecat în expediţie, şi întotdeauna este extrem de discret.

— Poate că e în pericol, spuse Beyle. Nu există nicio cale de a afla?

— Toate expediţiile în regiunile nebalizate ale lui Marte trebuie declarate Administraţiei. Cu insigna dumitale de copoi, ar trebui să poţi obţine acces la declaraţia lui Archim.

— Pe Marte nu am autoritate.

Vocea lui Beyle era dură.

— Înţeleg, spuse bătrânul pleoştit.

Se gândi un minut, scărpinându-şi bărbia.

— Mai e Gena. Archim îi spune întotdeauna unde se duce. În ea are mai multă încredere decât în mine, v-am spus.

— Să mergem să o vedem. Haideţi cu mine.

— Nu mă mişc prea uşor. Ea locuieşte în cealaltă parte a oraşului. Nu am putea, oare, să o chemăm?

— Nu cu destulă discreţie. Nu se poate găsi vreun mijloc de transport? Un taxi?

— Vă credeţi pe Pământ? Patronul are un cărucior electric vechi. Mi-l va împrumuta.

Bătrânul puse cutia la locul ei.

— Credeţi că ascunzătoarea nu e bună, nu-i aşa? murmură el printre dinţi. Dar vă înşelaţi. Veniţi să vedeţi. Uitaţi-vă la asta.

Pământeanul se aplecă asupra găurii şi întrezări o masă albăstruie care se mişca imperceptibil. Avu o tresărire.

— Un „çanq”, şuieră el printre dinți.

— Ai nimerit-o. Fie că s-a auzit pe Pământ despre „çanq”. Fie că ai fost bine instruit, e totuna. Un marţian autentic. Un mic animal fermecător. Dar mic nu-mi va face nimic. Îmi cunoaşte

mirosul. E ceva mai bun decât orice încuietoare. Strecuraţi-vă mâna în gaură, şi veţi fi un om mort.

— Credeam că animalele astea sunt foarte rare.

— Mai mult decât rare, domnule. Puţini se pot lăuda că au văzut un „çanq” viu. Şi nimeni, că ar fi domesticit vreunul, în afară de mine.

— Complimente, spuse Beyle. O mică întrebare. Ce înseamnă „frunze verzi”?

— Dumneata ce crezi? E denumirea unui vechi cântec. Nu ştiţi?

Traversară deci Circe, capitala marţiană, într-un vechi cărucior electric pe care, de bine de rău, Larsen îl pilota folosindu-se de cele două mâini şi de piciorul valid. Poate că au stabilit şi un record de viteză, dar niciun oficial nu-l omologă. Cu toate acestea nu le trebui mai puţin de zece minute pentru a parcurge cei o mie două sute metri care-i despărţeau de locuinţa Genei d’Argyre. Profitând de o oprire într-o intersecţie, Beyle reuşi să-şi întrebe vecinul:

— Când trebuia să se întoarcă Archim?

— În dimineaţa asta, la prima oră. I se întâmpla adesea să întârzie. Expediţiile astea sunt pline de neprevăzut.

Beyle ridică din umeri.

— Mai repede. Mi-e teamă, de altceva, nu de un incident de parcurs.

În conformitate cu criteriile marţiene, casa d’Argyre era neobişnuit de mare. La intrare se afla o tindă cu fronton, insolită în acest cadru, care îi dădea aspectul unei casc patriciene texane din secolul XX. Uşa se deschise singură, şi o voce sintetică îi întrebă pe cine doreau să vadă şi îi rugă să aştepte, după ce îşi spuseseră numele. Apoi aceeaşi voce îi invită să intre într-un salon, iar Larsen îl conduse pe Beyle printr-un labirint de coridoare. Era evident că el cunoştea locurile.

Când o zări pe Gena, Beyle încremeni. În picioare, în lumina unor raze de soare, ea îi aştepta, îmbrăcată într-un colant de culoarea nisipului. Era foarte frumoasă, mai frumoasă decât se aşteptase pământeanul, în ciuda complimentului lui Larsen. Avea osatura fină a fiicelor lui Marte şi când se îndreptă către ei, îi remarcă mersul uşor şi dansant, pe care îl permite o gravitaţie slabă. Ochii albaştri, imenşi, dovedeau o inteligenţă calmă. Bucle scurte îi aureolau fruntea cu o flacără blondă. Avea degete foarte

lungi şi în aparenţă fragile.

— Sunt bucuroasă că vă revăd aici, Larsen, spuse ea.

Se întoarse către pământean.

— Un prieten de-al lui Archim? Sunt încântată să vă cunosc.

Se apropie mai tare de el, aşa de aproape încât, surprins, el crezu că îl va săruta, şi murmură, chiar lângă obrazul lui:

— Nu spuneţi nimic, aici.

Apoi continuă imediat, cu o voce normală:

— Veniţi de pe Pământ. Întotdeauna am visat să-l vizitez. E o lume atât de bogată. Dar călătoria este mereu penibilă pentru noi, marţienii. Gravitaţia e atât de puternică în lumea voastră, îi cuprinse încheietura mâinii între degete şi îl trase după ea. Beyle se supuse. În urma lor, şchiopăta Larsen. Merseră pe alte coridoare şi ajunseră într-un mic birou care, judecând după instrumente şi cadrane, trebuia să servească şi drept laborator. O fereastră se deschidea spre oraş. Beyle remarcă faptul că locuinţa se sprijinea pe baza domului şi că trebuia să dispună de o ieşire particulară în deşert, lucru foarte rar, după câte i se spuseseră. Dar familia d'Argyre era una dintre cele mai vechi de pe planetă şi întotdeauna ştiuse să-şi asigure anumite privilegii.

— Aici putem discuta la adăpost de urechile mecanice, spuse Gena.

Pământeanul intră direct în subiect.

— Archim trebuie găsit cât mai repede posibil. Mi-e teamă să nu fie în pericol.

Tânăra femeie se uită întrebătoare la Larsen. Acesta dădu din cap.

— Din câte ştiu eu, e-n regulă. Cred că putem avea încredere în el.

Gena aşteptă o clipă, apoi i se adresă lui Beyle.

— Păreţi bine informat.

Îl cântărea din priviri, fără ezitare dar şi fără grabă. El îi surprinse răceala din priviri şi se pomeni că o regretă. Ea părea că nu se încrede în judecata lui Larsen, pe care-l privea din nou. Acesta se legănă un moment, apoi spuse:

— Un copoi de pe Pământ. Cu insignă albastră.

Trăsăturile Genei se relaxară.

— Atunci probabil că sunteţi cel pe care-l aştepta Archim. Am auzit spunându-se că aceste insigne nu ar rămâne în posesia

proprietarului lor.

El se înclină uşor.

— Păreţi la fel de bine informată.

Ea deschise un seif vechi, formând un număr, şi scoase o hartă.

— Iată planul de călătorie al lui Archim. Ca procedeu, e puţin cam arhaic, dar nu mai avem încredere în ordinatoare. A plecat spre Marea Sirenum ca să studieze variaţiile higrometrice locale. Consideră locul acesta bine adaptat în vederea instalării unei staţii…

Tăcu şi, pentru prima oară, păru că şovăie.

— N-are importanţă, spuse Beyle. Îi cunoşteam proiectele şi am venit să văd la faţa locului în ce stadiu se află. Ceea ce contează este unde se află în clipa asta.

— Cam pe aici, spuse ea.

Trăsăturile i se înăspriră din nou. Începea să-i fie frică.

— Nu vorbeşte niciodată şi nimănui despre itinerarul său. E mult prea uşor să poţi scăpa de cineva într-un deşert marţian.

— Să-l chemăm.

— Pe distanţe mari este imposibil, doar dacă nu ne cheamă chiar el. Marte e o planetă săracă, domnule Beyle. Nu avem reţelele dumneavoastră perfecţionate de comunicaţie. Dacă s-ar putea chema toate vehiculele împrăştiate pe suprafaţă, staţiile ar fi inundate de mesaje. Prioritate au apelurile oficiale, cele ale exploratorilor sau ale piloţilor şi cele ale securităţii. Fără autorizaţie specială nu putem da de el.

— Şi atunci?

— Nu o vom căpăta. În ultima vreme nu e prea popular în cercurile oficiale. Şi dacă totul merge bine. Nu va ajuta la altceva decât ca să ne linişească. Dacă e ceva în neregulă, ne va chema el.

— Şi dacă nu poate?

— Trebuie să mergem acolo, spuse ea dintr-o dată, iar el pricepu că era cuprinsă de nelinişte.

— Cum îl vom găsi? întrebă pământeanul.

— Există detectoare eficace pe o rază de cincizeci de kilometri, explică Larsen, care pot localiza suficient de bine un obiect de genul unui copter pe câmpiile marţiene. Şi ar ajunge câteva ore pentru a-l găsi.

— Să plecăm, spuse Beyle. Aveţi un aparat? Ştiţi să pilotaţi?

— Vă pot procura un aparat, dar nu-l pot pilota. Am ameţeli şi…

Larsen îi veni în ajutor.

— Gena a avut un accident de copter acum câţiva ani. Mama ei a murit. De atunci nu mai pilotează.

— Şi dumneata? întrebă pământeanul.

Bătrânul îi arătă proteza cu o mişcare a capului.

— Cu asta e imposibil. Nu-mi place să părăsesc oraşul. Sunt prea bătrân ca să mă mai aventurez pe câmpiile lui Marte.

Beyle îl prinse de umeri şi-l scutură.

— Trebuie să mergem, spuse el. Pe Pământ am pilotat numeroase elicoptere. E aşa mare diferenţă?

— Foarte mare, spuse Gena. Aici aparatele sunt mai uşoare şi mai fragile din cauza densităţii scăzute a aerului. Şi mult mai instabile. E nevoie de luni de zile pentru a forma un bun pilot.

— Luni de zile şi patru membre, mormăi Larsen.

Am fost unul dintre cei mai buni piloţi care au existat în această parte a sistemului solar.

— Arătaţi-mi aparatul, spuse pământeanul, întorcându-se către Gena.

Fără o vorbă, ea îl conduse până într-o sală lipsită de ferestre, care adăpostea mai multe coptere şi tractoare.

— Acesta, spuse ea. E cel mai bun. În perfectă stare. Era al meu.

— Urcaţi-vă, îi spuse Beyle lui Larsen.

— Nu pot pilota, gemu bătrânul.

— Îmi veţi arăta mie. Iată şi harta. Veţi fi navigatorul.

— Părăsirea oraşului, fără anunţarea Administraţiei, este interzisă.

— Şi atunci la ce foloseşte poarta aceea? întrebă Beyle arătând spre peretele din fund.

Bătrânul clătină din cap.

— Aţi câştigat. Însă veţi avea pe conştiinţă moartea a doi oameni curajoşi.

— Prefer să-l salvez pe al treilea.

Tânăra femeie reveni cu trei măşti şi trei butelii. Îl ajută pe Beyle să-şi prindă chingile şi să-şi fixeze masca. El îşi puse casca şi începu să inspire oxigenul. Văzu că ea îl imită.

— E foarte curajos din partea dumitale, dar v-o interzic. Cineva trebuie să rămână aici.

— Nu sunt decât trei locuri, spuse Larsen mormăind. Dacă va trebui să-l aducem pe Archim, vom fi obligaţi să, vă lăsăm acolo.

Ea încercă să zâmbească.

— Aveţi dreptate.

— Ştiţi unde se găsesc însemnările lui Archim?

Ea încuviinţă.

— Cutia. La Larsen.

— Veţi putea merge să le luaţi şi… (Ezită). Mai e şi „çanqul”.

Larsen începu să râdă.

— O cunoaşte. Îi adoră mirosul.

Gena apăsă un levier. Beyle îşi simţi pielea feţei umflându-i-se uşor. Presiunea scădea. Inspiră oxigenul cu mai multă energie. Se lăsă în scaun şi închise sfera. Larsen cuplă motorul.

Poarta păru că se scufundă în sol. Beyle clipi în lumina bruscă a deşertului marţian. Zguduindu-se, aparatul alunecă către ieşire, sub conducerea lui şovăitoare. De cum ajunse afară, trase uşor de manşă, iar copterul se înălţă.

— Uşurel, spuse Larsen, fără mişcări bruşte, altfel sfărâmaţi aparatul. Direcţia: sud. Luaţi-o puţin spre vest.

Cu fruntea transpirată, cu mâinile umede în mănuşi, Beyle descoperea planeta Marte.

3

— În ritmul în care mergem, ne vor trebui douăsprezece ore ca să ajungem în centrul Mării Sirenum, mormăi Larsen.

Beyle luă ceva altitudine şi acceleră, supraveghind cu nelinişte linia roşie pe care indicatorul nu trebuia să o depăşească cu niciun preţ, chiar cu riscul de a face rotorul să explodeze.

— Nu se pune problema să urmăm drumul direct, adăugă Larsen. Archim şi-a precizat aici itinerarul de întoarcere. Nu trebuie să ne scape.

Beyle făcu un efort pentru a scăpa de fascinaţia liniei roşii şi de a-şi concentra atenţia asupra peisajului. Fu frapat de monotonia lui. Auzise de ea, studiase hologramele şi filmele, dar nimic nu dădea o idee exactă despre dezolarea aceasta fără limite. Se întrebă cum de puteau iubi oamenii această planetă, cum puteau trăi fără să fie striviţi de nostalgia Pământului, a munţilor, a oceanelor, a pădurilor, a câmpiilor, a peisajelor sale de o infinită varietate.

Aici, pe o întindere de mii de kilometri, nu se găsea nimic care să atragă privirea. O câmpie pustie, unde doar culoarea se schimba, câteodată, într-un camaieu de pulbere şi rugină, presărată de bolovani şi doar ici-colo vălurită de colţi stâncoşi şi uzaţi, desenând sinuozităţi nesigure pe sute de kilometri. În alte regiuni ale lui Marte existau urme ale unui sistem hidrografic şi chiar şi canioane, însă aici peisajul era mai dezolant chiar, decât cel lunar.

Beyle îşi aminti de cursul lui Bergier, la Universitatea Odessa din Lagrange 5: *„Pe vremuri. Marte era o lune cu un relief probabil la fel de zbuciumat ca şi cel al Pământului. Unii geologi, chiar înaintea erei spaţiale, estimau că gravitaţia mai slabă predispunea planeta roşie la formarea unor munţi mai înalţi decât cei tereştri. Nu greşeau.*

Unul dintre munţii cei mai înalţi ai sistemului solar se găseşte

pe Marte. Însă pantele lui sunt line. De la principalele mişcări tectonice s-au scurs miliarde de ani. O vreme, apa a sculptat peisajul marţian, apoi a încetat să mai existe în stare liberă, în cantitate semnificativă. Vântul este cel care, cu răbdare, a modelat, în ciuda extremei lui slăbiciuni, înfăţişarea lui Marte. A ros piscurile, a îndulcit colinele, a umplut văile cu praf. A deplasat chiar şi pietre, profitând de alternanţa îngheţ-dezgheţ, săpând forme stranii care duc cu gândul la urmele unor viermi uriaşi. Marte este locul potrivit pentru a medita asupra imaginii eternităţii, aceea a îngerului care atinge cu aripa, o dată la o mie de ani, un munte, şi care, pentru a-l roda, are nevoie de un timp care nu este nici măcar acela al începutului eternităţii. Pentru a descoperi un peisaj radical diferit, însă la fel de dezolant, impregnat cu gheaţă carbonică şi cu polei, trebuie urcat foarte departe către nord sau trebuie coborât către sud.

Cu toate acestea, apa nu a dispărut cu totul, nici nu şi-a spus ultimul cuvânt. Ea susură prin solul marţian, extrem de rară, în raport cu cantităţile enorme care pot fi găsite pe Pământ, şi mai contribuie încă la formarea reliefului. În general, ea curge pe sub carapacea de rocă feroasă, iar cursul ei nu poate fi dezvăluit decât observând cu atenţie unele afundări ale suprafeţei, care trădează prezenţa unui izvor invizibil.”

O alarmă îl smulse pe Beyle din visare. Larsen mormăi. Rotorul şuiera. Indicatorul încăleca linia roşie. Beyle reduse turaţia în grabă şi aparatul marcă un moment de dezechilibru, pe care reuşi să-l controleze. Copterul mai avu câteva mişcări dezordonate, apoi îşi reluă cursul normal. Beyle îşi şterse fruntea.

După o clipă, Larsen lăsă să-i scape:

— Nu-i rău, pentru un începător. Pe Pământ eraţi mai prudent.

— Mă feream.

— Dacă ar fi mai mult aer, ar fi cu mult mai uşor de pilotat, spuse Larsen cu o voce încurajatoare. Întotdeauna am visat la momentul în care Marte va avea o atmosferă.

— Sper că o vom vedea.

— O atmosferă şi apă, iarbă, arbori, altceva decât lichenii ăştia, şi animale adevărate. Dar aşa ceva pare imposibil. Să înzestrezi o planetă cu atmosferă. Să îmbraci o planetă. Nu pot să cred.

— Planul lui Archim e relativ simplu, spuse Beyle.

Pământul are un surplus de oxigen. Problema este de a aduce câteva milioane de tone pe Marte. Desigur, un asemenea proiect nu se poate realiza într-o zi şi nici într-un deceniu. Dar dacă e dus până la capăt, va fi cea mai mare realizare omenească. Omul ar începe cu adevărat să-şi remodeleze universul.

— Archim crede în acest proiect, murmură Larsen.

Vorbea în maniera marţiană, aproape fără să-şi deschidă gura, sub mască, iar Beyle îi auzea în căşti vocea, ciudat de blândă, deformată.

— Archim crede în el, repetă bătrânul. Ba chiar spune că va veni o zi, în care oamenii vor jongla cu planetele, le vor apropia sau le vor îndepărta de soare, pentru a le face locuibile. Zice că e o problemă de energie.

— Aşa e. Este şi o problemă politică.

— Nu ştiu. Uneori îmi spun că trebuie să existe un motiv pentru care Marte nu are aer. Unii zic că ar fi avut, cu mult înainte de sosirea oamenilor aici, şi că ar fi dispărut. Dar cine poate şti ce s-a întâmplat pe Marte, măcar acum o mie de ani.

Beyle zâmbi.

— Sunt miliarde de ani de când cea mai mare parte a atmosferei lui Marte s-a pierdut în spaţiu. Cum gravitaţia marţiană este mai slabă decât cea a Pământului, gazele au o tendinţă mai mare de a scăpa. O parte a oxigenului a fost fixată de carbon, iar o altă parte a oxidat zăcămintele de fier. Un aspect al planului prevede eliberarea acestui oxigen, dar cea mai mare parte ar trebui să sosească de pe Pământ şi, eventual, dinspre comete şi asteroizi.

— Însă atmosfera asta nu se va pierde din nou?

— Ba da, dar vor trebui zeci de milioane de ani pentru ca pierderea să devină apreciabilă. Până atunci…

— Vorbiţi întocmai ca şi Archim, însă…

O clipă rămase tăcut. Peisajul era înfiorător de monoton.

— E frumos, nu-i aşa? spuse Larsen. Şi toate astea vor trebui să dispară.

Zburară ore întregi. Detectorul clipi de câteva ori şi Larsen îl lămuri pe pământean. Zburau în apropierea staţiunilor ştiinţifice. Li se întâmpla să zărească coptere sau tractoare. Dar niciodată nu era vorba de Archim Noroit şi nici nu fusese întâlnit de vreun

pilot.

— Păcat că nu se poate folosi radioul, spuse Beyle.

— Sigur, răspunse bătrânul. Înţelegeţi însă că pe Marte radioul este ceva vital. Aproape toate lungimile de undă sunt aglomerate. Comunicarea la mare distanţă nu se poate face decât prin relee de sateliţi. În atmosfera terestră aveţi ceva care reflectă undele şi nu le permite să facă înconjurul planetei. Pe Marte nu există aşa ceva. Am fost obligaţi să ne raţionalizăm comunicaţiile. Dacă vom avea o atmosferă, lucrurile se vor schimba?

— Poate că da, răspunse Beyle.

Se gândea: oare de ce nu au mai mulţi sateliţi? Cu siguranţă că erau aduşi de pe Pământ, erau costisitori, însă explicaţia nu putea fi doar strict economică. Exista cineva care considera Marte ca pe o proprietate personală, şi veghea ca lucrurile să se schimbe cât mai puţin posibil.

În ciuda simulărilor, era dificil de prevăzut ce se va întâmpla pe Marte în ziua în care atmosfera va deveni respirabilă. Poate că din sol se vor ivi forme stranii de vegetaţie, adormite de sute de milioane de ani. Poate că Proiectul va fi un eşec complet. Dar trebuia încercat, căci răspundea unei necesităţi, unei duble necesităţi.

Erau mai întâi oamenii de pe Marte, cei ca Archim, care visau să facă din planeta lor o lume verde, o lume locuibilă, o lume în care să se poată trăi în aer liber, fără mască.

Şi erau oamenii de pe Pământ, care vedeau în Marte posibilitatea de a deversa o parte din populaţia terestră. Pământul, uzat, ros de poluare, cu cei zece miliarde de locuitori ai săi, era suprapopulat, dincolo de orice speranţă. După câteva decenii, dacă Proiectul reuşea, după ce vor fi deversate pe Marte câteva milioane de tone de oxigen, oamenii vor fi trimişi cu sutele de milioane. Iar această a doua operaţie va transforma, fără îndoială, şi mai mult aspectul lui Marte. Dar acesta era preţul care trebuia plătit, un preţ de care, fără îndoială, marţienii nu erau întru totul conştienţi.

Pe Pământ, oamenii care lansaseră şi susţinuseră Proiectul îl numeau între ei „al doilea coş”. Nu-ţi pui toate ouăle într-un singur coş. Iar după Marte va exista un al treilea coş. Şi un altul…

Beyle încercă să-şi imagineze întinderile acestea populate,

cultivate, punctate de oraşe gigantice pe lângă care Circe, cu cele câteva mii de locuitori ai săi, ar fi ca un sat. Punctul de vedere al marţienilor şi al aliaţilor lor de pe Pământ nu prea coincidea, se gândea Beyle cu tristeţe. Vor exista unele ciocniri, dacă nu, şi lucruri mai grave. Chiar oameni ca Archim nu ar privi fără regrete sau remuşcări milioanele de pământeni debarcaţi într-o bună zi pe solul lor.

Dar era inevitabil. Marte nu putea prospera fără ajutorul Pământului. Iar Pământul avea o nevoie vitală. De enormul spaţiu neexploatat al lui Marte, de-al optulea continent, după cel de-al şaselea, al Lunii, şi al şaptelea, risipit, format din arhipelagul oraşelor spaţiale.

— Marea Sirenum, spuse Larsen cu o voce cleioasă.

Adormise uşurel şi tocmai se trezise în clipa în care la orizont apărea linia curbă a mării marţiene, o mare de praf.

— Şi acolo, la ora două? întrebă Beyle, arătând cu degetul spre un punct al orizontului.

— Ochii mei nu mai sunt, ce-au fost. Se apropie şi înserarea. Ce vedeţi?

— Un fel de coloană de fum, foarte subţire. Credeţi că e vorba despre un semnal? Un fumigen?

— Ar fi mai bine, spuse Larsen. Însă m-ar mira. E cu siguranţă un ciclon. Numai să nu-l fi întâlnit Archim.

— Mi se pare că slăbeşte în intensitate sau se îndepărtează. Coloana pare să se risipească.

Luă înălţime şi, în curând, aparatul domină o regiune întinsă, puţin brăzdată de vânt. Spre est, putea întrezări deja contraforturile lui Atlantis, când detectoarele ţiuiră. Larsen recalibră radarul.

— Acolo, spuse el, aplecat asupra ecranului. Un obiect, pe sol. Probabil un copter. Cinci sau şase kilometri spre nord, o pată mai mică. S-ar putea să fie un om.

Beyle se îndreptă către cea mai mică dintre pete, cea mai apropiată. De la această înălţime suprafaţa mării, netedă ca o sticlă roşie, părea sfâşiată de o brazdă largă.

— Ciclonul, explică Larsen. În trecerea lui a arat câmpia iar pe margini a netezit-o, a astupat adânciturile şi a aplatizat micile dune. Dar relieful va apărea din nou, în curând.

— Priviţi, strigă Beyle. Un om se clatină. E epuizat.

Coborî spre siluetă. Răsună un semnal de alarmă. Redresă puţin aparatul. Larsen, cu fruntea rezemată de sferă, ţinea ochii larg deschişi.

— El e, spuse cu o voce schimbată. Aveaţi dreptate să vă grăbiţi.

Beyle coborî aparatul fără menajamente, deschise sfera şi începu să alerge. Larsen şchiopăta în urma lui, blestemându-şi proteza care se afunda în nisip.

Ca o statuie de nisip, naufragiatul rămăsese nemişcat. Făcu un efort ca să se întoarcă către Beyle. Când acesta îi atinse umărul, deschise gura să spună ceva şi, fără un cuvânt, se prăbuşi.

4

Beyle culcă bărbatul pe bancheta din spate a aparatului şi presuriză sfera. Desfăcu casca cu grijă, ridică masca sub care se strecurase un nisip foarte fin şi şterse încetişor chipul agitat de tremurături, care părea acoperit cu o peliculă de praf. În cele din urmă îl recunoscu pe Archim Noroit, pe care până atunci nu-l văzuse decât în holograme.

Căutând apa, deschise cala aparatului, apucă o ploscă, introduse pipeta între buzele crăpate şi începu să apese cauciucul. Larsen îl opri.

— Prea periculos, spuse. E prea deshidratat. În aerul de pe Marte sunt suficiente câteva ore. Iar el umblă de vreo douăzeci, judecând după cum arată. Cred că a încercat să scape de ciclon, dar a fost prins.

— În centru?

— Atunci n-ar fi scăpat.

— Ciclonul să fie oare cel care i-a doborât aparatul?

— Cu siguranţă că nu. L-ar fi zărit de departe. A avut un accident, o pană.

Beyle îl privi drept în ochi.

— O pană… sau altceva.

Larsen spălă faţa lui Archim. Apoi îi sfâşie o mânecă a combinezonului şi instală un stativ de perfuzie.

— Ser fiziologic. Îl va ajuta să reziste. Inima e slăbită, dar bate. Plămânii, ei sunt problema. Ţineţi aici, daţi-i oxigen.

Beyle se înspăimântă de slăbiciunea braţului dezgolit. În câteva ore ţesuturile pierduseră o cantitate considerabilă de apă. Pricepu de ce îi îndepărtase plosca Larsen. Făcându-l pe Noroit să înghită dintr-o dată o prea mare cantitate de apă, fără a reuşi ca totodată să-l hidrateze suficient de repede, risca să-l înece.

— Febră uscată, spuse Larsen arătând spre Archim. Pierderea apei acţionează asupra centrilor regulatori ai temperaturii, însă în

curând corpul nu mai dispune de suficientă apă ca transpiraţia să se formeze în continuare. Motorul se îneacă. Nu cunoaşteţi aşa ceva pe Pământ, nu-i aşa? Chiar şi în deșerturile voastre atmosfera e întotdeauna mai umedă.

Beyle dădu din cap fără să răspundă. Devenise conştient de pericolul constant care-i înconjura. Şi starea aceasta de fapte va dispărea dacă norii importaţi de pe Pământ vor acoperi cerul marţian.

— Aş dori să examinez epava, spuse Beyle. El va rezista, oare?

— Ar fi mai bine să o facem repede, spuse Larsen, însă, dacă nu mergem acum, nu vom mai găsi niciodată nimic. Nisipul va acoperi totul.

Îl strânseră pe Noroit, încă inconştient, în chingi, îi aranjară o mască nouă pe faţă şi decolară. Câteva minute mai târziu, survolară epava copterului.

— Palele sunt ceva mai încolo, spuse Larsen. Un reflex bun. Le-a desprins exact la timp.

De abia coborî aparatul şi el ţopăi deja până la rămăşiţele acoperite pe trei sferturi de nisip. Puse mâna pe acumulatorul pe care Noroit îl aşezase pe locul pilotului.

— Sabotaj, spuse el, subliniind cu unghia, pentru Beyle, fanta subţire. O dovadă frumoasă.

Apoi se îndreptară spre Circe.

Se lăsase noaptea. Din când în când, Larsen îl supraveghea pe Archim injectându-i puţină apă în gură sau spălându-i faţa.

— Îi va trebui mult ca să se restabilească? întrebă Beyle.

— Poate că nu. L-am găsit la vreme. Însă plămânii lui au primit o lovitură. Va trebui să-i spălăm. Cu siguranţă că sunt plini de praf.

În spatele lor, Archim tuşi şi se mişcă. O clipă se luptă cu chingile.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse el cu o voce şuierătoare, fără timbru. Aţi găsit invitaţia?

— Îi poţi mulţumi pământeanului, spuse Larsen. Fără el, erai terminat.

— Georges Beyle, presupun? şopti Noroit.

— Chiar el. Bucuros că v-am găsit şi v-am cunoscut.

Archim îşi lăsă din nou capul pe banchetă.

— De data asta mi-au făcut-o.

— Larsen a găsit dovada unui sabotaj.

— Băiat bun, Larsen. Eram în plin ciclon, dar mă aşteptam să-l văd venind. Pe jos, căci nu mai pilotează. Daţi-mi puţină apă.

Bău îndelung.

— Am bronhiile cam încărcate. Însă trebuie să vă vorbesc înainte de a ajunge în Circe.

— Avem tot timpul, spuse Beyle fără a scăpa indicatoarele din priviri. Vă aduc sprijinul Pământului. Guvernul e gata să vă susţină şi să finanţeze operaţiunea. Sunt un fel de ambasador plenipotenţiar. Evident, mai rămân de aranjat anumite amănunte.

Noroit avu un gest de neputinţă.

— Nu va fi aşa de simplu. Ne va trebui acordul Marelui Consiliu Marţian. Contrar a ceea ce, fără îndoială, că vă imaginaţi, opoziţia va fi violentă. Împreună cu câţiva prieteni am înfiinţat un mic partid care a făcut propagandă în favoarea Proiectului. Însă oamenii n-au deloc încredere în noi. Nu cred că atmosfera marţiană poate fi schimbată. Se gândesc că este doar o cale ocolită pe care o foloseşte Pământul pentru a-i aservi.

— Nu iubesc Pământul.

— În mod tradiţional, nu. Întotdeauna am auzit spunându-se că viaţa pe Pământ e uşoară şi îl învinuiesc pentru sărăcia lor. Sunt geloşi şi pe independenţa lor. Nu-şi dau seama ce anume le va putea aduce Proiectul.

Beyle suspină. Nu-i putea condamna prea uşor pe cei ce se opuneau Proiectului.

— V-am studiat memoriul cu foarte multă atenţie, spuse el. O muncă remarcabilă.

— Mulţumesc. Când eram copil, visam un cer albastru smălţuit cu alb, ploaia căzând pe Marte şi iarba crescând sub cerul liber, astfel încât să nu mai existe iarba rahitică a peluzelor din oraş. Aşa am devenit climatician. Am lucrat la stabilizarea microclimatului mai multor oraşe de pe Marte.

Tuşi.

— Daţi-mi oxigen. Mulţumesc. Într-o bună zi mi-am spus că s-ar putea face la fel pentru o întreagă planetă, având suficientă energie, oameni şi timp. Ştiţi că lucrul acesta a fost sugerat încă de scriitorii secolului XX. Am crezut că proiectul meu îi va

mobiliza pe marţieni. Mă aşteptam să fiu considerat nebun, dar nu să se încerce asasinarea mea.

— Cine conduce această opoziţie?

— Cel mai mare duşman al nostru este Administraţia Marţiană.

— Asta coincide cu ceea ce ştiu eu, spuse Beyle.

Pe Marte, rolul Administraţiei centrale e imens. Dacă puterea ar fi atât de descentralizată ca pe Pământ, nimeni nu ar putea supravieţui. Producerea aerului, comunicaţiile, repartiţia apei, întreţinerea domurilor, serviciul de securitate, toate condiţiile de supravieţuire de pe Marte ţin de competenţa ei încă de la începutul colonizării. Însă cea mai mare parte a acestor servicii sunt controlate de vechile familii, din motive istorice. Ele nu găsesc în asta prea multe avantaje economice, ci mijlocul de a-şi consolida puterea. În mod tradiţional, ele compun Marele Consiliu. Atunci când am început să-mi expun proiectul, au părut interesate. Ba chiar mi-au furnizat mijloace destul de considerabile. Apoi şi-au schimbat părerea. Au devenit conştiente de faptul că şi-ar pierde întreaga putere. Întreg prestigiul, dacă proiectul ar reuşi. Atunci, fără entuziasm, după ce am reflectat îndelung, am făcut apel la Pământ. Am cântărit riscurile. Însă, în starea sa actuală, nu cred ca Marte să poată cunoaşte vreodată o mare civilizaţie. Chiar şi Pământul bate pasul pe loc. Până în ziua în care am intrat în contact cu grupul dumitale, am ezitat multă vreme. Mă bucur că aţi venit.

— Astronava avea un avans de două zile, spuse Beyle cu blândeţe. Fără acest noroc sau… să-i spunem, precauţie, nu ştiu dacă v-aş mai fi întâlnit vreodată.

— În ultima vreme, Administraţia mi-a cerut să încetez orice contact cu Pământul, să-mi abandonez cercetările. Apoi a devenit ameninţătoare. Numeroşi membri ai partidului nostru au întâmpinat asemenea greutăţi, încât au trebuit să ne părăsească. I-am lăsat lui Larsen hârtiile mele. Am fost chiar prevenit că împotriva mea se pregătea ceva.

— Cine v-a prevenit?

Archim inspiră adânc.

— Gena.

Boyle simţi născându-se o bănuială.

— Dar pe ea cine a anunţat-o? Sabotarea unui copter este o crimă. O crimă confederală. Aveţi vreo idee cu privire la autorul

ei?

— Da, răspunse Archim cu o voce aproape imperceptibilă.

— Pământul mi-a delegat toate împuternicirile pentru a întreprinde o anchetă pe Marte, spuse Beyle. După cum ştiţi, conform Constituţiei, Marte nu e chiar un teritoriu independent, ci doar autonom. Iar autorităţile terestre au dreptul să intervină într-o afacere criminală, fără ca Administraţia Marţiană să le poată împiedica.

— Sarcina nu o să vă fie chiar uşoară. Iar aici sunteţi singur.

— Mă îndoiesc, spuse Beyle. Dar mă bazez pe acţiune. Pământul s-a hotărât. E gata de orice pentru a obţine realizarea proiectului.

— Înseamnă că sunt şi ei disperaţi?

Beyle ignoră întreruperea.

— Orice voi face, mă vor sprijini. Va trebui să depuneţi o plângere la rezidentul Pământului.

— Imposibil, spuse Archim.

— De ce? Sunteţi martorul principal şi spuneţi că ştiţi cine a plănuit acest atentat.

— Pot să vă spun cine este. De altfel, toată planeta îl ştie. Dar nu voi face nimic.

Luminile din Circe scânteiau în depărtare. Apoi, la orizont apăru curba domului, asemenea unei imense planete, uşor luminoasă, ridicându-se pe cer.

— Ei bine? întrebă Beyle nerăbdător.

— Şeful opoziţiei, spuse Archim cu o voce încă şi mai înfundată, este secretarul general al Marelui Consiliu Marţian.

Larsen tuşi.

— Ah, spuse Beyle, adunându-şi amintirile. Politica marţiană îi era oarecum străină. Îi descoperea contradicţii şi dedesubturi complicate. Lăsă copterul să coboare şi căută poarta hangarului, însemnată cu blazonul patrician.

— Dar e vorba de Jon d’Argyre, spuse el brusc.

— Jon d’Argyre. Spuse Larsen. Tatăl Genei.

5

Beyle îşi miji ochii în lumina violentă care scălda hangarul. Gară aparatul cu stângăcie şi o zări pe Gena care, fără mască, alerga spre ei. Poarta exterioară se închisese automat, iar presiunea redevenise normală.

Toţi trei, împreună, îl scoaseră fără dificultate pe Archim, inconştient, din aparat şi îl instalară pe un cărucior.

— Va trebui să-l ducem la spital, spuse Beyle.

— Ar fi mai bine să-l vindecăm aici, spuse Larsen. Spitalul e sinonim cu Administraţia.

Gena îi privi, dar rămase tăcută.

— Am tot ce trebuie pentru a-l trata aici, spuse ea în cele din urmă. Fără îndoială că este mai bine să nu se ştie în oraş ce i s-a întâmplat. Adversarii noştri ar putea profita.

Beyle fu pe punctul de a spune că mai curând vor fi dezamăgiţi, dar se abţinu. Era mai bine, într-adevăr, ca accidentul lui Archim să rămână secret cât mai mult timp posibil.

Când ajunseră în laboratorul Genei, Beyle îl culcă pe climatician pe canapea. Gena părea neliniştită, însă gesturile îi erau iuţi şi precise.

— Sunt geolog, explică ea, însă la fel ca majoritatea oamenilor de ştiinţă de pe Marte, am studiat medicina. Îl voi anestezia, iar apoi îi voi curăţa plămânii. Avem aici tot materialul necesar. Tatăl meu dispune de un laborator extrem de complet. Dirijează producerea oxigenului pe Marte.

În felul acesta, gândi Beyle, Archim va fi salvat în mod involuntar chiar de cel care a dat ordinul de a-l ucide.

Desfăcu combinezonul climaticianului şi îl dezbrăcă cu greutate. Gena aplică un aparat pe toracele lui Noroit şi un jet microscopic de lichid pătrunse sub piele. După câteva clipe Archim se agită şi deschise ochii. Gena îi turnă puţină apă în gură.

— Gena, spuse el.
Beyle observă mâinile tinerei tremurând.
— Trebuie… convocat biroul partidului, în seara asta, spuse Archim cu vocea lui spartă şi şuierătoare. Sau chiar o plenară. Răul se poate întâmpla dintr-o clipă în alta. Aparatul mi-a fost sabotat.
Gena lăsă jos paharul pe care-l ţinea în mână. Se aşeză şi întoarse capul. După o clipă, Beyle care o privea, observă că plângea. Ea îşi şterse ochii şi îl privi îndelung.
— Ştiţi, nu-i aşa? întrebă ea. Nu judecaţi în pripă. Şi dumneata eşti epuizat. Trebuie să vă odihniţi. Nu sunteţi obişnuit cu Marte şi aţi ajuns la capătul puterilor. Fără dumneata…
Îşi frecă obrajii, se repezi la el şi îl îmbrăţişă, înainte ca el să fi avut timpul să facă un gest.
— Vi-l datorez pe Archim, repetă Gena.
Beyle se clătină. Stimulentele pe care le înghiţise îşi încetaseră efectul. Îşi ridică încet mâinile, care îi tremurau. Apoi se întoarse către Archim. Climaticianul încercă să zâmbească însă muşchii epuizaţi ai chipului său şi trăsăturile crispate îi dădeau un aer lugubru.
— Larsen, spuse el răspândeşte vestea! Întâlnirea va avea loc la ora 6. Până atunci voi fi pe picioare. Sau aproape, în tot cazul.
— Câteva ore în plus… începu Beyle.
— N-avem timp, şopti Noroit. Întâlnirea va avea loc chiar aici, ca de obicei.
Larsen împinse uşa şi dispăru fără o vorbă. Auziră zgomotul regulat al protezei sale care lovea podeaua, apoi chiar şi acesta se estompă şi nu se mai auzi decât sunetul neregulat al respiraţiei dificile a lui Archim.
Beyle se aşeză pe marginea unei mese metalice şi privi oraşul prin fereastra imensă. Străzile erau slab luminate. Putea fi cam ora trei dimineaţa. Întâlnirea va avea loc în zori. Pricepu de ce Archim evitase să o ţină chiar în acea noapte. Nu starea lui fizică constituia motivul. Însă pe străzile capitalei pustii, câţiva oameni s-ar fi făcut repede remarcaţi. Se întrebă dacă, aşa ca pe Pământ, camere TV supravegheau neîncetat bulevardele şi pieţele. Gena dispăru pentru o clipă şi reapăru împingând un cărucior pe care era dispusă o baterie de instrumente nichelate. Îi făcu o injecţie lui Noroit, care adormi imediat. Apoi, încetişor,

introduse o sondă în traheea climaticianului.

— Vă pot fî de folos? întrebă pământeanul.

— Aţi face mai bine să vă odihniţi. Intraţi acolo şi culcaţi-vă.

Se supuse. Încăperea era mică şi intimă. Camera Genei. La dreapta, o uşă de sticlă dădea într-o baie importată de pe Pământ, un lux rar pe Marte, unde apa era mai de preţ decât metalul. Jon d’Argyre nu-i refuza nimic fiicei sale.

Nimic sau aproape nimic.

Se aşeză pe marginea patului. Nu-i era somn. Se lăsă totuşi să alunece pe spate şi avu impresia că alunecă într-un ocean de praf, apoi că plonjează în spaţiu. În clipa următoare dormea. Visa că zbura deasupra câmpiilor marţiene şi că se prăbuşea la nesfârşit.

Dormi până după ora cinci. Oboseala nu-l părăsise, însă se sculă, se întinse, îşi aruncă o privire în laboratorul Genei. Era gol, însă pe masă găsi o bucată de hârtie şi citi: „Archim se odihneşte. Faceţi o baie. Şi fiţi pregătit pentru orice.”

Baia conţinea şi o bucătărie automată. Pe butoane, compuse simbolurile unui dejun substanţial. Baia fierbinte îi făcu bine. Mintea i se mai limpezi şi se forţă să-şi ordoneze amintirile. Marte îşi lăsase deja amprenta şi asupra lui, îşi spuse el privindu-se în oglindă şi trecându-şi o mână peste obrajii năpădiţi de câteva fire de păr. Părea mai bătrân, mai slab, mai dur.

Îşi aranjă hainele boţite şi îşi trecu peria prin părul negru. Ar trebui să mă schimb, se gândi el. Prea ies în evidenţă ca pământean. Cu toate că aici e probabil ca toată lumea să se cunoască. Mă aşteptam la câteva greutăţi, dar nu de ordinul acesta. Să înzestrezi o lume cu o atmosferă nu e simplu, chiar pentru un mare inginer ca Archim. Dar să-i convingi pe oameni de necesitatea de a o face şi să renunţe la propriile lor interese, asta riscă să fie şi mai dificil. Şi pentru asta am venit de pe Pământ.

Ridică din umeri. Era obişnuit cu problemele. Nu devii, la treizeci şi şapte de ani, director adjunct al Securităţii Ştiinţifice a Pământului, dacă nu eşti capabil să rezolvi diverse probleme.

Însă nu-i plăcea deloc ceea ce va fi obligat să facă.

Încă se mai gândea, când cineva ciocăni la uşă. Se duse să deschidă. Gena îi zâmbi şi îl întrebă dacă era gata. Părea obosită, însă fericită. Beyle deduse din asta că Archim era în afară de

pericol.

— Haideţi, spuse Gena. Întâlnirea trebuie să înceapă. Avem nevoie de prezenţa dumneavoastră.

O luară printr-un labirint de coridoare şi ajunseră la un ascensor care îi duse în adâncimile imobilului. Partea aceasta a edificiului părea mult mai veche decât restul şi Beyle îşi spuse că, fără îndoială, era anterioară construirii domului, datând dintr-o epocă în care primii colonizatori de pe Marte se afundaseră în sol pentru a găsi un adăpost împotriva frigului şi a nisipului. Judecind după starea ascensorului şi a pereţilor, această parte ar trebui practic abandonată. Partidul Proiectului îşi găsise aici un adăpost ideal. Se putea oare imagina un azil mai bun pentru adunările discrete ale partidului decât locuinţa celui mai înverşunat opozant al proiectului, însuşi Jon d’Argyre?

Aceasta ar putea fi culmea îndemânării sau culmea naivităţii. Beyle începea să-şi pună întrebări privitoare la subtilitatea politică a lui Archim şi a prietenilor săi. Îşi spuse că în domeniul acesta nu puteau avea experienţa celor de pe Pământ.

O luară pe alte coridoare, din ce în ce mai vetuste. Sălile adiacente trebuiau să folosească drept antrepozite. Zgomote surde şi regulate proveneau de la nişte maşini mari care, adânc îngropate în sol, distribuiau în tot oraşul energia, aerul şi apa.

În cele din urmă pătrunseră într-o vastă criptă cu bolta grosolan construită. Calitatea pereţilor contrasta cu numărul şi calitatea instrumentelor care erau desfăşurate aici şi care îl uimiră pe Beyle. Detectoare, înregistratoare, microcalculatoare. Nişte ecrane păreau să permită supravegherea culoarelor învecinate, iar pământeanul se întrebă dacă nu cumva sediul Partidului Proiectului nu era mai bine apărat decât părea. Gena şi Archim au dat dovadă de multă ingeniozitate construind această bază secretă, fără însă să atragă atenţia.

Unsprezece bărbaţi şi cinci femei erau instalaţi în jurul unei mese lungi, dreptunghiulare care ocupa centrul sălii.

Pământeanul îl recunoscu imediat pe Archim şi un alt chip familiar, acela al lui Yann Serre care îl îndrumase spre Larsen şi care îi dăduse ocazia să-l salveze pe Noroit. Tânărul îi adresă un zâmbet şi un semn amical din cap. Puţin mai încolo de masă, din adâncul unui fotoliu de metal, Larsen supraveghea ecranele, mângâindu-şi barba cu un aer gânditor.

Archim părea încordat, obosit, dar ochii îi străluceau de energie. Chipul îi era deja mai puţin slab ca în ajun. Tratamentul energic al Genei dăduse roade. Îi făcu semn lui Georges Beyle şi îi indică un loc liber în stânga lui. Toate privirile asistenţei se aţintiră asupra pământeanului.

— Trebuie să vi-l prezint pe Georges Beyle, de pe Pământ, spuse Archim în mijlocul unei linişti ce dovedea atenţia celorlalţi. Ne cunoaşte proiectele şi mi-a fost de mare ajutor. În clipa în care situaţia devine critică pentru Proiect şi pentru noi, prezenţa lui poate fi determinantă.

Un bărbat cu faţa rotundă şi cu priviri pătrunzătoare ridică mâna. În ochii lui, Beyle citi o urmă de fanatism.

— De ce consideraţi situaţia critică? Personal, apreciez această adunare extraordinară drept o greşeală care contravine planului şi îl pune în pericol.

— Am fost victima unui sabotaj, spuse sec Archim, şi-a fost cât pe ce să fiu lichidat. Adversarii noştri au trecut la acţiune, şi asta într-un moment dinainte stabilit.

O anumită rumoare se auzi în sală. Voiau să vorbească cu toţii, în acelaşi timp.

— În mod evident, adversarii noştri sunt avertizaţi cu privire la câteva fapte noi, continuă Archim, atunci când reveni calmul. Practic, cauza lor e pierdută. Au intrat în panică.

— Există vreo legătură între sosirea pământeanului Beyle şi aceste noi evenimente? întrebă o femeie.

Era uscăţivă şi dinamică, iar în vocea ei, Beyle desluşi o nuanţă de neîncredere şi poate chiar de dispreţ. Modul în care îi spuse „pământeanul”, nu mărturisea o excesivă tandreţe faţă de planeta-mamă.

— Da, spuse Archim fără să şovăie. Administraţia marţiană ştia că prietenul nostru era pe drum şi că vizita lui avea o mare semnificaţie. Are agenţi bine plasaţi până şi pe Pământ. Dar nu ştia precis cine anume va fi trimis, cum arăta şi nici care îi era misiunea. Fără îndoială că nu a îndrăznit să atace direct un trimis pământean oficial şi să atragă astfel fulgerele de mânie ale guvernului terestru care, teoretic, are încă autoritate asupra ei. Era mai comod să mă facă să dispar înainte de debarcarea lui Beyle. Nava care l-a adus a ajuns cu două zile mai devreme, iar el a insistat să intre imediat în legătură cu mine. Fapt care m-a

salvat.

— Şi în ce domeniu ne poate fi de un atât de mare folos domnul Beyle, în afara serviciului pe care vi l-a făcut şi pentru care-i suntem extrem de recunoscători? întrebă bărbatul cu faţa rotundă. E un văr îndepărtat al dumitale, nu-i aşa?

— Georges Beyle, spuse Archim, este directorul adjunct al Securităţii Ştiinţifice a Pământului. Prin aceasta, el a avut responsabilitatea operaţională a soluţionării principalelor probleme climatologice ale Pământului, de la distrugerea stratului de ozon până la creşterea temperaturii, datorită efectului de seră. Presupun că probleme ca ale noastre rezolvă în fiecare dimineaţă, spălându-se pe dinţi.

Se lăsă o tăcere profundă. Privirile se îndreptară din nou către pământean, care rămase impasibil.

— Aş vrea să vă pun o întrebare, directore Beyle, spuse bărbatul cu faţa rotundă. Cunoaşteţi bine situaţia de pe Marte?

Pământeanul zâmbi.

— Am studiat-o cât am putut de bine.

— Şi ce speraţi să faceţi?

— Să aplic instrucţiunile guvernului meu.

— Şi care sunt?

Înainte de a răspunde, pământeanul trecu în revistă chipurile care îl înconjurau. Ştia că reprezintă ultima şi cea mai mare speranţă pe care o avuseseră vreodată pentru o cauză pe care o apăraseră atâta vreme. Se temea că îi va dezamăgi.

— Guvernul Pământului, spuse el încet, a considerat că de câtva timp, pe Marte domneşte o agitaţie care aduce prejudicii intereselor locuitorilor pământeni şi marţieni. Ştiţi cât preţ pune guvernul meu pe calmul politic de pe Marte. Ca să fiu sincer, vă voi spune că acest preţ nu este lipsit de legătură cu bogăţiile minerale de pe Marte şi cu poziţia strategică a planetei în vederea exploatării asteroizilor. O oprire a exploatării minelor marţiene ar constitui un inconvenient serios pentru Pământ. Guvernului meu nu i-a scăpat faptul că originea acestei agitaţii trebuie căutată în proiectul care urmăreşte dotarea planetei Marte cu o atmosferă, proiect conceput în părţile lui esenţiale de Archim Noroit. Acest proiect a primit aprobarea de principiu din partea guvernului meu, care m-a însărcinat cu o misiune de anchetă.

Făcu o pauză şi trecu din nou în revistă chipurile din jurul lui. Ei nu-şi dădeau bine seama unde voia să ajungă. Limbajul oficial, destul de pompos, pe care îl folosea în mod intenţionat, îi deruta şi îi nelinişte.

— Însă misiunea mea nu este doar una de anchetă, continuă el. Dispun de toate puterile necesare pentru a pune capăt tulburărilor care agită Marte şi, dacă e cazul, pentru a impune sancţiunile necesare împotriva orişicui.

Evită privirea Genei şi continuă să vorbească cu privirile plecate.

— Simpatia vie a guvernului pământean privitoare la proiectele voastre nu mă autorizează însă de a lua măsuri atât de energice pe cât aţi dori dumneavoastră. Pământul va face totul pentru ca proiectul să fie acceptat de Administraţie şi, fără îndoială, într-o bună zi va reuşi. Totuşi Pământul nu doreşte să intervină în mod direct. Cu toate că din punct de vedere constituţional i-ar fi uşor să constrângă Consiliul Marţian să accepte o asemenea politică în numele interesului superior al speciei umane, raţiuni diplomatice evidente conduc spre preferarea unei negocieri cu autorităţile marţiene. Ar fi dezastruos pentru unitatea umanităţii ca, într-un conflict pur marţian, să pară că Pământul se amestecă şi impune o soluţie conformă cu propriile interese. Comunitatea lunară urmăreşte cu cea mai mare atenţie ceea ce se întâmplă aici, la fel ca şi mărunta colonie venusiană şi oraşele spaţiale. Acestea fiind spuse, transformarea condiţiilor de viaţă de pe Marte rămâne în prim-planul preocupărilor Pământului. Nu ignoraţi suprapopularea care caracterizează planeta umană. Guvernul meu vede în proiectul vostru un mijloc de a uşura sarcinile Pământului şi o experienţă care mâine va permite transformarea altor lumi. Dar primul meu obiectiv trebuie să fie restabilirea armoniei pe Marte şi apoi, dacă e posibil, aderarea la proiect a autorităţilor şi a populaţiilor interesate.

Imediat le citi dezamăgirea de pe chipuri şi se forţă să rămână impasibil. Le ruinase speranţele şi nu-i plăcea această idee. Însă Pământul avea nevoie urgentă de produse marţiene şi dorea să menţină pacea în domeniile din sistemul solar. Un conflict cu Marele Consiliu ar însemna întreruperea exporturilor planetei roşii şi probabile tulburări pe Venus, în oraşele orbitale şi în coloniile exterioare. Desigur că Pământul putea folosi metode de

răspuns, iar conflictul s-ar întoarce atunci în avantajul său. Însă chiar pe Terra ar putea exista repercusiuni catastrofale şi era mai convenabil să fie rezolvat în mod paşnic. Nu trebuia nici să se lase impresia că Pământul îşi impune soluţia autorităţilor marţiene. Precedentul acesta risca să fie suportat cu greutate de toate micile colonii umane care roiseră în sistemul solar. Luna era reputată pentru turbulenţa ei, şi nu fără motiv.

— Ceea ce înseamnă, printre altele, că Pământul ne lasă baltă, spuse Serre, că vrea să ne limiteze acţiunile cât mai mult posibil, până când lucrurile se aranjează de la sine, într-un an sau zece, şi că poate relua proiectul pe cont propriu, fără ca să-şi facă mari probleme cu noi, marţienii.

— Guvernul meu va acorda întotdeauna o mare importanţă sugestiilor voastre, spuse Beyle şi va face în aşa fel încât să aveţi cele mai mari responsabilităţi pe parcursul realizării proiectului pe care se grăbeşte tot atât ca şi voi să…

— Vă daţi seama că ne-am ars? spune bărbatul cu faţa rotundă. Dacă Pământul nu ne susţine, suntem terminaţi. Partidul Proiectului a fost întotdeauna minoritar aici, însă acum situaţia lui este periclitată. Ne-am angajat până la limita extremă a posibilităţilor noastre, sperând că Pământul ne va veni în ajutor. Însă dacă nu face nimic, pentru noi ar fi mai bine să luăm un bilet pentru oricare altă lume. Dacă suntem lăsaţi să plecăm. Desigur că Pământul va transforma Marte într-o bună zi şi că vom fi consideraţi drept nişte glorioşi precursori. Însă noi vom fi morţi sau ruinaţi. Dacă n-aveaţi altceva mai bun să ne oferiţi decât nişte vagi promisiuni, n-ar fi fost nevoie să veniţi.

Gena, cu chipul roşu de mânie, se ridică.

— N-aveţi dreptul să vorbiţi astfel, spuse ea. Beyle l-a salvat pe Archim.

— Bun, lăsă să-i scape. Dar mă îndoiesc că va putea să-l salveze a doua oară de comploturile…

Tăcu brusc.

— Ascultaţi, spuse Beyle. Sufleteşte, sunt de acord, însă nu pot acţiona altfel. Recondiţionarea planetei Marte se va face. Poate că nu imediat. Cunosc, şi vă înţeleg situaţia. Nu are nimic plăcut. Pământul o să vă asigure protecţia şi, dacă va fi nevoie, instalarea într-o altă lume. Însă guvernul meu este obligat să vadă lucrurile aşa cum sunt.

Pe chipurile lor, cu excepţia celui al Genei, care părea tulburată, decepţia făcu loc mâniei.

— Pricep ce vreţi să spuneţi, îi aruncă Serre sarcastic. Ce valorează pentru voi o mână de marţieni prăfuiţi? Dumneata reprezinţi mai mult de zece miliarde de oameni. Altora le puteţi predica sacrificiul şi abnegaţia, tăcerea şi resemnarea. Ordinea înainte de toate. Puteţi spune că esenţialul este ca Pământul să reuşească. Atâta doar că nu ştiţi ce înseamnă să trăieşti pe Marte. Nu ştiţi cum e să fii tratat drept nebun sau, mai rău, drept trădător, vândut celor de pe Pământ. Veniţi dintr-o lume în care aerul şi apa nu costă nimic, sunt risipite. N-aţi văzut pe nimeni, niciodată, murind de sete sau asfixiat, sau cu plămânii blocaţi de nisip. Nu vă întrebaţi de ce ne lipsesc sateliţii de comunicaţii, centralele energetice. Nu v-aţi petrecut copilăria într-un spaţiu închis, limitat, strâmt, sub un glob care poate crăpa dintr-o clipă în alta.

— Taci, spuse Archim. Nici tu nu cunoşti Pământul. Nu ştii că milioane, poate miliarde de oameni trăiesc în imobile uriaşe fără speranţă de a ieşi din ele sau în bule submarine. Toată omenirea e pe cale să crape din prea multă prudenţă.

Îşi plimbă privirea hotărâtă peste întregul grup.

— Nu aveam iluzii, continuă el. Ştiam că nu putem opune nimic inerţiei Pământului. Nici logica, mei sentimentele. Nu suntem în stare nici măcar aici să organizăm o campanie de agitaţie de natură să dea de gândit Administraţiei marţiene şi Guvernului pământean. Noi nu avem agenţi pe Pământ. Însă ne rămâne o soluţie. Să punem Pământul în faţa faptului împlinit. Să-l constrângem să acţioneze şi să ne scoată din încurcătură. M-am gândit la aceasta pe parcursul celor câteva ore care s-au scurs şi am pregătit un mic interludiu care, sper, va fi reuşit.

îşi privi ceasul.

— În câteva minute vom fi arestaţi.

Ceilalţi se agitară.

— Soluţia e disperată, spuse Archim şi nu dispuneam de suficient timp pentru a vă consulta. Regret că a trebuit să dispun de viaţa voastră. Însă sunt sigur că Pământul va acţiona. Nu-şi poate lăsa unul dintre principalii agenţi surprins într-un mic grup de complotişti.

Beyle reflectă. Putea fi vorba de o farsă. În caz contrar, ar fi

într-adevăr constrâns să acţioneze. Planul lui Archim, aşa cum îl vedea conturându-se, îi părea atât de incredibil de îndrăzneţ, încât nu-l putea dezavua în întregime. Subestimase subtilitatea politică a marţianului. Iar pasivitatea, din partea lui Archim l-ar fi dezamăgit.

Răsună un gong. Se ridicară cu toţii. Lovituri surde zguduiră uşa de metal. Se precipitară în dezordine către fundul sălii, spre o uşă străveche.

— Inutil, spuse Archim, şi aceea este păzită.

Începură să vorbească cu toţii în acelaşi timp. Uşa cedă. Bărbaţi în uniformă, cu inhibatoare şi arzătoare, invadară sala. Cel mult o duzină de oameni. O clipă, Beyle se temu ca nu cumva membrii Partidului Proiectului să înceapă o luptă disperată.

Apoi, un bărbat în vârstă, cu figura lungă şi slabă, cu păr alb, îmbrăcat îngrijit, pătrunse în sală împingând cu piciorul batantul forţat al uşii. Semicercul de oameni în uniformă se deschise în faţa lui. Beyle îl recunoscu pe Jon d’Argyre.

Încadrat de poliţiştii Administraţiei, acesta înaintă spre masă.

— Aşa deci, spuse el, apelul acela anonim era întemeiat. Ce oaspeţi, în propria-mi locuinţă! Presupun că ai un oarecare amestec aici, Gena.

În vocea lui nu era nicio urmă de umor.

— E multă vreme de când doream să vă arestez, Archim Noroit, spuse el. Îmi furnizaţi o ocazie minunată. Complot împotriva Administraţiei. Trădare. Cârdăşie cu o facţiune terestră.

Se întoarse spre Beyle, pe care-l privi îndelung.

— Nu am onoarea să vă cunosc. Mă întreb ce fel de joc faceţi. Dar nu vreau să aflu acum. Luaţi-i.

Gărzile înaintară. Gena se întoarse brusc şi începu să alerge. Gărzile şovăiră. Înainte ca Jon d’Argyre să fi avut vreme să dea vreun ordin, lumina se stinse.

O rumoare domni vreme de câteva secunde.

Beyle auzi ţăcănitul armelor şi se aruncă pe burtă, ca să scape de raza ucigaşă a arzătoarelor. Auzi un strigăt înăbuşit, pe care i-l atribui lui Larsen. Cineva îl luă de braţ şi-l ridică în picioare.

— Haide-ţi, îi şopti Gena, foarte aproape de ureche.

El se supuse, se lăsă condus, se ciocni de mai multe trupuri. În cealaltă parte a sălii, în rândurile poliţiştilor, se aprinse o lanternă

puternică. Orbit, avu timp exact cât să-i zărească pe toţi, încremeniţi, ţintuiţi în umbră de fasciculul luminos. Gena îl împinse într-o deschizătură care tocmai se căsca în zid, alături de un microcalculator şi se repezi în urma lui. Uşa secretă se închise fără zgomot în urma lor.

— Iute, spuse Gena.

— Mulţumesc, spuse el. Dacă eram prins, misiunea mea eşua în totalitate.

Înaintau printr-o conductă lungă, dreaptă care trecea pe sub oraş şi, dintr-o dată, ajunseră într-o cavernă imensă cu pereţi atât de neregulaţi, încât la început Beyle crezu că e naturală. Apoi îşi aminti despre ceea ce ştia privitor la geologia marţiană. Hipogeul acesta fusese săpat de oameni pentru adăpostirea maşinilor automate care alimentau Circe cu apă şi aer. Oxigenul era extras din enormele zăcăminte de oxid de fier pe care era aşezat oraşul. Apa era pompată de la foarte mare adâncime, din rezervele fosile.

Beyle nu era surprins să vadă că o trecere lega locuinţa familiei d'Argyre de sala şi maşinile acesteia. Averea familiei, în prima epocă a colonizării, se ridicase pe antrepriza lor de extragere a oxigenului. Apoi intraseră în Administraţie, atunci când industriile aerului şi ale apei fuseseră naţionalizate. Fără îndoială că de aici se trăgea opoziţia lui Job d'Argyre faţă de proiect.

Gena îi făcu semn să-şi astupe urechile şi îi conduse în labirintul acesta mecanic pe care îl luminau câteva opaiţe rare. Nu întâlniră pe nimeni. Întreţinerea maşinilor era automatizată şi nu trebuiau fi vizitate decât la intervale mari. Pământeanul se întrebă dacă Jon d'Argyre va avea ideea de a pune să fie urmăriţi în uzina aceasta colosală sau se vor putea ascunde ore întregi. Iar apoi?

Ajunseră într-un sector mai puţin gălăgios al uzinei, ocoliră un pinten stâncos şi zgomotul deveni mai suportabil.

— Aici nu mai riscăm mare lucru, spuse Gena. Cel puţin pentru moment.

Împinse o uşă ruginită şi pătrunseră într-o cabină mică amenajată confortabil şi iluminată normal. O sală de odihnă pentru supraveghetori, se gândi Beyle. Ostenit, se aşeză pe un taburet metalic în vreme ce Gena se căţăra pe marginea unei

cuşete înguste.
— Nu eram de acord cu Archim, spuse ea imediat. Mi se părea că nu e cinstit faţă de dumneata. Dar nu te puteam preveni. Are încredere în mine. Voiam doar să scăpaţi de Politia Administraţiei.
— Am fost păcălit ca un începător, spuse Beyle cu un zâmbet forţat pe buze.
— Ce veţi face?
— Nu mă întrebaţi. Presupun că dacă ies de aici, voi fi imediat închis.
— Mă puteţi aştepta aici. Vă voi aduce mâncare şi haine. Odată schimbat, puteţi risca să ieşiţi pe străzile din Circe. Cu prudenţă, desigur.
— Vă mulţumesc pentru solicitudine, spuse Beyle sec, dar asta nu-mi ajută la prea mult.
— Aţi putea merge la rezidentul pământean.
— Pe poarta principală? Iar afacerea asta e strict marţiană.
Ea suspină.
— Trebuie să faceţi ceva pentru Archim. Să-l eliberaţi. Într-un anumit fel, el are încredere în dumneata.
— Ce i se va întâmpla?
— Îl vor judeca împreună cu ceilalţi. Pe asta mizează şi el. Va cerc o audiere publică. Vor fi forţaţi să i-o acorde. Va profita pentru a-şi expune proiectul sistemului solar în întregime şi speră ca Pământul să intervină.
Beyle scutură din cap.
— Nu pot înfrunta Administraţia Marţiană. S-a vârât în încurcătură.
— Din cauza dumitale, spuse ea.
— A mea?
— Vorbiţi despre răbdare, de timpul necesar, de conciliere. Însă nu aţi trăit aici. Archim ştie cum e. Pe Marie nimic nu se clinteşte. Iar partida era, oricum, pierdută. Au încercat să-l ucidă. A preferat să rişte. Dacă l-aţi fi încurajat…
— Nu sunt decât un executant. Nu pot face nimic.
— Aveţi puteri depline.
— Pentru a ameninţa cu ele. Nu pentru a le folosi.
— Atunci ameninţaţi.
El îşi plecă capul.

— Nu văd decât o soluţie. Vă previn însă că nu o să vă placă. Tatăl dumitale…

— Tatăl meu greşeşte, spuse ea repede, însă nu vreţi să-l…

— Nu, spuse el. Nu se pune problema. Noi nu folosim astfel de metode.

Gena păli.

— Iertaţi-mă, spuse el. Vreau doar să-l pun în faţa anumitor fapte. Iau aceasta asupra mea. Îmi risc viitorul, să ştiţi.

— Ce pot face eu?

— Ceea ce mi-aţi propus. Haine şi mâncare. Încercaţi să aflaţi ce se petrece sus. Va mai trebui să reuşiţi să mă ascundeţi timp de câteva zile.

Ea zâmbi, se ridică, trecu pragul.

— Nu va fi uşor, spuse înainte de a pleca. Dar bizuiţi-vă pe mine.

6

Străzile erau pline de un tumult neobişnuit. Beyle se strecura printre grupuri, forţându-se să aibă o înfăţişare cât mai marţiană. Gena îi adusese un costum de miner marţian, venit să-şi petreacă câteva zile în oraş, ceea ce îi permitea să-şi păstreze masca atârnată pe piept şi, eventual, să-şi acopere faţa. Ea îl răsese în cap, după moda minerilor. Spera că mersul nu îl va da de gol. Nici nu îndrăznea să deschidă gura de teamă, ca, accentul să nu-i dezvăluie originea.

Situaţia era pur şi simplu ridicolă, îşi spunea el străbătând străzile din Circe către uşa care dădea în drumul spre astroport. La trei zile de la sosirea lui pe Marte, era căutat de poliţie şi nu îşi putea da în vileag identitatea fără riscul de a-şi zdrobi cariera definitiv. Şi, fără îndoială, de a ruina pentru multă vreme Proiectul.

Iar acum, în Circe domnea agitaţia. Procesul lui Archim începea peste două ore. Administraţia Marţiană împărtăşise şi ea grija lui Archim de a termina cât mai lepede. De fapt, şi unii şi ceilalţi se temeau în mod evident de o intervenţie a Pământului, destinată să rezolve problema cu discreţie, în vreme ce ei voiau să o regleze în chip definitiv, dându-i o amploare cât mai mare.

Procesul trebuia să fie judecat în faţa Marelui Consiliu Marţian, reunit în pripă. Era o procedură neobişnuită dar legală, la care Consiliul făcuse apel. Dată fiind gravitatea acuzaţiei, Jon d'Argyre dorea să obţină o condamnare definitivă şi fără apel a marelui Proiect.

Beyle nu se îndoia de faptul că el avea sub control cel puţin o treime din Marele Consiliu. O altă treime se opunea proiectelor lui Archim din tradiţionalism. Ultima treime va ezita poate să-l condamne pe climatician, din simpatie pentru ideile lui sau chiar de teama influenţei crescânde a lui Jon d'Argyre.

Procesul va fi public şi o bună parte a populaţiei se îndrepta

către Palatul Consiliului pentru a profita de spectacol. Mulţi marţieni veniseră chiar din alte oraşe sau din deşert. Printre ei, Beyle se simţea într-o siguranţă relativă. Experimentase ineficacitatea Poliţiei Administraţiei. Pe lângă o dezbatere publică, Archim ceruse şi obţinuse ca procesul să fie televizat nu numai pe Marte, ci să fie transmis şi pe Pământ, integral. Era puţin probabil ca publicul terestru să se intereseze de o afacere atât de provincială, care nu va mobiliza decât câteva cercuri politice rare. Însă acuzatul insistase. Stânjenită, Administraţia invocase termenul prea scurt pentru a putea stabili legăturile, însă Archim bazându-se pe Constituţie, ceruse o publicitate imediată şi nelimitată, ceea ce însemna că orice adult, de pe Marte sau de pe Pământ, trebuia să poată lua cunoştinţă de dezbateri chiar în clipa când aveau loc, cu rezerva intervalului de transmitere, prin simpla branşate a receptorului pe canalele rezervate politicii.

Cererea, la fel ca şi restul afacerii, era neobişnuită. Articolul respectiv nu fusese invocat decât de două ori în decursul istorici marţiene. Însă Administraţia nu putea refuza climaticianului această garanţie sub ameninţarea de a vedea în scurtă vreme verdictul procesului revocat de Curtea Supremă a Pământului.

Rezidentul pământean consultat se arătase foarte ferm asupra acestui punct, căci Gena îi transmisese un mesaj lipsit de orice echivoc din partea lui Beyle.

Pe străzi oamenii discutau, desigur, despre afacere. Ascultându-i, în vreme ce evita să ia parte la conversaţii, Beyle fu surprins să descopere cât de multe simpatii se îndreptau către Noroit. Nu reuşise să-şi recruteze mulţi aderenţi pentru partid, însă proiectele-i erau cu mult mai puţin nepopulare decât spusese el că se teme. În rest, locuitorii lui Marte păreau să se teamă de puterea în creştere a lui Jon d’Argyre. Şi dacă nu credeau câtuşi de puţin în teoriile lui Archim, li se părea respingător ca un om să fie judecat şi aruncat în închisoare pentru că a apărat un vis, pe cât de nebunesc pe atât de exaltant. Nu dădeau mult credit actului de acuzare care-l califica pe Archim drept trădător. Într-un oraş ca Circe unde toată lumea se cunoştea, într-o măsură mai mare sau mai mică, Archim se bucura de o popularitate reală care se manifesta acum în plină zi.

Spiritele se încingeau şi poliţiştii patrulau fără încetare prin

oraş sub pretextul împiedicării tulburărilor. Beyle bănuia că mai curând îl căutau pe el. Din fericire pentru el aveau puţină experienţă în această nouă sarcină. Iar faptul că nu-l cunoştea aproape nimeni era în favoarea lui. Jon d'Argyre nu avusese îndrăzneala de a-i face publice semnalmentele, de teama unei reacţii a Pământului.

Dar atunci când ajunse în apropierea porţii astroportului şi se îndreptă, pierdut în mulţime, către locuinţa rezidentului pământean, înţelese că nu va găsi adăpost. Edificiul, teritoriu interzis forţelor marţiene, era înconjurat cu discreţie, însă eficient. Jon d'Argyre nu îşi asuma riscuri.

Lui Beyle nu-i mai rămânea decât o singură soluţie. Se îndreptă către Palatul Consiliului. Acolo, cu siguranţă că nu era aşteptat. Pierdut în mulţime, va fi în siguranţă.

Iar acolo putea pune mai bine în aplicare cea de-a doua parte a planului său privitor la ultima speranţă.

7

Cu o oră înainte de începerea procesului, piaţa din faţa Palatului Consiliului era întunecată de lume. Beyle îşi făcu loc cu coatele până ajunse în capul scărilor. Zărind cordonul de poliţişti care îndiguia mulţimea, bătu în retragere. Palatul era un exemplu discutabil al pompoasei arhitecturi tehnologice, pe care Pământul o exportase cu entuziasm în celelalte lumi, în vremea celor dintâi epoci ale cuceririi. Probabil că fusese primul edificiu construit după ridicarea domului.

După deschiderea uşilor, oamenii au dat năvală. Însă, numai deţinătorii unui permis special au putut pătrunde în sala de şedinţe. Ceilalţi se înghesuiau într-un hol vast unde fuseseră instalate ecrane mari. Administraţia ţinea ca această condamnare să se facă după toate regulile şi cu un maximum de strălucire. În sfârşit, cu câteva minute înainte de începerea audierii, ecranele se însufleţiră. Camera TV fusese plasată în mijlocul sălii, iar pământeanul putea distinge clar profilul acuzatului, în spatele celor douăzeci de membri ai Consiliului, figuri întunecate, dispuse simetric. Puţin mai în faţă se ridica o estradă pe care stătea preşedintele.

La stângă, era un birou modest, ce purta o inscripţie: „Secretarul Marelui Consiliu”. Dar spre deosebire de colegii săi, Jon d’Argyre putea lipsi, fără ca preşedintele să dea semne de nelinişte.

O rumoare domnea în sală, care nu se linişti decât atunci când o sonerie răsună strident anunţând începerea audierii. Beyle se întreba la ce se gândeau colegii săi de pe Pământ, care fuseseră smulşi de la ocupaţiile lor sau chiar din pat. La anunţarea evenimentelor şi care, sigur îl făceau cu ou şi cu oţet.

Din rândurile Marelui Consiliu Marţian se ridică un bărbat care citi acuzaţia cu o voce egală. Colegii îl ascultau fără prea mult interes. Cei mai mulţi purtau numele vechi de pe Marte şi

controlau cea mai mare parte a bogăţiei marţiene, pe care o administrau, fără a o poseda cu adevărat.

Cu toate acestea, unii aveau o origine mai modestă. Ceilalţi, patricienii marţieni, îi admiseseră în rândurile lor pe motivul bunelor şi loialelor lor servicii. Istoria se repeta fără a plictisi pe cineva. Erau câinii care urlau împreună cu lupii, în speranţa de a primi o parte din pradă. Totuşi, printre aceştia Archim îşi putea găsi câţiva adepţi.

Actul de acuzare conţinea puţine elemente noi. Arunca toate responsabilităţile asupra lui Archim şi îi scutea într-un fel pe „complicii" săi, arestaţi în acelaşi timp. Manevra era iscusită. Acuzaţia putea pedala pe şovinismul marţian şi încerca să sugereze că numai Noroit fusese cel care favorizase hegemonia pământeană, însă nu putea risca să extindă această vină asupra tuturor tovarăşilor săi. Erau prea mulţi prieteni în rândurile asistenţei, pentru ca această insinuare să rămână credibilă. Beyle remarcă cu uşurare că nu se făcea nicio referire la Gena sau la el.

Actul făcea un scurt rezumat al proiectelor lui Archim şi insista asupra faptului că aceste „fantezii demente nu puteau servi decât la a masca un vast plan de subversiune destinat să asigure hegemonia anumitor interese terestre pe Marte şi de a lua de la proprietarii lor legitimi, marţienii, bogăţiile minerale, pentru a-i face pe pământeni să profite de ele."

Acuzaţia era gravă şi nu avea cum să amelioreze relaţiile Marelui Consiliu cu Guvernul Pământean. Însă era iscusită, în măsura în care relua o temă frecvent evocată de autonomiştii marţieni şi care avea profunde rezonanţe în rândurile populaţiei.

După ce acuzatorul tăcu, urmă o clipă de linişte, apoi începu audierea martorilor. Mai întâi, oamenii fără importanţă. Veniră să povestească cum fuseseră contactaţi de Partidul Proiectului, cum mirosiseră trădarea şi transmiseseră imediat părerile Administraţiei. Istorisirile lor conţineau nereguli şi contradicţii pe care nici Archim, nici apărătorul lui nu le atacară. Beyle înţelese dorinţa climaticianului de a pleda pentru fond, şi nu pentru formă. Voia să profite de ocazie pentru a-şi exprima ideile şi dispreţuia lansarea într-o luptă de procedură.

Preşedintele Marelui Consiliu avu plăcerea de a-i confrunta pe unii dintre martori. Jon d'Argyre ţinea să dea sistemului solar

impresia că procesul se desfăşura conform uzanţelor, între oameni bine crescuţi şi că nu era vorba de cărţi măsluite. Îşi ascunsese deci câteva stângăcii.

Apoi aprodul îl anunţă pe secretarul lui Jon d'Argyre.

Un tânăr cu tenul palid spuse că el depunea mărturie în locul secretarului Marelui Consiliu, pe care funcţiile îl împiedicau să apară la bară. Cererea era neobişnuită, dar date fiind circumstanţele, poate că tribunalul o va accepta.

Marele Consiliu o acceptă.

— Domnul d'Argyre, începu secretarul, care îşi consulta adesea însemnările, a primit chiar în ziua arestării acuzatului, către ora cinci dimineaţa, un apel anonim, care-l avertiza că o adunare a răzvrătiţilor va avea loc în subteranele oraşului, chiar sub locuinţa sa. Fără îndoială că va asista şi un agent de pe Pământ. Domnul Jon d'Argyre se sfătui imediat cu unii dintre colegii săi privitor la noua situaţie care fusese creată prin activităţile clandestine ale Partidului Proiectului. După examinarea planului locurilor, s-a luat hotărârea ca participanţii să fie arestaţi. Conducându-i chiar el pe valoroşii membri ai Poliţiei Marţiene, domnul d'Argyre, plecând de la propria-i locuinţă, reuşi să ajungă în sectorul din subterane unde răzvrătiţii îşi instalaseră baza secretă. Secretul cu care se înconjuraseră era suficient pentru a dovedi caracterul antisocial al demersului lor. După cum perfecţionarea echipamentului lor mărturisea îndelungata pregătire a complotului.

Un membru al Consiliului îl întrerupse pe martor.

— Pot să vă pun o întrebare?

— Desigur, spuse tânărul.

— Ce s-a întâmplat cu agentul pământean?

— A fost arestat, spuse secretarul calm. Însă naţionalitatea îl împiedică să apară aici. Va trebui să răspundă de faptele sale în faţa tribunalelor de pe Pământ.

În sufletul lui Beyle amuzamentul se împletea cu mânia. Era pur şi simplu un bluf. Dar începea să-şi dea scama de măsura luată de Jon d'Argyre. Să admită în mod oficial că pământeanul fugise, constituia pentru el o mărturisire a neputinţei. Afirmând că era arestat, constrângea Guvernul Pământului să rămână pentru moment în afara afacerii şi să-l dezavueze pe Beyle în mod oficial. Desigur că un asemenea bluf nu-l va ţine prea mult.

Însă Jon d'Argyre nici nu o cerea. Iar pe de altă parte, în felul acesta putea să treacă mai uşor sub tăcere rolul fiicei sale, rol pe care, pe de altă parte, Archim cu siguranţă nu avea să-l dezvăluie.

După câteva întrebări pur formale, preşedintele îi mulţumi secretarului. În loc să-şi reia locul din sală, acesta se aşeză lângă masa rezervată în mod oficial lui Jon d'Argyre, al cărui scaun rămânea mereu gol. Nimeni nu obiectă.

Poliţiştii, care conduseseră brigada de intervenţie, compărură la rândul lor. Depoziţia lor fu lipsită de personalitate. Apoi veni rândul celorlalţi oameni de ştiinţă, să spună ceea ce gândeau de bine despre teoriile lui Archim, pe care îl tratară, printre alte răutăţi, drept inconştient sau arivist. Unii fură vehemenţi, alţii ironici. Câţiva îşi arătară invidia şi dispreţul.

Archim nu se folosea niciodată de posibilitatea de a interoga martorii. Devenea din ce în ce mai evident că nici măcar nu va încerca să se apere.

După o scurtă pauză începu defilarea martorilor apărării. Directorul Institutului de Climatologie Marţiană ţinu să spună lucruri bune despre fostul său elev.

— Noroit, spuse el, este unul dintre cei mai buni climaticieni de pe Marte, poate unul dintre cei mai buni din sistemul solar. Lucrările sale privitoare la microclimatele polare sunt de autoritate. Recentele sale cercetări asupra trecutului climatic al planetei noastre reprezintă opera ştiinţifică cea mai ambiţioasă de care a răspuns vreodată institutul meu. A dovedit că Marte şi-a pierdut atmosfera, nu atât din cauza slabei gravitaţii, cât în urma unei serii regulate de cataclisme astronomice, ale căror urme pot fi regăsite în întreg sistemul solar. În alţi termeni, coliziunile repetate cu asteroizi şi comete sunt cele care au despuiat planeta Marte de atmosferă şi de o mare cantitate de apă.

În sală era agitaţie.

— Există vreun motiv de a crede că aceste catastrofe s-ar putea repeta? întrebă preşedintele.

— Nu înainte de cel puţin douăzeci şi cinci de milioane de ani, dacă periodicitatea constatată, care este de ordinul a treizeci de milioane de ani, se va menţine.

— Se poate deduce că planul lui Noroit vizând să transforme

atmosfera planetei noastre are vreun sens?

— Nu sunt calificat pentru a răspunde, nestudiind cu atenţie această problemă, care mă depăşeşte.

Preşedintele insistă.

— Dar care vă este convingerea intimă?

— Mijloacele tehnice necesare aproape că depăşesc închipuirea. Însă proiectul în sine nu e absurd. Presupunând că ar putea fi dus la bun sfârşit. Marte ar dispune de o atmosferă stabilă, pentru cel puţin douăzeci de milioane de ani.

Sala începu să urle, iar preşedintele trebui să ameninţe cu o expulzare generală, pentru a reinstaura calmul.

— Credeţi că Noroit singur ar fi putut să pună la punct un asemenea proiect?

— Cu siguranţă că nu. Însă el nu pretinde că ar fi stabilit altceva decât un program de studii, foarte detaliat, desigur.

— Credeţi că Marte ar putea, eventual, să realizeze singură acest program, dincolo de studiile preliminare?

— Nu, răspunse simplu profesorul.

— Un ajutor al Pământului ar fi deci foarte important?

— Determinant, aş putea spune.

Sala se agită din nou.

— În ce proporţie credeţi că ar fi necesar ajutorul Pământului?

Profesorul şovăi, vizibil stingherit.

— Problema nu aparţine de resortul meu. Aş spune că un asemenea plan nu este la scara economiei marţiene. Pământul ar trebui să şi-l asume în întregime.

— Deci, Pământul ar controla în întregime execuţia şi consecinţele.

— N-am spus aşa ceva. Ar putea fi tentat să o facă.

— Vă mulţumesc. Doreşte vreun membru al Consiliului să pună martorului vreo întrebare suplimentară?

Se ridică secretarul lui Jon d’Argyre.

— Domnul d’Argyre ar fi dorit să-i pună o întrebare martorului.

Preşedintele ezită o clipă.

— Puneţi-o, spuse el în cele din urmă.

— Domnul d’Argyre ar fi dorit să ştie ce plată ar putea cere Pământului în schimbul unei favori atât de… cosmice?

Savantul rămase tăcut.

— Ei? întrebă secretarul.

— Pe Marte nu există nimic care să justifice un asemenea sacrificiu financiar, şopti profesorul. Exceptând…

— Exceptând?

— Exceptând poate spaţiul. Pământul e suprapopulat, toată lumea o ştie.

Sala mugi de mânie.

— Însă nimic nu se va putea face înainte de trecerea câtorva generaţii, adăugă repede profesorul.

— Aţi subliniat în mai multe rânduri că Noroit era un om ambiţios. După dumneavoastră, până unde ar putea merge ambiţia lui?

— N-am vrut să vorbesc decât despre ambiţia lui ştiinţifică.

Sala murmură.

— Sunteţi sigur? Să acceptăm cuvântul în acest sens. Consideraţi că ar fi fost în stare de orice, pentru a conduce o experienţă? Şi, pentru a reuşi, să se supună unei puteri străine?

Savantul se înroşi.

— Mulţi oameni de ştiinţă şi-ar vinde sufletul pentru a-şi verifica ideile, spuse el. Însă, nu cred că Archim este capabil să facă ceva ce conştiinţa l-ar opri.

— Vă mulţumesc, spuse sec secretarul.

Preşedintele chemă martorul următor, care era Larsen. Ca arestat, el apăru între doi gardieni. Însă preşedintele anunţă că împotriva lui erau acuzaţii atât de minore încât fusese autorizat, la cerere, să depună mărturie în favoarea apărării. În trecere arătă că ceilalţi membri arestaţi ai Partidului Proiectului vor face obiectul unui proces separat.

— Archim este omul cel mai cinstit de pe Marte, începu Larsen.

— Consiliul vă mulţumeşte pentru aprecieri, spuse preşedintele cu o undă de dispreţ în glas.

— Poate că da, continuă Larsen fără să se tulbure, însă am de spus ceva foarte important. (Privea în jur ca şi cum căuta un sprijin în sală. Însă pământeanul observă că evita să-şi încrucişeze privirea cu cea a lui Archim.) Iată despre ce-i vorba. Archim a fost victima unui sabotaj. Eu însumi l-am salvat. Accidentul sau mai bine zis atentatul a avut loc în Marea…

Archim se ridică dintr-o săritură.

— Cer ca cele două probleme să fie departajate, domnule preşedinte. N-au nicio legătură între ele.

— Dimpotrivă, tună Larsen. Îl cunosc bine pe vinovat. Este…

Archim îi acoperi vocea.

— Rog ca martorul să fie dus de aici, domnule preşedinte. Vârsta lui scuză multe lucruri, iar depoziţia lui n-ar putea decât să încurce situaţia. E vorba despre o afacere pentru care voi depune mărturie mai târziu.

În sală se făcu auzită o voce.

— Deci pilotezi din nou, Larsen?

Şoapte se auziră ca un ecou.

— Linişte, spuse preşedintele. (Îşi părăsi fotoliul şi discută câteva clipe cu doi dintre colegii săi. Apoi întorcându-se la loc, spuse cu voce arogantă): Consiliul consideră că pentru moment nu trebuie să cunoască această afacere care n-a fost menţionată în anchetă. Cu toate acestea îşi rezervă dreptul de a o examina mai târziu. Incidentul este clasat.

Atenţia lui Beyle se concentra asupra secretarului. Rămăsese impasibil. Sigur că Jon d’Argyre mizase pe faptul că Archim va încerca să o ţină pe Gena cât mai departe de incident. Vizibil uşurat, Archim se reaşeză.

— Cu toate acestea, reluă preşedintele, Consiliul ar dori să-l asculte pe martor, precizând un amănunt. Ei a spus că l-a salvat pe acuzat. Era singur în momentul acela?

— Da, spuse Larsen nesigur, după ezitare.

— Martorul poate indica şi locul acestui accident?

— Un punct situat la nord-est de Marea Sirenium. Accidentul s-a produs în ziua care a precedat evenimentele. Însă nu era un accident normal. Era…

— Să rămânem la fapte. Martorul a mers în Marea Sirenium folosind un copter?

— Da, spuse Larsen.

— Atunci martorul poate să explice Consiliului cum a reuşii să piloteze un copter în ciuda infirmităţii sale?

— M-a însoţit cineva, sfârşi Larsen prin a mărturisi.

— Cine?

— Un prieten de-al lui Archim.

Larsen devenea purpuriu.

— Nu ne jucăm de-a ghicitorile. Spuse preşedintele. Nu e vorba, mai curând, de agentul pământean?

— Ba da, recunoscu Larsen pleoştit.

Pentru a restabili ordinea, preşedintele trebui să ameninţe din nou cu evacuarea sălii.

— Îi mulţumesc martorului, spuse în cele din urmă preşedintele. Vom trece acum la inventarierea dovezilor şi a dosarelor descoperite în urma percheziţiei.

Documentele fură proiectate pe un ecran. Erau privitoare la lucrările lui Archim sau la relaţiile pe care le întreţinuse cu colegii săi pământeni. Beyle spera că acest schimb de scrisori cu Securitatea ştiinţifică de pe Pământ, nu fusese descoperit. Aveau încredere, unul în celălalt. Apoi, îşi spunea că savantul climatician, conştient de situaţia lui precară, distrusese pe parcurs această corespondenţă.

Jon d'Argyre încă nu îşi făcuse apariţia. Beyle socoti că era vremea să acţioneze. Pentru Achim situaţia nu putea decât să se agraveze. Publicul era asmuţit în mod evident împotriva lui.

Îşi croi drum prin mulţime şi îl aborda pe aprod, pe un coridor din apropierea ieşirii.

— Doresc să-i vorbesc secretarului general, Jon d'Argyre, spuse el cu simplitate.

Aprodul îl măsură din priviri încremenit, apoi îl împinse cu mâna.

Pământeanul insistă:

— Vreau să-l văd. Am să-i lac o comunicare importantă.

— Mai târziu, spuse aprodul. Domnul d'Argyre este ocupat.

Aprodul îl privea pe Beyle fără să-l recunoască.

— Vin de pe Pământ, spuse Beyle. Trebuie să-l văd fără întârziere. Arătaţi-mi drumul.

Aprodul îşi trecu mâna peste colier.

— N-aveţi mutra unui pământean.

— S-ar putea, spuse Beyle. Dar priviţi-mă bine. În ultimele ore poate mi-aţi văzut fizionomia agreabilă de multe ori. Atunci, înseamnă că nu urmăriţi niciodată ştirile. Puteţi să mă anunţaţi. Sunt Georges Beyle.

Aprodul făcu ochii mari.

— Dar, sunteţi căutat!

Începu să se emoţioneze.

— Credeţi? întrebă Beyle. Tocmai au spus că sunt la închisoare. E inutil să alertaţi poliţia. Nu vreau decât să vă urmez. Anunţaţi-l imediat pe Jon d'Argyre.

— Pe aici, spuse aprodul în cele din urmă.

Traversară holul fără a atrage prea mult atenţia.

Aprodul deschise o uşă de sticlă mată, după ce pronunţase câteva cuvinte într-un microfon.

În conduse pe Beyle într-o cămăruţă şi ieşi, închizând cu grijă uşa în urma lui. Câteva minute mai târziu uşa se deschise din nou şi trei bărbaţi în uniformă, înarmaţi, pătrunseră înăuntru.

— Urmaţi-mă, spuse superiorul. Domnul secretar general acceptă să vă primească.

— Vă aşteptam, spuse Jon d'Argyre, în picioare, în faţa biroului său. Aveţi nevoie de mine, nu-i aşa? Sunt dispus să fiu fair-play. Părăsiţi Marte, cu discreţie.

Beyle zâmbi. Privirea îi fu atrasă de o sferă de sticlă care părea umplută cu un nor albastru şi care trona în mijlocul luxosului birou din lemn terestru. Culoarea aceasta albastră îi amintea ceva. Un fior îi trecu pe şira spinării. Îşi întoarse privirea. Pereţii biroului erau lambrisaţi, iar unica fereastră, opacizată.

— Sunteţi atât de sigur că aţi câştigat?

— Împotriva dumitale, nu. Împotriva dumitale nu pot face nimic. Eşti pământean. Însă mă îndoiesc că la întoarcere vă vor aştepta cu flori. Şi că Pământul mai îndrăzneşte să apere proiectul nebunului ăsta de Noroit. Pe el am pus mâna.

— Îl urâţi?

— Nu urăsc pe nimeni. Credeţi că atunci când ocupi un post ca al meu poţi urî? Pot doar să îndepărtez ceea ce cred că este nefast pentru viitorul planetei Marte.

— Sau pentru al dumitale, spuse Beyle.

— E o diferenţă chiar aşa de mare?

D'Argyre îşi mută privirea undeva deasupra capului pământeanului. Deasupra uşii se afla suspendat un ecran, care transmitea desfăşurarea dezbaterilor.

— N-avem prea mult timp de pierdut, spuse Beyle. Vin să vă rog să vă revizuiţi poziţia faţă de planul lui Noroit. Pământul ţine la realizarea lui. Are şi mijloacele necesare constrângerii planetei Marte. Însă nu doreşte prăbuşirea dumitale.

Jon d'Argyre îşi încrucişă braţele şi făcu un gest de profundă plictiseală.

— Iată nişte cuvinte foarte puţin diplomatice. Dar, cu toate

astea, aceste probleme îmi scapă. Marele Consiliu este singurul judecător. Puteţi constata că nici măcar n-am vrut să influenţez hotărârea, deşi cuvântul meu arc greutate.

— Dumneavoastră controlaţi Consiliul, spuse Beyle.

Jon d'Argyre zâmbi.

— Şi dacă ar fi aşa? Ascultaţi. Noroit ne-a încurcat ani de zile. Pe Pământ nu este necunoscută agitaţia care a domnit aici în jurul acestui proiect demenţial. Venirea dumitale mi-a dat ocazia sa scap de el în chip definitiv. Fiţi binecuvântat.

— A fost cât pe ce să reuşiţi singur.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— N-are importanţă. Proiectul acesta este realizabil. Şi tocmai pentru că o ştiţi, vă opuneţi cu atâta energie. Băgaţi de scamă.

D'Argyre îl privi cu curiozitate.

— Nu abandonaţi cu uşurinţă. Fie. Nu e o idee în vânt. Însă pentru Marte este un proiect periculos.

— Este cel mai mare proiect de dezvoltare, care a fost conceput vreodată pe Marte.

— Văzut de pe Pământ, poate că da. Însă aici, niciun om cu bun simţ nu doreşte să-şi vadă planeta astfel transformată. Marte este un ansamblu echilibrat. O asemenea experienţă comportă riscuri pe care nimeni nu le-ar accepta.

— Vor fi luate toate măsurile de prevedere. Studiile preliminare au arătat că…

— Să nu-mi spuneţi mie ce este bine pentru Marte. Nu vorbeam doar despre riscurile tehnice. Există şi riscuri politice.

Jon d'Argyre se ridică în picioare, venind în faţa lui Beyle.

— Ştiu prea bine, ce vreţi voi, pământenii, spuse el. Vreţi să înzestraţi Marte cu o atmosferă pentru a vă trimite aici surplusul populaţiei. Consideraţi Marte un fel de supapă. Însă noi nu tânjim să transformăm Marte într-un nou Pământ. Vrem să trăim în continuare liberi, pe câmpii întinse.

— Nişte deșerturi. Mări uscate şi ucigătoare.

— N-are importanţă. Ne aparţin şi vom şti să le apărăm. Puteţi să spuneţi acest lucru pe Pământ, domnule ambasador plenipotenţiar. Vrem să rămânem ceea ce suntem. Cât timp îi va trebui Pământului pentru a ne cotropi? Pentru a ne polua lumea, aşa cum aţi făcut cu a voastră? Zece ani? Douăzeci de ani? Iar societatea aceasta în care am crescut, care ne-a făcut, va

dispărea. Strămoşii mei au fugit de pe Pământ, domnule Beyle. Ba chiar au renunţat la numele lor şi l-au luat pe acela al unei regiuni marţiene, tocmai pentru a arăta că drumul lor era fără întoarcere. Ei au creat această lume. Nu căutaţi altundeva pământuri noi. În ceea ce mă priveşte, eu îmi voi apăra planeta şi poporul care mi-a încredinţat destinele. Utopia dumitale nu mă interesează.

— Nobil discurs, spuse Beyle sec. Dar nu vi se pare mai curând că apăraţi propriile dumneavoastră interese, propria putere? Credeţi că pe Pământ nu se ştie că familia d'Argyre a controlat încă de la început, datorită averii ei, uzinele de oxigen şi puţurile de pe Marte? Dacă Pământul dotează Marte cu o atmosferă, nu mai reprezentaţi nimic. Nu mai posedaţi nimic. Iar colegii dumitale din Marele Consiliu nu se gândesc, oare, şi ei la privilegiile lor? La industriile vitale pentru Marte, pe care le girează şi care, dintr-o dată, ar deveni inutile: energia şi hrana? Ce s-ar alege de staţiunile hidroponice, dacă solul lui Marte ar putea fi cultivat? Oh, desigur, nu este ceva imediat. Dar dumneata vezi departe, în viitor. Vechile familii de pe Marte au obiceiul să prevadă, şi să împiedice schimbările. Mai bine primul într-o lume săracă, decât al doilea într-una fertilă. Vedeţi dincolo de dumneavoastră. Şi cu toate acestea nu aveţi decât o fiică.

Jon d'Argyre păli, dar nu spuse nimic.

— Ar trebui să vă gândiţi la ea, continuă pământeanul. Ar fi trebuit să vă gândiţi la ea atunci când l-aţi arestat pe Noroit, fără un motiv solid pentru a-l da pe mâna unei opinii publice pe care aţi manipulat-o. Şi atunci când aţi încercat să-l asasinaţi. Credeţi că ea nu ştie?

— Tăceţi, răcni Jon d'Argyre. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Oare? Pământului nu-i plac evenimentele care se desfăşoară pe Marte. Pământului nu-i place ca pe Marte să se ucidă. Pământului nu-i plac sabotajele. Pământul poate ordona o anchetă pe Marte.

— Şi cine o va conduce?

— Eu am împuternicirile necesare.

— Din punct de vedere tehnic, vă aflaţi în stare de arest.

— Nu cred, spuse Beyle. Pământului nu i-ar plăcea una ca asta. Va crede că m-aţi inculpat, deoarece v-a fost frică. Dacă mă veţi face să dispar, va trimite pe altcineva. Iar eu ştiu cine a dat

ordinul de sabotare a aparatului lui Archim Noroit. Şi nu voi avea odihnă până când nu vă voi târî în faţa unui tribunal adevărat. Doar dacă nu vă schimbaţi atitudinea.

— N-aveţi dovezi.

Voi găsi, spuse Beyle, brusc înfuriat de înfumurarea adversarului său. Chiar mai multe decât vor trebui. Pământul are dreptul de a arunca o privire asupra justiţiei de pe Marte, să nu uitaţi, şi mă voi folosi de el.

— Deveniţi dezagreabil, spuse Jon d'Argyre.

— Se poate, răspunse Beyle. V-am oferit o scăpare. Dar luaţi aminte. Chiar dacă scăpaţi de justiţie, veţi fi ruinat, zdrobit. Există lucruri mai grave decât pierderea monopolului aerului pe Marte. Gândiţi-vă la Gena.

— Ieşiţi afară, spuse Jon d'Argyre.

— Oh, nu, nu acum. Şi nici altă dată.

Dintr-un buzunar interior îşi scoase medalia albastră.

— Presupun că aveţi cunoştinţă de acest obiect.

Jon d'Agyre luă medalia şi o studie. Lăsă să-i scape un suspin adânc.

— Pot chema gărzile să vă aresteze, spuse Beyle.

Jon d'Argyre lăsă medalia pe birou şi se lăsă să cadă în fotoliu.

— Unul dintre strămoşii mei a avut una asemănătoare. Deci Consorţiul s-a hotărât. Trebuie să fie disperaţi. Au trimis un Purtător. Aveţi într-adevăr puteri depline.

— Prea multă vreme v-aţi îndoit, spuse Beyle. Speram să aranjez altfel problema aceasta, însă va trebui să suspend procesul. Al dumitale va începe peste câteva zile. Intervalul necesar pentru a aduna martori.

— Aşteptaţi, spuse Jon d'Argyre. (Chipul îi era descurajat. O buclă căruntă îi cădea pe frunte. Privea medalia hipnotizat.) Aţi câştigat. Ce trebuie să fac?

Tonul îi devenise aproape umil.

— Noroit trebuie achitat, spuse Beyle. Consiliul va da un aviz favorabil Proiectului.

— Nu, spuse Jon d'Argyre, nu, e imposibil.

— În schimb, dumneata nu vei fi anchetat. Natural, va trebui să vă abandonaţi funcţiile. Vor avea loc noi alegeri. Noroit va renunţa să depună plângere.

— Nu există altă ieşire? întrebă Jon d'Argyre.

— Nu, spuse Beyle. Aţi comis mai mult decât o eroare, o greşeală, cu atentatul acela. Şi o a doua eroare arestându-l pe Noroit, atunci când aţi aflat că prima tentativă de a-l elimina eşuase. Fără ajutorul dumitale ne-ar fi trebuit ani pentru a obţine acest rezultat. În prezent, Marele Consiliu Marţian va trebui să voteze Proiectul.

— Marte, va muri. Din vina mea. Cel puţin fiica mea nu va şti nimic, nu-i aşa?

— Mi-e teamă să nu fie puţin prea târziu.

Jon d'Argyre plecă capul şi lăsă să-i scape un mormăit. Beyle ştiu că învinsese, că fusese întoarsă o pagină de istorie marţiană, că domnia patricienilor şi a marilor familii trecuse, fără speranţă de întoarcere, şi de asemenea, că se făcuse un pas pe lungul drum care va conduce la transformarea planetei. Interminabila goliciune a planetei roşii urma să ia sfârşit, după zeci de milioane de ani.

Mâine, adică peste un secol, Marte urma să devină planeta verde, o planetă acoperită cu arbori, cu iarbă şi cu oameni. Visul pădurilor va deveni realitate. Frunze verzi. Iar Jon d'Argyre va avea dreptate în mai multe privinţe. Străvechea planetă Marte era condamnată, domurile vor dispărea, pionierii vor ceda locul cultivatorilor, industriilor. O cultură se va şterge. Dar nu era, oare, necesar? Lucrurile nu trebuie să se schimbe, fără încetare? Nu era o nebunie să crezi, aşa cum o făcuse Jon d'Argyre, şi, cei asemenea lui, că puteau fi fixate, eternizate în clipa în care le erau favorabile? O clipă, Georges Beyle simţi o îndoială.

Îşi recuperă medalia, pe care o puse în buzunar. Se îndreptă către uşă. Îl opri vocea lui Jon d'Argyre.

— Cine eşti dumneata, în realitate? Care vă e numele? Care vă sunt funcţiile?

— Adevăratul meu nume are puţină însemnătate, spuse Beyle. Puţini îl cunosc. Sunt director adjunct al Securităţii Ştiinţifice a Pământului.

— În câteva clipe voi coborî în sala de şedinţe.

— Bine, spuse Beyle. Voi fi şi cu acolo.

Deschise uşa, trecu prin faţa aprodului fără ca să-l privească şi făcu în sens invers drumul pe care venise, fără ca nimeni să-l interpeleze. Reîntors în holul mare, se îndreptă către intrarea sălii Consiliului şi îşi arătă insigna ofiţerului care o păzea. Omul

şovăi o fracţiune de secundă şi-l lăsă repede să intre. Fu întâmpinat de priviri uimite, iar el presupuse că trebuia să le atribuie ţinutei sale de miner. Îl căută din priviri pe Archim, însă climaticianul nu-l zări. Părea concentrat asupra pregătirii discursului său. Pentru asistenţă, sfârşitul procesului nu mai prezenta nicio îndoială, Archim va fi condamnat la deportarea pe Deimos, iar Marele Consiliu va acorda un vot de neîncredere Proiectului, oricât de elocvent se va arăta climaticianul.

8

Toate capetele se întoarseră către Jon d'Argyre atunci când intră pe o uşă laterală şi se aşeză la masa lui fără să facă vreun gest sau să scoată un sunet. Schimbă câteva cuvinte pe un ton scăzut cu secretarul său, care avu o reacţie de surpriză, iar atunci când preşedintele se întoarse întrebător către el, secretarul se ridică şi anunţă:

— Domnul Jon d'Argyre, secretar general al Marelui Consiliu Marţian, pe baza unor date noi, a hotărât să retragă plângerea împotriva acuzatului. Totuşi, el doreşte ca acestuia din urmă să i se dea cuvântul.

O clipă preşedintele rămase fără glas. Apoi îi făcu un semn lui Noroit, cu un gest care trăda surpriza şi neputinţa. Climaticianul se ridică şi începu să vorbească, într-o tăcere aproape absolută.

— Nu mai trebuie deci să mă apăr, spuse Archim. Totuşi, voi vorbi, căci eu, unul, eram mai puţin acuzat, decât proiectul la a cărui stabilire am contribuit şi a cărui paternitate mi-a fost acordată în mod abuziv. S-a căutat acum, cât şi cu puţin timp în urmă, să se prezinte această afacere ca pe un proces de trădare. În realitate este vorba de o problemă de opinie, de un diferend politic. Este vorba de viitorul lui Marte.

Toată lumea din această sală şi de pe întreaga noastră planetă ştie care este proiectul pe care l-am apărat. Este vorba de înzestrarea lui Marte cu o atmosferă asemănătoare celei terestre. Este vorba de transformarea lui Marte.

Desigur, pe Marte nu a rămas suficient oxigen şi apă pentru a reconstitui o atmosferă comparabilă aceleia pe care a cunoscut-o această planetă acum câteva sute de milioane de ani. Aici este vorba să se implanteze o atmosferă comparabilă cu aceea care există pe Pământ, la o altitudine de circa patru mii de metri. Chiar şi pentru aşa ceva resursele lui Marte nu ar fi suficiente. Dar în sistemul solar există cel puţin o planetă, pe care aerul şi

apa există din belşug, într-o cantitate atât de mare, încât puncţia operată pentru a face Marte locuibilă abia va fi observată. Pământul este gata să facă acest sacrificiu. Mai mult, astăzi este gata să finanţeze acest proiect colosal, să expedieze spre Marte milioane de cargouri.

Un asemenea proiect nu se va realiza într-o zi. Vor fi necesari ani de zile, zeci de ani. Dar într-o bună zi cerul lui Marte va fi de un albastru mai limpede, iar noi vom putea respira liber, din adâncul pieptului, iar copiii noştri vor vorbi despre colinele verzi ale lui Marte.

Da, Marte se va schimba. De ce oare ar trebui ca planeta noastră să rămână dezolantă pentru vecie? De ce am şovăi să o transformăm atunci când avem mijloacele? Trebuie să acceptăm responsabilităţile timpului nostru. Cei care au construit domurile şi care şi-au abandonat adăposturile îngropate în solul planetei, nu ne-au arătat oare drumul? Oare nu aventura lor este cea pe care trebuie să o continuăm, făcând ospitaliere nu numai regiunile rare şi limitate ale câmpiilor lui Marte, ci întreaga întindere a lumii noastre?

Trebuie avute în vedere ecourile extreme ale hotărârii, pe care o va lua Marele Consiliu. Trebuie să-şi cântărească votul! Căci nu va judeca un om, ci un proiect care priveşte viitorul întregii specii umane.

Pământul este suprapopulat. Însă şi Marte este, cu toate că nu suntem mai mulţi de o sută de mii, într-atât de delicate sunt condiţiile în care trăim aici. Ne trebuie, atât nouă, marţienilor, cât şi locuitorilor Pământului, noi teritorii. Desigur, va trebui plătit un preţ. Va trebui să împărţim. Dar acesta nu este numai preţul supravieţuirii noastre, ci până la urmă, chiar acel al întregii specii umane. Pământul suprapopulat, poluat, stagnează. Marte vegetează. Sunt mai mult de cincizeci de ani de când a fost construit ultimul oraş spaţial. Credeţi că societatea noastră va rezista îndelungatei şi profundei decadenţe a civilizaţiei, ale cărei semne apar în întreg sistemul solar? Cu orice preţ trebuie să descoperim căile unei noi dezvoltări. Ceea ce facem noi aici, va sluji ca model pentru ceea ce se va întreprinde mai târziu pe alte lumi. Într-o bună zi omenirea va reconstrui după plac planetele aşa cum acţionează astăzi, în limite mai strâmte, asupra climatelor. Va transforma în grădini lumi ostile şi străine. Sau va

pieri.

Dificultăţile sunt imense. Consecinţele imprevizibile. Ele, rezultatele, pun imaginaţia la încercare. Clima marţiană se va îmblânzi, plantele terestre vor creşte în libertate pe solul nostru. O parte din gheţurile polare se vor topi, creând fluvii şi lacuri. Vieţile noastre şi ale descendenţilor noştri vor fi total transformate. Marele Consiliu, care vă reprezintă, vă va spune dacă este preferabil să continuaţi să purtaţi măşti sau să umblaţi cu capul descoperit sub norii încărcaţi cu apă şi nu cu praf.

Se poate, desigur, ca unii să-şi piardă din putere, din avere sau din glorie. Însă dorind să apere un trecut de pe acum depăşit, nu ar câştiga decât blestemul istoriei.

Am puţine iluzii, astăzi, cu privire la sentinţa acestui proces. Dar, cu toate acestea, profitând de ocazia neaşteptată care mi-a fost oferită, am ţinut ca popoarele întregului sistem solar să ştie ce este posibil. Lor le revine adevărata hotărâre.

În răstimpul ultimelor fraze ale discursului lui Noroit, tăcerea făcuse loc rumorii. Jon d’Argyre, cu capul plecat, îşi privea ţintă mâinile. Beyle notă nehotărârea care părea să domnească în Marele Consiliu, în grupe de câte doi sau trei, depăşiţi de evoluţia situaţiei, responsabilii de pe Marte se chestionau reciproc.

O foaie de hârtie circula de la unul la celălalt. Beyle îl văzuse pe secretarul lui Jon d’Argyre ducând-o preşedintelui. I se păru că citeşte oboseala pe chipurile membrilor Consiliului. Trăsăturile erau trase, gurile amare. Oamenii aceştia încercau să facă faţă, însă notiţa scurtă şi energică a lui Jon d’Argyre îi luase prin surprindere.

Niciunul dintre ei nu avea de ales. Beyle o ştia. Era un lucru neobişnuit ca puterea stăpânului secret al lui Marte să servească la realizarea planului pe care aceasta îl combătuse. Războiul de pe Marte nu va avea loc. Sau, mai curând, el durase două ore. Cel mai mare proces din istoria marţiană şi unul dintre cele mai importante, poate, din istoria omenirii, se apropia de sfârșit.

Membrii Consiliului votară pe terminalele lor. Rezultatele se înscriau unul câte unul în faţa celor mai prestigioase nume ale planetei, toate împrumutate din vechea nomenclatură a geografiei marţiene, conform obiceiului primilor pionieri. Beyle văzu că Jon d’Argyre fixa cu atenţie panoul luminos.

În sală se auziră strigăte înăbuşite de uimire, însă niciun protest. Votul îi era în întregime favorabil lui Noroit.

Preşedintele se ridică şi anunţă cu o voce tremurătoare că Marele Consiliu Marţian socotise că nu trebuia să reţină acuzaţiile împotriva lui Archim Noroit, climatician. Dimpotrivă, în unanimitate considera cercetările lui Noroit drept necesare şi remarcabile, dorind continuarea lor în colaborare cu Pământul, într-o atmosferă de cooperare cordială şi îşi rezerva grija de a examina pe mai departe, amănunţit, modalităţile de realizare a proiectului.

Procesul era închis. Cineva îl aclamă pe Noroit şi în curând îl urmă toată sala. Beyle se duse direct către Archim pe care reuşi să-l scoată din mulţime şi apoi îl trase de-a lungul coridoarelor. Înainte de a ieşi, aruncă o privire spre masa secretarului Marelui Consiliu şi văzu că Jon d’Argyre dispăruse.

Larsen li se alătură şi îl trase pe Archim de mânecă.

— Ne aşteaptă Gena.

O găsiră într-un birou apropiat. Archim o îmbrăţişă. Beyle observă că ea ezita între zâmbet şi lacrimi.

— Am câştigat, spuse Archim. Îmi mai purtaţi încă pică, Georges?

— Nu, răspunse Beyle după o tăcere de o secundă. Acum nu. Dar aţi scăpat ca prin urechile acului.

— Presupun că aveţi un oarecare amestec, în aceasta.

— Nu voi avea niciodată destule cuvinte ca să vă mulţumesc.

Beyle făcu un pas înapoi.

— Mă întreb dacă veţi avea multă vreme dorinţa de a o face, spuse el mohorât.

— Haideţi, spuse Archim, să bem pentru aerul Pământului, să bem pentru aerul lui Marte. Proiectul va intra în cea de-a doua fază, cea bună.

— Şi care va fi cea de-a treia? îl întrebă Gena îmbrăţişându-l.

— Să respirăm aerul lui Marte, spuse Archim râzând. Să alergăm pe câmpiile lui Marte respirând un aer cu totul nou. Nimic altceva decât să respirăm şi să alergăm prin ploaie şi să privim norii transformându-se în apă, şi nu în nisip.

— În curând va trebui să plecaţi pe Pământ, spuse Beyle.

Se simţea scârbit, golit, acum când alarma trecuse. Se apropie de fereastră şi contemplă agitaţia care făcea de nerecunoscut

străzile din Circe. Aceeaşi mulţime, care acum o oră l-ar fi linşat pe Noroit, era alături de el. Fără îndoială că se lăudau cu toţii că încă din primele ore fuseseră partizanii Proiectului. Ca de obicei, hotărârea destinului lor se făcuse fără ei.

— Iată că acum devin democrat, gândi Georges Beyle, unul din cei şapte tirani secreţi ai sistemului solar.

Aruncă o privire ironică asupra ţinutei sale de miner. Trebuia să o ducă pe Pământ, ca amintire.

— Voi fi bucuroasă să descopăr Pământul, spuse Gena.

— Să nu vă faceţi prea multe iluzii despre planeta noastră mamă.

O privi în faţă, iar ea zâmbi.

— Sunteţi trist? întrebă ea.

— Nu. Răspunse el brusc. Pe curând.

Se pregătea să părăsească încăperea ce urma să se umple de prietenii lui Archim şi de ziarişti, când Larsen îl apucă de braţ.

— Jon d’Argyre, spuse bătrânul. S-a încuiat în biroul lui.

Beyle îşi lăsă privirile să rătăcească în lungul pereţilor. Un aprod se apropie şi îl salută.

— Vă rog să urcaţi, domnule.

— Aţi ajuns la secretarul general?

— Dacă se poate spune aşa ceva, domnule. E mort.

— Cum?

— Avea un „çanq”, domnule, într-o sferă de sticlă. A spart-o şi…

Pătrunseră în marele birou lambrisat. Prin fereastra mare, acum transparentă, dincolo de dom se puteau ghici deșerturile şi munţii marţieni. Imobil, aşezat în fotoliul său, mai elegant ca oricând, Jon d’Argyre cu profilul său semeţ, părea sculptat într-un bloc de ceară; părea să-i aştepte. În realitate însă le scăpase.

Mâna lui dreaptă era aşezată pe biroul de lemn presărat eu bucăţi de sticlă. Degetele-i păreau să mângâie încă straniul „çanq”. Animalul marţian iradia o lumină albăstruie. După secole sau poate milenii de aşteptare răbdătoare de-abia tulburată de distrugerea pe ascuns a câtorva licheni, unul dintre ultimii marţieni adevăraţi reuşise să se hrănească cu o viaţă.

— Arde chestia asta, spuse pământeanul.

Un gardian deschise focul împotriva fiinţei. „Çanqul” se lichefie, apoi se vaporiză. Din lemnul mesei se ridică un rotocol

de fum.

Jon d'Argyre părea la fel de dur ca şi piatra. Preferase oare să moară, decât să asiste la triumful celui care-i răpea fiica? Beyle se întrebă dacă motivul urii lui Jon d'Argyre faţă de Archim Noroit nu rezida în aceasta mai mult decât în consecinţele politice ale Proiectului. Nimic, niciodată nu este simplu, îşi spuse el gândindu-se la Gena.

PARTEA a II-a

PĂMÂNTUL

1

Cu palmele pe birou, Beyle îşi contempla vizitatorii fără prea multă amabilitate. Pentru a zecea oară trebuia să expună liniile generale ale Proiectului. Ura munca aceasta de relaţii cu publicul care-i lua mult timp şi care-l împiedica să se consacre atât cât ar fi dorit administrării planului. De cele mai multe ori era treaba specialiştilor şi a ghizilor. Dar, foarte des debarcau persoane importante, uneori pe neaşteptate şi trebuia să intervină personal, să uzeze de diplomaţie, ba chiar să-şi apere îndelung planul.

Sistemul delicat de puteri care conduceau Pământul nu excludea negocierile. Iar mulţi oameni, în special cei de care avea nevoie, nu erau încă întru totul convinşi de necesitatea planului lui Archim Noroit. Aveau tendinţa să considere sumele imense cheltuite deja ca extrase direct din buzunarele lor şi puneau în balanţă suprafeţele pustii ale planetei roşii. Nu puteau sau nu voiau să înţeleagă întreaga semnificaţie istorică a acestei sarcini: remodelarea unei planete.

Beyle încercă să zâmbească. Trebuia să o facă. Îl avea în faţă pe consilierul personal cel mai influent al preşedintelui Pământului, iar în culise se şoptea că bărbatul acesta cu ochi negri şi pătrunzători, cu purtări amabile era unul dintre opozanţii secreţi cei mai hotărâţi ai proiectului. În plus, îl considera pe Beyle un rival.

Adoptarea finală a proiectului fusese ocazia unei lupte pe care Beyle şi serviciile tehnice ale Administraţiei sfârşiseră prin a o câştiga. Adunarea Mondială a Statelor şi a Transnaţionalelor se pronunţase în mod oficial. În principiu planul era adoptat şi nimeni nu-i mai putea împiedica realizarea. Însă multe obstacole se puteau ridica încă în calea promotorilor săi înainte ca aerul să devină respirabil pe Marte.

— Planul, spunea Beyle, trebuie să se realizeze în cincizeci de

ani. Fără îndoială că nu-i vom vedea sfârşitul. Administraţia Planului, ale cărei servicii terestre am onoarea de a le conduce, după cum ştiţi, se va schimba de câteva ori înainte ca sarcinile să fie îndeplinite. Astfel, a trebuit ca organizarea să se facă în aşa fel încât să i se asigure toată supleţea şi perenitatea dorită.

Bărbatul aşezat în faţa lui nu-l slăbea din priviri. Cu toate că numele său era puţin cunoscut marelui public, Rolf Carenheim trecea drept una dintre cele mai importante personaje ale sistemului solar. Îl fixa pe Beyle cu un zâmbet care nu avea nimic liniştitor. Lumina zilei, filtrată prin fereastra polarizată, făcea să-i strălucească uşor stofa vestei portocalii. În spatele lui. aşezaţi în semicerc, cu ochii pe jumătate închişi, îi ascultau pe propriii consilieri.

Aş vrea să fiu revocat, dacă buzunarele lor nu sunt ticsite cu detectoare şi înregistratoare, se gândea Beyle. Poate şi cu arme.

Nu încetase să vorbească. Insista asupra necesităţii de a lucra în strânsă colaborare cu marţienii şi de a li se acorda un anumit număr de responsabilităţi. Enumeră pe scurt fazele următoare ale creşterii atribuţiilor Administraţiei. Aceasta era problema care nelinişte cel mai mult echipa lui Carenheim, o ştia, locul acesta important şi ascendent pe care Administraţia Proiectului îl va ocupa în afacerile Pământului. Peste un deceniu, Administraţia urma să devină cea mai grandioasă întreprindere a planetei, care să dirijeze cele mai mari şantiere deschise vreodată în istorie. Cu mult înainte ca perioada de cincizeci de ani să se scurgă, puterea Administraţiei nu va cunoaşte limite.

Acesta era lucrul care-l nelinişte pe Carenheim. Spre deosebire de cei care gândeau că, odată rolul ei încheiat, Administraţia Proiectului va fi desfiinţată, Carenheim estima că atunci lucrul acesta ar fi imposibil şi că, dimpotrivă, ea va constitui puterea politică majoră a întregului sistem solar. Era o epocă pe care probabil că nu o va apuca, la fel ca şi Beyle, însă Carenheim era capabil să se intereseze atât de viitorul îndepărtat, cât şi de detaliile prezentului. Iar Beyle nu-l putea învinui.

Carenheim se opunea Proiectului, pentru că vedea în el ameninţarea pierderii puterii Pământului şi a guvernului său. Prin eforturi, neîncetate el contribuise la stabilirea echilibrului, încă instabil, care prevala între vechile state şi Feudele

transnaţionale. Unitatea planetei era asigurată în mod durabil, însă problemele care fuseseră rezolvate pe Pământ urmau să se regăsească şi în spaţiu ca urmare a eforturilor Administraţiei de a dezvolta alte lumi.

Beyle înţelegea această îngrijorare. Însă, în vreme ce Carenheim credea în diplomaţie şi în forţă, Beyle credea în ştiinţă. El considera că Administraţia va găsi în ea însăşi suficient geniu pentru a rezolva în viitor eventuale conflicte. Spre deosebire de Carenheim, se îndoia de eterna supremaţie a Pământului. Şi unul şi celălalt se gândeau la marile imperii interplanetare, adică interstelare, care vor apărea cândva. Însă în vreme ce Carenheim vedea aceste construcţii conduse de către Pământ, Beyle dorea să asigure pe întinsul spaţiului mai multă diversitate şi libertate.

— Un mic procent din oxigenul necesar va fi găsit chiar pe Marte, spunea Beyle. Acolo există importante cantităţi de oxizi metalici, a căror exploatare alimentează deja cu aer respirabil oraşele şi pionierii. Instalaţiile care vor permite descompunerea oxidului de fier vor fi dezvoltate pe Marte. Suntem pe cale să pregătim pe Pământ şi pe Lună uzine întregi care vor pleca în următoarele luni.

Tăcu o clipă şi se întoarse către fereastră. La baza marelui edificiu de beton şi oţel care fusese înălţat spre cer în câteva săptămâni, se întindeau peluze presărate de tufişuri. Însă dincolo de această grădină, una dintre cele mai mari ale unui Pământ suprapopulat, se înmulţeau semnele unei intense activităţi industriale. În depărtare se puteau ghici Alpii. Districtul acesta fusese ales pentru a adăposti Administraţia, deoarece era apropiat de Mediterana, care urma să servească drept cadru celor mai ambiţioase realizări ale Proiectului.

În colţul drept al ferestrei, între două şiruri de arbori Beyle putea întrezări platforma dezgolită a astroportului.

— Însă aşa cum ştiţi, continuă Beyle, Marte nu va putea furniza decât mai puţin de un procent din oxigenul necesar. Cantitatea cea mai importantă va veni de pe Pământ. Ca să vă dau un ordin de mărime, voi spune că va fi necesar să transportăm pe Marte echivalentul unei sfere de oxigen lichid cu o rază de câţiva kilometri.

Nimeni nu clipi. Cunoşteau cu toţii cifrele pe de rost, deşi nu

fuseseră încă date publicităţii. Carenheim schiţă un gest nepăsător. Îşi scoase o ţigară din buzunarul vestei, îi tăie vârful cu grijă, cu un briceag de argint, şi-o strecură liniştit între buze şi o aprinse. Beyle începea să se enerveze.

Trebuie să mă controlez, se gândi el. Ei îmi înregistrează fiecare cuvânt. Într-o bună zi vor scoate totul la iveală, tot ceea ce am spus şi, în aparenţă cel puţin, o vor face cu toată nevinovăţia.

Acesta era prețul politic. Pământul rămânea un butoi de pulbere în ciuda echilibrului ierarhic al puterilor. Lui Beyle i se întâmpla să regrete că acceptase rolul acesta public. Însă momentele de descurajare nu durau niciodată prea mult. Conştiinţa de a participa la o sarcină istorică îl răsplătea pentru aceste dificultăţi.

— Natural, nu intenţionăm să trimitem doar aer pe Marte. Va trebui totodată să dotăm Marte cu o cantitate considerabilă de apă fără de care aerul ar fi aproape irespirabil, atât ar fi de uscat. Nu putem modifica cu adevărat climatul, decât dacă reuşim să creăm nori care vor servi drept ecran între sol şi spaţiul cosmic şi vor permite să se evite pierderile nocturne de căldură. În clipa asta climaticienii lucrează asupra acestei probleme, însă ea nu se va pune concret decât peste douăzeci de ani.

Ceea ce voia el să le împărtăşească era inedita dimensiune istorică a proiectului. Poate că prin aceasta ar putea învinge ostilitatea declarată a lui Carenheim.

Unul dintre consilierii lui Carenheim ridică mâna. Beyle îl încurajă făcându-i semn cu bărbia.

— Nu vă temeţi că această puncţie în oxigen şi în aer ar deranja echilibrul climatic al Pământului?

Carenheim se ferise să pună chiar el întrebarea. Intervenea rar. Când vreunul din adjuncţii săi deschidea gura, el adopta o atitudine mâhnită ca şi cum ar fi fost surprins să audă proferându-se o asemenea prostie. Însă aceasta nu înşela pe nimeni şi cu atât mai puţin pe Beyle. Carenheim voia ca întrebarea să-i mai fie pusă o dată. Ştia la perfecţie răspunsul la acest subiect, însă dorea să înregistreze răspunsul lui Beyle şi, dacă exista cea mai mică eroare sau ezitare în răspunsul pe care urma să-l dea Beyle, se va folosi de ea într-o bună zi.

Pe Pământ, întrebarea făcuse obiectul unor campanii de presă

orchestrate cu grijă. Brusc, pământenii deveniseră avari cu atmosfera şi apa lor pe care, până atunci, le risipiseră fără să le pese.

— Climaticieni, geologi şi meteorologi au răspuns negativ, spuse Beyle cu blândeţe. Într-adevăr, dacă la scară individuală cantităţile implicate sunt colosale, la scara unei planete ele nu reprezintă decât mase relativ scăzute.

Aşa după cum urma să vă expun în clipa în care am fost întrerupt, o parte importantă din acest oxigen va fi prelevată din oceanele Pământului, prin electroliză. Ansamblul operaţiunilor de electroliză urmează o schemă destul de complicată pe care cu siguranţă că aţi studiat-o în raportul recent publicat şi pe care ar fi plictisitor să o repetăm aici. Apa dulce pe care o vom expedia pe Marte va fi prelevată tot din oceane. Este adevărat că nivelul mărilor va scădea. Cu cel mult câţiva metri. La încheierea operaţiunilor, traseul ţărmurilor în timpul mareelor nu va fi prea deosebit de cel de acum, la reflux. Pe termen lung o parte din deficit va fi recuperat din gheţarii polari. Climatul regiunilor septentrionale şi australe se va îmblânzi simţitor.

Cel care pusese întrebarea părea să asculte cu atenţie. Însă Carenheim, cu o înfăţişare nepăsătoare, era foarte atent. Beyle îşi aranjă cravata de un albastru ca oţelul.

— Această transformare a ţărmurilor ar fi pus fără îndoială grave probleme acum câteva decenii când esenţialul traficului intercontinental se făcea pe mare şi când porturile submarine erau inexistente. Unele oraşe vor cunoaşte însă grave vicisitudini. Pe de altă parte, Veneţia va fi definitiv salvată de eroziunea apei. Serviciile mele lucrează la aceste probleme în strânsă legătură cu Secretariatul de Stat al Economiei Mondiale.

Carenheim dădu din cap aprobator. Contribuise la stabilirea acestor legături, considerându-le unul dintre cele mai bune mijloace de control pe care guvernul le putea avea. De aceea le şi menţionase Beyle.

— De fapt, continuă Beyle, această scădere măsurată a nivelului mării, va avea alte efecte benefice. Vom recupera suprafeţe importante care vor putea fi consacrate unor culturi naturale sau hidroponice şi vor putea servi unor noi zone de populare. În felul acesta sperăm să descongestionăm anumite regiuni suprapopulate precum Europa şi Australia. Sărurile

rezultate prin electroliză vor permite producerea a numeroase metale rare şi vor ajuta la dezvoltarea culturilor hidroponice. Sperăm ca astfel să reuşim să creştem cu 12,7 la sută pe an producţia de hrană în ultimul deceniu. Vă amintesc că proiectele prevăd o stabilizare a populaţiei în acelaşi interval de timp.

Primul adjunct al lui Carenheim, un bărbat cu o înfăţişare ştearsă, osos, chel şi care stătea în partea stângă, deschise gura să spună ceva. Avea reputaţia de a fi un excelent statistician.

— Ne puteţi face câteva precizări cu privire la soarta Mediteranei?

— Tocmai asta voiam.

Beyle îşi turnă un pahar cu apă şi îl bău încet. Apăsă un buton de pe zid. Pe fereastra polarizată apăru o hartă colorată a Mediteranei, mascând peisajul. Era însemnată cu mai multe stele albe şi contururi punctate care nu erau cele ale coastelor obişnuite.

— Mediterana este cea care, într-adevăr, va suporta cea mai mare parte a eforturilor noastre.

Carenheim se instală mai comod în fotoliu şi îşi dădu capul puţin pe spate pentru a examina harta mai bine.

— Ne trebuie, spuse Beyle, o mare închisă, aşa încât să putem controla fenomenele care nu vor lipsi să se producă atunci când va scădea nivelul apei. Dar ne mai trebuie şi o mare care să fie în contact direct cu masa oceanică. Încă de la început, din acest punct de vedere, Mediterana şi Baltica ne-au apărut ca privilegiate. Şi pornind de la aceste două mări, vom produce oxigenul necesar.

Cu toate acestea, Mediterana ne interesează în mod deosebit în măsura în care este vorba despre o mare foarte sărată, ceea ce ne uşurează operaţiunile de electroliză şi ne permite să recuperăm suprafeţe considerabile, în special în Adriatica, unde vom putea instala o parte a populaţiei europene.

Beyle desemnă două puncte de pe hartă.

Un gigantic baraj este în curs de construcţie aici, la nivelul Strâmtorii Gibraltar. Pe de o parte, el ne va permite să controlăm afluxul de ape oceanice, iar pe de altă parte să producem cantităţi apreciabile de energie care vor alimenta centrele de electroliză repartizate pe tot ţărmul mării. Unele sunt plutitoare, altele sunt submarine. Activitatea lor nu va fi deci deranjată de

scăderea nivelului mării.

Într-o a doua fază, planul nostru prevede construirea unui al doilea baraj la nivelul Messinei, între Sicilia şi Italia, apoi un al treilea între Tunis şi Sicilia. Aceste două noi baraje vor permite o nouă scădere a nivelului Mediteranei orientale.

Noul traseu al ţărmurilor apare pe hartă punctat. El corespunde unei scăderi a nivelului mării cu mult mai important decât cel care va afecta oceanele în totalitatea lor.

Canalul de Suez va fi şi el închis. De pe la sfârşitul secolului XX, importanţa lui economică a devenit aproape nulă. Dacă se va simţi nevoia, un sistem de ecluze va aduce navele venite dinspre Oceanul Indian la noul nivel al Mediteranei, cu două sute de metri mai scăzut decât cel actual.

— Două sute de metri! şuieră cineva printre dinţi.

— Întocmai, spuse Beyle. Iar singurul lucru pe care l-aş regreta în vechea Mediterană, ar Îi flora şi fauna sa, dacă n-ar fi dispărut în întregime în secolul XXI, când a devenit, după zeci de ani de agonie, o a doua Mare Moartă. Aş mai adăuga că aceste proiecte sunt departe de a fi în întregime originale. Un inginer din secolul XX, pe nume Sörgel, concepuse un proiect similar, însă doar cu scopul de a recupera energie şi pământuri şi lăsând soarelui sarcina de a goli cu încetul Mediterana. Din motive economice proiectul nu a fost viabil la vremea lui. Din alte motive, astăzi a devenit necesar.

Insistă asupra cuvântului „necesar”. Echipa lui Carenheim părea oarecum descumpănită de convingerea lui. Însă nu-şi făcea iluzii. Se mulţumeau să-l incite să vorbească, sperând că va spune ceva mai mult decât ar dori.

— Cred că vă interesaţi şi de Antarctica, spuse statisticianul chel.

Beyle îşi dădu seama că nu nutrea simpatie pentru individul acesta. Prea trecea sistematic de la un subiect la altul de îndată ce o obiecţie părea înlăturată. Oamenii nu se lasă niciodată convinşi, îşi spuse Beyle, li se întâmplă doar să se lase învinşi. Până atunci, sub masca raţionalităţii, ei discută la nesfârşit, însă doar pentru a-şi păstra poziţiile., Specia noastră nu este raţională, decât în mod superficial, doar dacă nu cumva raţiunea nu este altceva decât produsul a nenumărate înfrângeri.

— Într-adevăr, spuse el, reaşezându-se la birou. Am considerat

că dacă am preleva aceste mase de apă doar din oceane, tulburările climatice şi ecologice care ar rezulta, ar fi prea importante pentru a le putea controla în mod satisfăcător. Aşa că am hotărât să extragem apa dulce din cele mai mari rezerve care există pe globul acesta, cele două calote glaciare, şi în special Antarctica.

Frumuseţea soluţiei pe care am adoptat-o constă în simplitatea ei. Am fi putut folosi în mod direct apa îngheţată din Groenlanda sau din Antarctica. Însă o electroliză convenabilă nu i se poate face decât apei sărate. Aşa că vom topi treptat gheţurile polilor care se amestecă cu apa oceanelor şi care sfârşesc prin a ne sosi în Mediterana. Această topire a gheţurilor polare va avea ca efect, pe de altă parte, o modificare pe termen lung a ansamblului climatului planetei, în sensul încălzirii ei.

— Sunteţi într-adevăr sigur de controlul asupra ansamblului operaţiunilor? întrebă cu o voce răguşită von Ander, ataşatul de presă al lui Carenheim.

El se străduia să acrediteze în rândurile publicului ideea că nenumărate cataclisme îi ameninţau pe locuitorii Pământului, care îndrăzniseră să retuşeze chipul planetei lor.

— Sunt absolut sigur, spuse Beyle, lăsând să se întrezărească o iritare mocnită. Putem controla cantitatea de gheaţă topită cu o aproximaţie de până la o tonă. Folosim sateliţi-oglindă de dimensiuni mari care se rotesc în jurul Pământului pe orbite geostaţionare şi care reflectă căldura şi lumina pe suprafeţe precis delimitate. N-a fost uşor să atingem puncte situate în apropierea polilor, plecând de la aceste staţii care se rotesc în planul ecuatorului, dar am reuşit.

— Staţiile acestea spaţiale sunt pilotate automat, adăugă von Ander. Dar dacă vreuna din ele v-ar scăpa de sub control?

— Cu totul imposibil, ripostă Beyle cu o voce seacă.

— Iau notă de aceasta, spuse un altul.

Beyle îşi consultă ceasul în mod ostentativ. Dorea să scurteze şedinţa căci aştepta sosirea lui Archim şi a Genei a căror astronavă, venită de pe Marte, trebuia să aterizeze peste cel mult câteva ore pe astroport. Se întreba ce metodă politicoasă ar putea inventa pentru a scăpa de Carenheim şi de oamenii lui fără a-l ofensa pe atotputernicul consilier al preşedintelui. Însă Carenheim se aplecă spre el şi, cu o voce blândă şi amabilă,

detaşată, aproape prietenoasă, începu să vorbească. Atunci când lua chiar el cuvântul, era bine să fii atent.

— La drept vorbind, dragul meu Beyle, începu Carenheim, acest interesant expozeu nu mi-a spus mare lucru. Am studiat, într-adevăr, proiectul acesta cu atenţie. Şi dacă nu sunt întru totul de acord cu dumneata asupra riscurilor pe care le comportă execuţia lui, vă cred în măsură să vi le asumaţi. Până la capăt, dacă va trebui.

Cu toate acestea, aş vrea să vă cer câteva precizări într-un domeniu puţin diferit de cel despre care a fost vorba până acum. Cantităţile acestea enorme de oxigen, pe care instalaţiile descrise de dumneavoastră le vor produce sau le produc deja, nu le puteţi depozita pe Pământ, nu-i aşa? Trebuie să le expediaţi rând pe rând în spaţiu.

Beyle dădu aprobator din cap.

— După lichefiere le stocaţi în spaţiu. Spaţiul fiind un excelent izolator, puteţi constitui astfel o sferă de oxigen lichid pe care vin să o alimenteze fără încetare cargouri care fac naveta între sol şi această sferă.

Beyle dădu din nou din cap.

— Însă oxigenul acesta trebuie să-l transportaţi pe Marte, dragul meu Beyle. Iar Marte este departe. Trebuie să construiţi nave enorme.

Beyle interveni.

— Problema nu este cea a distanţei, ci aceea a acceleraţiei care trebuie imprimată acestor mase enorme. Din acest punct de vedere, jumătate din drum este străbătut din momentul satelizării lor în jurul Pământului. Însă navele de care vorbiţi sunt în curs de construcţie. Ele sunt de o concepţie cu totul nouă. Capacitatea lor va fi de ordinul unui milion de tone. De fapt, se vor construi probabil cargouri încă şi mai mari înainte de încheierea proiectului.

— Navele acestea trebuie amortizate pe toată durata proiectului, nu-i aşa? Însă, dragul meu prieten, sunteţi sigur că ele constituie cel mai bun mijloc de a transporta oxigenul pe Marte?

— Nu-mi dau seama ce vreţi să spuneţi, răspunse Beyle. Dacă vă referiţi la costul global al operaţiei, trebuie să ştiţi că el a fost acceptat de Adunarea Mondială. În zilele noastre energia de

fuziune nu costă mult. Ceea ce ne lipseşte nu sunt navele, ci oamenii competenţi.

Carenheim îl contemplă o clipă pe Beyle.

— Ceea ce voiam să spun se poate rezuma printr-o întrebare, dragul meu Beyle. Este exact că în momentul acesta unele laboratoare lucrează pe satelitul de cercetare 3 la un proiect numit „poarta în spaţiu”? Şi dacă este aşa, de ce Adunarea şi Guvernul nu au fost avertizate despre aceste cercetări, măcar din punct de vedere bugetar?

— Asupra acestui punct nu am declaraţii de făcut, spuse Beyle.

— O regret, vă rog să o credeţi. Poate că Administraţia a considerat că nu e bine să informeze Guvernul pentru a-şi putea atribui după aceea întreaga glorie a descoperirii? Sau a socotit că un mijloc de transport, făcând inutile toate rachetele costisitoare pe care ea a hotărât să le construiască, ar putea să-i facă rău? Acestea nu sunt decât simple presupuneri, luaţi seama.

— Nu mă interesează simplele presupuneri, spuse Beyle. Şi nu am nimic de adăugat.

Cum reuşea Carenheim să afle atâtea lucruri? se întrebă el. Cum îşi organizase reţelele? Şi în cine mai puteai avea încredere? Însă Carenheim nu recunoscuse că ştia doar pentru simpla plăcere de a-l nelinişti. Voia ca reacţia lui Beyle să fie înregistrată. Oricât de prudentă fusese, ea echivala cu o negare. În ziua în care Beyle va trebui să admită realitatea acestor cercetări, Carenheim ar putea dovedi că a minţit, măcar prin omisiune. În cele din urmă obţinuse ceea ce venise să caute.

Se auzi o sonerie.

— Sunt ocupat, spuse Beyle agasat, în interfon.

— Bine domnule, spuse o voce artificială. Însă mi-aţi cerut să vă anunţ când va sosi astronava de pe Marte. Tocmai a aterizat.

— Mulţumesc, spuse Beyle.

Se înclină uşor în direcţia lui Carenheim.

— Domnilor, spuse el, trebuie să plec în întâmpinarea directorului pentru Marte al Proiectului, Archim Noroit. Este prima oară că vine pe Pământ.

Carenheim se ridică.

— Nu o să vă mai deranjăm, spuse el zâmbind.

Beyle făcu paradă de curtoazie.

— Însă dacă doriţi să continuaţi vizitarea cartierului nostru

general, vă voi trimite pe unul dintre adjuncţii mei.

— E inutil, spuse Carenheim. Poate vom reveni.

— Atunci, pe curând.

Salutându-l în uşa biroului, Beyle adăugă:

— Şi nu uitaţi să-mi trimiteţi o copie a înregistrării.

2

Turnul de control era pe cale să reapară din sol atunci când Beyle sări din glisorul său.

Astroportul ăsta e mai gol decât un deşert marţian, îşi spuse el. Douăzeci de kilometri pătraţi de beton din care anumite zone sunt înconjurate de sârmă ghimpată şi panouri pentru că aterizări nereuşite sau accidente la sol le-au făcut uşor radioactive. În trei puncte, puţuri strâmte şi adânci adăposteau turnuri de control retractile care se ascundeau aici la apropierea sau la decolarea fiecărei nave, şi care semănau cu nişte trunchiuri împodobite cu o coroană de antene.

Sub treizeci de metri de beton, bine adăpostiţi, lucrau zi şi noapte atelierele de securitate, de întreţinere, de reparaţie şi de alimentare cu carburant. Panouri gigantice puteau culisa şi descoperi abisuri de unde apărea o navă întreagă, înălţată către cer şi gata să-şi ia avânt.

Nava sosită de pe Marte se ridica pe verticală, asemenea unei stânci, bine aşezate pe cele trei picioare fusiforme ale ei. Era una din recentele nave de cursă lungă care asigurau traficul direct de la o suprafaţă planetară la alta, fără a fi necesară delicata transbordare care intervenea până atunci pe unul din sateliţii de triere. Părea enormă, chiar şi de la această distanţă. Scara, care s-a depliat din cocă şi care le permitea pasagerilor să ajungă la ascensorul astroportului, era destul de îngustă, însă pe lângă cargourile gigantice pe care Beyle le vedea născându-se în fiecare zi pe ecranele desenatorilor şi care vor transporta apa şi oxigenul lichid pe Marte, nu era decât o coajă de nucă. Era adevărat că aceste cargouri nu vor înfrunta niciodată gravitaţia unei suprafeţe planetare.

Beyle resimţi o uşoară teamă la ideea acestor mase. Poate că totuşi Carenheim avea dreptate. Însă respinse această idee. Faţă de obiectele naturale care umpleau cerul, cele mai îndrăzneţe

creaţii omeneşti nu erau decât grăunţe de praf.

La celălalt capăt al pistei, ascensorul tocmai apăruse din sol. Era un turn metalic, cu o înălţime de treizeci de metri, care se îndrepta cu toată viteza spre navă. Depăşi chiar şi glisorul lui Beyle, iar atunci când el sări jos, cabina triunghiulară tocmai urca de-a lungul cocii navei.

Siluetele care coborau scara erau minuscule, dar Beyle reuşi să-i recunoască pe Archim şi pe Gena, care se agăţa de braţul lui, fără îndoială zdrobită de gravitaţie. De aproape douăzeci de luni, nu-i mai văzuse; de atunci plecase de pe Marte. Multe lucruri s-au schimbat între timp, pe planeta roşie. Cunoştea situaţia de aici, dar nu era suficient doar să consulte ecranele pentru a-şi revedea astfel prietenii. El îi aştepta la baza ascensorului, când cabina atinse solul.

— Ce greutate îngrozitoare, spuse Gena, clătinându-se. Nu ştiu cum puteţi trăi aici.

— Este greu pentru marţienii care vin pentru prima oară. Trebuie reeducaţi. Dar o să vă obişnuiţi. Ce-aţi zice dacă ați fi fost născută pe Lună?

— Ne-am făcut exerciţiile cu scrupulozitate în timpul călătoriei, spuse Archim, însă tot eşti surprins.

— Cum merg treburile pe Marte?

Chipul lui Archim se întunecă.

— Mai curând bine, cred. Dar proiectul mai întâmpină încă o anumită împotrivire.

Reteză scurt posibilele întrebări:

— Încă nu ne-aţi felicitat, pe Gena şi pe mine.

— Oh, a făcut-o, spuse Gena zâmbind. Aminteşte-ţi de telegrama aceea, pe care ne-a trimis-o acum trei luni.

— Au trecut deja trei luni de când ne-am căsătorit. De fapt, ne facem călătoria de nuntă pe Pământ.

Gena se strâmbă.

— N-am impresia că plutesc. Mai curând cred că port o mare povară.

Luară loc în glisorul care se îndrepta către turnul înalt al Administraţiei. Trecură de poarta mare a astroportului şi traversară un parc plantat cu arbori.

Gena şi Archim tăceau, impresionaţi.

— Ce planetă stranie, spuse Gena dintr-o dată. Ce culoare

deosebită are cerul. Şi vântul acesta. Oare va ploua? credeţi că toate acestea vor exista într-o bună zi pe Marte?

— Sper, spuse grav Beyle. Altfel, la ce am fi buni?

— Ne urmăreşte un glisor, remarcă Archim.

— Serviciile de securitate, explică Beyle. În sferele înalte suntem consideraţi foarte preţioşi.

— Noi suntem sferele înalte, protestă Gena.

— Nu îndeajuns de înalte, spuse Beyle. Lucrurile nu sunt întotdeauna simple.

— Nici aici, suspină Archim.

Părea pierdut în contemplarea arborilor.

— Am ales districtul acesta, explică Beyle, pentru că era relativ puţin populat, pentru că aveam nevoie de spaţiu şi pentru că era aproape de Mediterana. Aici nu avem decât servicii de cercetare şi birouri administrative. Doar câteva mii de funcţionari. Grosul muncii se face pe Mediterana, în Antarctica şi în spaţiu.

— Ce e acolo? întrebă Gena desemnând orizontul de la o cotitură a drumului.

Beyle izbucni în râs.

— Şi sunteţi geolog? Nu vă felicit. Sunt munţi, pur şi simplu sunt Alpii.

— Nu-i credeam aşa de înalţi. Sunt zdrobitori, ireali. Eu… eu prefer munţii de pe Marte.

— Iar eu Pământul, spuse Beyle, colinele verzi ale Pământului.

Urcară în biroul lui Beyle.

— Voiam să vă mulţumesc pentru numire, spuse Archim. Ştiu că v-o datorez.

— Exageraţi, răspunse Beyle. Eraţi cea mai calificată persoană de pe Marte, nu-i aşa? Sau trebuia, oare, să o numesc pe Gena în locul dumitale? Am plănuit să vă aduc lângă mine pe Pământ în calitate de climatician, deoarece în domeniul acesta aici ne confruntăm cu probleme grele. Însă pe Marte veţi fi mai de preţ.

— Nu ştiu, spuse Archim. Ştiţi, pe Marte nu există decât probleme tehnice.

— Ca şi aici. Chiar înainte de sosirea voastră, m-a vizitat un oarecare Carenheim. Nu e în favoarea Proiectului.

— Carenheim. I-am auzit numele pe Marte.

— Posibil, spuse Beyle. Are mâna foarte lungă.

Băură în linişte un pahar, în vreme ce Beyle le punea întrebări cu privire la proiectele lor.

— În principiu, spuse Archim. Trebuie să rămânem câteva luni pe Pământ. Vreau mai întâi să vă studiez instalaţiile şi să stabilesc apoi planul sosirii cargourilor pe Marte. Eliberarea în atmosfera marţiană a acestor cantităţi enorme de oxigen, va trebui să se facă gradat şi sub un control constant. Va trebui să planificăm aceasta pentru cel puţin două decenii de acum înainte.

— Convoaiele, spuse Beyle, nu vor părăsi Pământul mai repede de cinci ani. Cel puţin trei ani, dacă reuşim să grăbim lucrurile şi dacă nu întâmpinăm dificultăţi mari.

— Până atunci, staţiunile noastre vor fi gata. Însă tremur de fiecare dată când îmi dau seama de dimensiunile reale ale operaţiunii.

— Da, este colosală, spuse Beyle. Însă dumneata ai dorit-o, nu-i aşa, Archim?

Îl privi pe marţian şi observă ridurile care îi brăzdau fruntea. Nici chiar în plin proces, climaticianul nu păruse atât de încordat.

— Şi cum merg treburile pe Marte? întrebă din nou pământeanul.

— O nouă opoziţie este pe cale să se nască, spuse Gena.

— Gena! i-o tăie Archim.

— Lasă-mă să vorbesc. Înţelegeţi-l, Georges. Archim consideră că ceea ce se petrece pe Marte, e de resortul lui. Nu vrea să vă plictisească cu propriile-i greutăţi. Are mai multă experienţă în cunoaşterea elementelor, decât pe aceea a oamenilor. Şi…

Beyle îşi dădu scama că Gena îi spusese pe nume pentru prima oară. Se întrebase adesea, dacă fiica lui Jon d’Argyre îi purta pică pentru sinuciderea tatălui ei. Între ei trei exista o umbră a cărei amintire era încă proaspătă şi pe care era mai bine să nu o evoci.

— Şi…?

— Problemele care se ridică astăzi pe Marte interesează şi Pământul. Mai ales că originile problemei se găsesc pe Pământ.

— Taci, Gena.

— Georges arc dreptul să ştie. A făcut destule pentru Proiect.

— Despre ce-i vorba? întrebă Beyle. V-aţi învârtit destul în jurul cozii, nu?

Archim se ridică şi se duse să se sprijine de fereastră.

— Nu mă gândeam că va fi atât de greu, spuse el. Credeam că ce a fost mai rău a trecut şi că nu vor mai trebui depăşite decât problemele tehnice. Îmi petrec timpul citind şi ascultând rapoarte şi luând hotărâri politice.

— La fel şi eu, spuse Beyle sec. Iar eu am mai mulţi oficiali în cârcă. Despre ce-i vorba?

Archim se întoarse cu spatele la Beyle şi continuă cu voce scăzută, înăbuşită.

— După proces, opoziţia faţă de proiect aproape că dispăruse de pe Marte. Dar era pe cale să renască sub o altă formă.

— Opoziţie politică?

— Nu tocmai. Termenul de opoziţie religioasă ar fi mai potrivit.

Beyle mormăi neîncrezător.

— S-a înfiinţat o sectă care proclamă că proiectul acesta este o impietate, în măsura în care modifică opera Creatorului. Ea insistă asupra pericolelor pe care le comportă o operaţie al cărei ţel este de a modifica un echilibru natural. Plus riscul de a pierde nemurirea sufletului.

— Şi cum se manifestă?

— Predici, bârfe, campanii de agitaţie. Însă înclin să cred că secta aceasta va fi gata să recurgă la terorism.

— Ei bine, spuse Beyle cu simplitate, opoziţii de felul acesta au existat întotdeauna. Însă nu au reuşit să împiedice prea multă vreme drumul progresului.

— În sine, lucrul poate părea lipsit de importanţă, interveni Gena. Este normal ca un proiect de o asemenea importanţă să suscite nelinişti şi conflicte de interese, însă oamenii aceştia sunt anormal de puternici.

— Sunt sinceri?

— În ceea ce priveşte majoritatea, presupun că da. Însă minoritatea care acţionează, cu siguranţă că nu. Secta asta dispune de mijloace mult prea importante.

— Mult prea importante pentru Marte, adăugă Gena. Suntem convinşi că primesc un ajutor de pe Pământ.

— Şi aici am avut de-a face cu mişcări de genul acesta, spuse Beyle. Însă am reuşit să le limităm influenţa, mulţumită unor mari campanii de informare. Ca regulă generală, obiecţiile, care ne sunt făcute aici, sunt mult mai raţionale. Însă cunosc oameni

care n-ar ezita să uzeze de arme de felul acesta pe Marte, pentru a-şi face politica să prevaleze pe Pământ.

Archim se răsuci pe călcâie şi veni în faţa pământeanului.

— Carenheim? întrebă el.

Chipul lui Beyle se întunecă.

— Şi dumneata te gândeşti la el? Aveţi unele indicii?

— Nu ştiu nici măcar cum pot fi introduse pe Marte informaţii, oameni sau fonduri în mod clandestin.

— Care sunt efectele concrete ale acestei opoziţii?

— Variabile. Nu reuşim să recrutăm personal sau cel pe care-l avem, ne părăseşte plângându-se că este supus la presiuni, la ameninţări, că este ţinta ostilităţii generale. Nimic bine precizat. Însă mulţi oameni de valoare ne părăsesc, în ciuda salariilor ridicate. Pe Marte nu se poate trăi multă vreme în afara comunităţii.

— Şi sunteţi constrânşi să înlocuiţi mâna de lucru care vă lipseşte pe Marte cu oameni de pe Pământ?

— Întocmai. Dacă tendinţa se menţine, vom fi incapabili să respectăm cotele prevăzute în contract. Cea mai mare parte a personalului va fi de pe Pământ. Marte va pierde aproape tot controlul pe care am reuşit să-l obţinem asupra Proiectului. Va deveni o afacere exclusiv pământeană.

Vocea lui Archim purta amprenta amărăciunii.

— Îmi dau seama, spuse Beyle.

— Dar de ce vă pasă de asta? Sunteţi pământean. Este un proiect pământean. Esenţialul, pentru voi, este ca Pământul să obţină noi teritorii.

— Taci, Archim, spuse Gena cu o voce hotărâtă. N-ai dreptul să-i vorbeşti astfel lui Georges.

Cu obrajii aprinşi, se întoarse spre Beyle.

— Prefer ca lucrurile să fie limpezi, spuse ea. Archim crede că această campanie este inspirată în mod deliberat de Guvernul Pământului.

Glasul i se frânse.

— Cu complicitatea dumneavoastră, cel puţin tacită…

Chipul lui Beyle împietri.

— Aş putea să vă jur… însă n-ar folosi la nimic.

Tăcu strângând din fălci.

— Vă cred, spuse Gena. Şi Archim la fel.

— Situaţia pe Pământ nu e simplă, spuse Beyle cât putu de calm. La originea unei asemenea politici s-ar putea găsi oameni de genul lui Carenheim. Dar ce interes credeţi că ar avea A.P.P. în a-şi distruge omologul marţian, slăbindu-şi propria poziţie?

— Nu trebuie să vă justificaţi, spuse Archim. În definitiv, prefer să fiţi la curent.

— Voi pune să se facă o anchetă, spuse Beyle fără convingere.

Într-adevăr, prea mulţi se interesau de Proiect. Prea mulţi se forţau să-l mineze sau să-şi asigure controlul asupra lui. Şi încă oameni foarte puternici.

— Când plecăm? întrebă Gena. Ard de nerăbdare să văd marea.

3

Litoralul îşi derula alternanţa de oraşe, stânci şi golfuri sub glisor. Pilotul se îndreptă spre larg. Cerul era senin. Sfera din plastic albăstrui îi proteja cu greu pe călători de razele arzătoare ale soarelui.

— O mare, spuse Gena. O mică mare a Pământului. Atâta apă nu se găseşte pe toată suprafaţa lui Marte.

Se minuna de varietatea peisajelor survolate, de oraşele enorme, străpungând cerul cu turnurile lor gigantice, cuibărindu-se în văi sau şerpuind de-a lungul litoralului.

— Unul singur dintre aceste oraşe, explica Beyle emoţionat de fascinaţia ei atât de sinceră, are mai mulţi locuitori decât sunt pe Marte.

Archim rămânea tăcut şi înspăimântat. Cei doi marţieni studiaseră pe timpuri societatea terestră, erau familiarizaţi cu numărul, cu multitudinea, cu populaţia, cu locuitorii ei. Însă era cu totul altceva să vezi întinzându-ţi-se sub priviri însuşi Pământul.

— În aproximativ două ore ajungem la Gibraltar, anunţă pilotul.

— Faceţi un ocol, aşa încât să survolăm staţia numărul 4, spuse Beyle.

Pilotul încuviinţă, dând din cap.

— Staţia numărul 4, explică Beyle este prima instalaţie submarină pe care am construit-o. Va servi ca uzină-pilot. Cu toate că va avea o capacitate cu mult mai mică decât cea a staţiilor pe care le vom construi în alte părţi în viitor, ea ne va fi foarte utilă pentru a alimenta primele nave. Dacă totul va merge bine, va începe să funcţioneze peste trei luni.

— Dimensiunile şi duratele acestea mă înspăimântă, spuse Gena. Nu vom vedea finalizarea acestui proiect. Am pus în mişcare ceva ce ne depăşeşte.

— Înaintăm cu lucrările cât de repede putem, remarcă Beyle. O

mare parte din potenţialul industrial al Pământului a fost mobilizat. De fapt, ne lipsesc mai puţin energia şi materiile prime, decât oamenii. Trebuie mai întâi să-i formăm. Dar peste cinci ani nu va mai fi nici un singur şomer pe planetă. Este unul dintre avantajele care au înclinat balanţa în favoarea Proiectului.

— Ştiu. Spuse Archim. Am studiat cifrele. Aproape un miliard de oameni vor fi interesaţi îndeaproape de realizarea Proiectului. Prin comparaţie, piramidele Egiptului şi faraonii care mobilizau un întreg popor pentru a-şi construi un mormânt, seamănă cu un lucru de mântuială făcut de artizani.

— Însă ce se va întâmpla cu oamenii aceştia când Proiectul se va încheia? întrebă Gena.

— Unii, o minoritate, vor pleca pe Marte! Însă pentru ceilalţi vor rămâne destule sarcini uriaşe de îndeplinit. Va trebui să transformăm şi Venus, dacă este convenabil, poate şi Mercur. Şi mai există stelele. Nu suntem decât la începutul istoriei. Oamenii de abia acum încep să devină conştienţi de ceea ce pot să facă, de ceea ce trebuie să facă pentru a supravieţui ca specie.

— Înţeleg spaima lui Carenheim, spuse Gena gânditoare.

— Nu, spuse Beyle, Carenheim şi cei ca el nu doresc, nici măcar nu-şi imaginează cu adevărat că lumea s-ar putea schimba. Ei doresc să perpetueze prezentul, dacă nu cumva să restaureze trecutul. Socotesc că omenirea este imuabilă. Însă lumea se schimbă fără încetare. Dacă nu te schimbi tu, te schimbă ea. Dacă îi opui rezistenţă, te distruge. Eu încerc să schimb lumea pentru a colabora cu ea. Ceea ce vine din viitor nu trebuie să fie motiv de teamă. Trebuie ajutat să vină. Dacă ne-ar fi fost frică am mai fi fost, oare, aici? Nu trebuie să te cramponezi niciodată de trecut. Trebuie să organizăm lumea, să o reorganizăm în felul nostru. Sacrilegiul ar consta în a ne pierde încrederea în noi înşine.

Tăcuţi, survolăm mult timp marca. Pentru prima oară după multe ere geologice, ţărmurile ei urmau să-şi schimbe forma, iar o parte considerabilă din această apă, pe care o brăzdaseră navele unor prime civilizaţii terestre, va ajunge pe o altă lume. Când apa se va retrage, se vor ivi oraşe moarte şi epave bântuite, temple locuite timp de milenii de caracatiţe şi moruni, locuinţe umile sau bogate pe care solul, scufundându-se, le-a

înecat fără zgomot.

Înainte chiar ca malurile Balearelor să apară la orizont, pilotul arătă cu degetul, fără o vorba, regiunea mării.

— Staţia 4, spuse Beyle cu simplitate.

O coloană gigantică, scânteietoare, ţâşnea de la suprafaţă. La câţiva metri deasupra valurilor, ea purta o platformă strâmtă pe care erau aşezate două aparate ale A.P.P., recunoscute după steaua lor albastră. Cei doi marţieni se forţau să urmărească axul coloanei, care se scufunda în adâncuri. Atunci când aparatul care îi purta, pierdu din altitudine, ei ghiciră la o adâncime considerabilă forme vagi, dar intense, care se mişcau încet. Submarinele aduceau la staţia 4 materialul de care era nevoie.

Însăşi staţia era şi mai adânc ascunsă sub mare. Aproape două sute de metri de apă o separau de aerul liber. Se odihnea pe solul stâncos. Fusese săpată parţial în platforma continentală a Balearelor, chiar la limita abisurilor.

Din când în când vâltori enorme agitau suprafaţa. Bule nemăsurat de mari plesneau la suprafaţă, explodând în curcubee miniaturale. În măruntaiele mării se continua în tăcere o muncă de ciclopi.

— Când staţia va fi gata, explică Beyle, la suprafaţă vor ieşi patru asemenea coloane. Ele vor avea un rol multiplu. Mai întâi să alimenteze centralele cu aer prelevat de la suprafaţă. Apoi, când staţia va fi pusă în funcţiune, ele vor conduce spic suprafaţă sub presiune mare, oxigenul şi hidrogenul, pe care-l vom degaja cu ajutorul electrolizei.

Ele vor permite şi recuperarea unor importante cantităţi de energie, folosindu-ne de efectul Georges Claude. Temperatura de la suprafaţa mării este mult mai ridicată decât cea din adânc. Diferenţa aceasta de temperatură este convertită în energie. Dar nu este vorba decât de producerea unei energii complementare. Cea mai mare parte a energiei necesare, care este imensă, va fi furnizată de surse zeta care funcţionează plecând de la reacţii termonucleare.

— Nu există riscul ca furtunile să doboare coloanele? întrebă Archim.

— În principiu nu, spuse Beyle. Ele pot rezista celor mai mari asalturi ale acestei mări. Însă serviciile climaterice se vor strădui să menţină în toată această regiune condiţii meteorologice cât se

poate mai favorabile. Ştiţi că în aceşti ultimi zece ani, am făcut mari progrese în controlul efectiv al vremii.

Climaticianul dădu aprobator din cap. Era mult mai uşor să controlezi timpul pe Pământ decât pe Marte, unde condiţiile climatice relevau factori stabili şi relativ puţin numeroşi. Dar şi asta se va schimba.

— În rest, continuă Beyle, coloanele acestea se pot scufunda eventual în mare, lăsând furtuna să treacă. Nu ne asumăm riscuri. Nu, adevărata problemă care ni s-a pus în clipa conceperii acestei staţii, a fost aceea a vârtejurilor.

Arătă cu degetul un punct întunecat aflat sub suprafaţa mării.

— În locul acela şi la cincizeci de metri adâncime, peste câteva luni se vor scufunda câteva milioane de tone de apă. Zilnic. Aceste prelevări considerabile vor săpa în mare o depresiune de mai mult de trei metri care va fi alimentată de curenţi violenţi. De aici şi riscul constituirii unui vârtej şi chiar al unui microclimat, care ne-ar putea fi defavorabil.

Cu o mişcare circulară desemnă întreg orizontul.

— Aşa că nu am ezitat de a modifica relieful submarin şi de a repartiza aceste mutări pe o mare suprafaţă. Traficul maritim va fi interzis pe o zonă vastă înconjurând staţiunile de acest lip.

— E aşa de mare! spuse Gena, copleşită de imensitatea mării şi de cea a muncii pământenilor.

— Nu, spuse Beyle cu blândeţe neînţelegând sensul exclamaţiei. Nu este decât o staţiune experimentală.

Când ajunseră la coloanele lui Hercule, se lăsă înserarea. Văzură soarele coborând spre mare, printre masivele stâncoase. Dincolo de ele se afla oceanul. De altfel marea era condamnată. Lumina soarelui îmbrăţişa valurile puternice, trasând un drum de argint.

Iar la orizont, în această trecătoare separând două continente, pe care distanţa o făcea să pară mai îngustă, văzură, încă neterminat, un fel de semn negru, orizontal, o siglă de uriaş barând pe jumătate drumul soarelui.

— Barajul, anunţă Beyle cu un accent de mândrie în voce.

Crestele erau punctate de lumini. Proiectoarele teşeau pe cer o urzeală albă, neregulată şi mobilă, pânza dansantă a unui păianjen anormal, pe care apropierea nopţii îl făcea să se ivească

pe un cer, pe care se aprindeau stelele. Ţărmurile nu mai erau decât o fâşie de beton. Oamenii erau pe calc să adauge încă un munte celor menţionaţi pe hărţile antice.

Detaliile s-au conturat atunci când aparatul plonja către litoralul african. Trecură de Ceuta şi Gibraltar când văzură mărindu-se la orizont turnurile înalte de un kilometru ale Tangerului, a doua veche capitală a Africii.

Pe mare, pe pământ şi în văzduh, buldozere uriaşe, crucişătoare aeriene, cargouri tentaculare se mişcau aidoma unor insecte. Era o muncă de furnici răbdătoare şi meticuloase.

— Aici lucrul nu încetează niciodată, spuse Beyle. În patru luni barajul va fi gata, ecluzele montate, iar turbinele vor începe să producă energie. Vom pune şi o placă comemorativă, iar peste cincizeci sau o sută de ani, de pe Marte, din întreg sistemul solar vor veni oameni să contemple placa pe care am aşezat-o la poarta Occidentului.

— Aţi lucrat incredibil de repede, spuse Archim, impresionat de proporţiile lucrării.

Totuşi, înţelegea mai bine problema înspăimântătoare a acestor zece miliarde de fiinţe omeneşti căutând cu disperare spaţii noi şi noi ţeluri.

— Nu, spuse Beyle. Va trebui să înaintăm şi mai rapid. În ritmul acesta ne vor trebui douăzeci de ani ca să ne construim toate instalaţiile. Gândiţi-vă la navele pe care trebuie să le lansăm. Înainte de terminarea Proiectului vom fi capabili să deplasăm într-o singură noapte un lanţ muntos.

Se îndreptau acum spre ţărmul european. Pentru o clipă, aparatul survolă porţiunea deja construită a barajului, apoi carcasele instalaţiilor, care vor transforma şi aici apa mărilor în oxigen. Apoi pierdu din altitudine şi plonja spre un imobil căţărat pe un pinten stâncos. Pe culmea lui flutura un imens steag alb, purtând steaua albastră a Administraţiei.

— E mai vast decât un imperiu, spuse Gena.

— Nu, o corectă Beyle în vreme ce aparatul ateriza pe terasa imobilului, nu este un imperiu. Este Pământul. Sau, mai curând, este omenirea. Însă multe forţe îşi dispută această planetă ca şi cum ar fi vorba de un imperiu, în vreme ce nu este de fapt decât un nucleu.

În vreme ce coborau în adâncurile imobilului, chipul lui Beyle

păli brusc. Îşi scoase din buzunar un minuscul intercom.

— O alarmă, spuse el. Cerusem secretariatului meu să-mi lase două zile de odihnă. Precis se întâmplă ceva grav.

Rosti în intercom:

— Într-o clipă ajung în biroul meu. Faceţi-mi legătura cu Baza 1.

— Este stabilită, spuse o voce feminină. Baza 1 tocmai v-a sunat. Apel urgent. Vă credeau deja aici.

— Aveţi vreo idee despre ce e vorba?

— Nu ştiu, domnule. Se parc că e ceva serios.

— Barlov e în biroul lui?

— Nu, domnule se află încă pe şantier.

— Cereţi-i să se întoarcă cât mai repede posibil.

— Bine, domnule.

Beyle se întoarse către marţieni.

— Pun întotdeauna răul înainte, spuse el. Nu ne putem permite prea multe greşeli. Şi în ciuda tuturor măsurilor de prevedere, adesea trecem pe lângă catastrofă.

— Cine este Barlov? întrebă Archim. Am auzit de el.

— Directorul tehnic al acestei staţii. Unul din cei mai buni ingineri ai planetei. Un rus. Vorbeşte şapte sau opt limbi. Un lucru folositor pe un şantier.

Se năpustiră pe coridoare.

— Întotdeauna mi-e teamă să nu se întâmple ceva în spaţiu, spuse Beyle. Am organizat totul cu grijă. Însă e ceva atât de vast, atât de complex, încât întotdeauna ne poate scăpa câte ceva.

Un bărbat cu chipul încordat a apărut pe ecran şi părea că aşteaptă. De îndată ce pronunţă câteva cuvinte, Beyle ştiu că nu era vorba de spaţiu.

Era Antarctica.

O parte a continentului explodase pur şi simplu.

Era un cataclism.

4

Barlov strânse mâinile lui Archim și ale Genei mai să le frângă. Era un uriaş zbârlit şi roşcat.

— Nu pricep, spunea el cu un accent la fel de dezordonat ca şi silueta lui. Instalaţiile din Antarctica erau perfect sigure.

— Vă sugerez să reascultaţi înregistrarea, spuse Beyle care dădu rola aparatului înapoi fără să mai aştepte răspunsul.

Pe ecran apăru chipul încordat.

— Acum aproximativ două ore, în regiunea munţilor Sabini, s-au făcut auzite trosnete înfricoşătoare, urmate imediat de un cutremur de gradul opt pe scara Richter, care a distrus toate instalaţiile construite în această parte a continentului. Cutremurul îşi avea epicentrul într-un punct situat nu departe de Erebus. Nu există supravieţuitori. Puţine indicii şi fragmente furnizate de aparatele care survolau locurile catastrofei descriu o enormă fisură străbătând întreaga lungime a litoralului, pe mai bine de o mie de kilometri. De-a lungul întregii fisuri au apărut vulcani. Diferitele staţii ştiinţifice îşi pregătesc plecarea în cea mai mare grabă. Am rămas fără veşti de la o expediţie care făcea releveuri în apropierea polului magnetic.

Vocea răguşită a lui Beyle se făcu auzită:

— Câte victime?

— Pe puţin o sută douăzeci de dispăruţi.

Înregistrarea se terminase.

— Ar fi bine ca ştirea să fie ţinută în secret, spuse Archim. Cât mai mult posibil.

— Vă credeţi pe Marte, se răsti Beyle cu un strigăt, în care se amestecau mânia, turbarea şi tristeţea.

— E imposibil, spuse rusul. Seismografele din lumea întreagă au înregistrat deja cutremurul.

Beyle încerca să stabilească o legătură.

— Încercaţi să-mi obţineţi Antarctica 2, strigă el într-un

microfon.
— Nu răspunde nimeni, spuse o voce de femeie.
— Daţi-mi nava cea mai apropiată, aparatele sunt încă în aer.
— O escadrilă a plecat imediat din Australia. Vă fac legătura prin satelit.
Copleşii, Beyle îşi lăsă braţele să-i cadă de-a lungul trupului.
— Voi demisiona, spuse el. Demisionez.
Barlov îi cuprinse umerii.
— N-aveţi dreptul. Aţi luat toate măsurile de prevedere posibile. Nu e din vina dumneavoastră.
Archim se postă în faţa lui Beyle.
— Aveţi toată încrederea mea. Aveţi vreo idee despre ce s-a întâmplat?
Barlov dădu din umeri.
— Topirea gheţurilor, probabil. De mai bine de un milion de ani, gheţurile apasă pe această zonă a Pământului. Pe măsură ce dispar, greutatea scade, iar scoarţa riscă să explodeze. Noi o ştim, însă. în clipa aceasta nu întreprindem nimic important. Doar câteva experienţe cu ajutorul sateliţilor-oglindă. Şi nici măcar nu aveau loc în sectorul acesta. Stabilisem un plan extrem de precis pentru a evita orice accident, fără a mai vorbi de o catastrofă de această amploare.
— Ce se va întâmpla?
— Guvernul va numi o comisie de anchetă.
Răceala din privirile rusului, îl descumpăni pe marţian.
— Şi nu ne prea iubesc. Li se pare că ocupăm prea mult loc. Afacerea asta pică la ţanc.
— Doar nu credeţi că…
Rusul făcu un pas înapoi.
— Nu cred. Asta e o tradiţie naţională. Dar orice s-ar întâmpla, ţin să ştiţi, dumneata Beyle şi dumneata, Noroit, că eu, Barlov, nu o să vă părăsesc. Nouă, în Rusia – făcu un gest vag – ne plac proiectele vaste şi planurile care modifică istoria.
— Daţi-mi-l pe Andrews, spuse Beyle la telefon.
De origine americană, Andrews era directorul general al Administraţiei Proiectului. În urmă cu zece ani el condusese reorganizarea bazelor terestre de pe Lună şi rezolvase cu succes numeroasele probleme dificile.
Chipul lui apăru pe ecran. Era un bărbat de cincizeci de ani cu

păr cenuşiu şi faţa netedă, uşor atinsă de cuperoză. Părea calm şi hotărât.

— Mă bucur să vă văd, Beyle, spuse el. Presupun că sunteţi la curent.

— Nu se mai poate stabili legătura cu polul.

— Ştiu. Am încercat. Le-au căzut antenele. În cel mai bun caz.

— Intenţionez să plec peste o oră.

— Bună idee. Ştiu că mă pot bizui pe dumneata, Beyle. Cine este în spatele dumitale? Mă bucur să vă văd, Noroit. Omagiile mele, doamnă. Bună ziua. Barlov. Clipa nu e potrivită pentru amabilităţi. Beyle, păstraţi legătura.

Ecranul redeveni lăptos.

— Oamenii guvernului îi vor cădea în cârcă, spuse Barlov. Iar pe lista celor pe care caută să-i înhaţe, dumneata eşti următorul.

— În tot cazul, nu mă vor găsi aici, spuse Beyle. Plec spre Antarctica. Doresc un transport orbital urgent, spuse el în microfon. Decolarea peste treizeci de minute. O navă de cursă lungă. Cea mai rapidă care este disponibilă.

— Câţi pasageri?

Beyle le aruncă o privire întrebătoare celor doi marţieni.

— Vă însoţesc, spuse Archim.

— Şi eu, spuse Gena. Sunt geolog. Poate aveţi nevoie de un expert.

Rusul se întoarse.

— Vin şi eu.

— Nu, spuse Beyle. Nu trebuie să se întâmple şi aici ceva. Dumneata rămâi.

— Bine. Spuse rusul. Dar să nu riscaţi. N-am să v-o iert. Le-ar face prea multă plăcere să vă vadă…

Îşi întrerupse fraza aşa cum ai frânge un creion.

Avionul se afunda în noapte, mult deasupra norilor. În afara atmosferei. Propulsoarele erau oprite şi el urma în vid o traiectorie optimizată. În cabină, în stare de imponderabilitate, încătuşaţi în scaunele lor, pasagerii rămâneau tăcuţi. Beyle parcurgea un teanc de rapoarte şi nu se întrerupea decât pentru a descifra mesajele care defilau pe un ecran aşezat în faţa lui. Geologul şi inginerul, pe care îi luase în expediţie, făceau calcule şi din când în când schimbau câteva cuvinte în şoaptă. Gena se

gândea. Mişcările acestea violente ale scoarţei terestre scăpau experienţei ei. Era obişnuită cu o lume bătrână şi uzată a cărei energie internă se risipise aproape în întregime. Aceste zgâlţâieli ale Pământului i se păreau un coşmar ireal.

Brusc, ea scoase un strigăt, arătând spre ecran. În aceeaşi clipă se făcu auzită vocea pilotului. Ecranul era luminat de incendiu. Deşi se găsea încă la mai mult de trei sute de kilometri, apărea ca un rubin aşezat într-un sipet de catifea neagră. Brazde de foc îl înconjurau ca nişte raze sinuoase.

— Antarctica 2, spuse pilotul.

În cabină tăcerea era şi mai apăsătoare.

Vocea pilotului se auzi din nou:

— Ne cheamă escadrila Antarcticii.

Beyle îşi împinse dosarele la o parte. Gena puse o mână pe braţul lui Archim.

— Alo, chemă Beyle. Aici Beyle, aici Beyle de la Administraţie. La raport, vă rog.

Din difuzor se auziră mai întâi trosnete. Recepţia era proastă. Cutremurul şi erupţia declanşaseră o furtună magnetică.

— Aici Brian, aici Brian… Baby Fox la raport.

Pentru o clipă vocea fu acoperită de paraziţi.

— Brian la raport. Mă recepţionaţi?

— Foarte rău. Schimbaţi frecvenţa.

— Brian la raport. Mă recepţionaţi?

— Doi pe cinci. O să meargă.

— Baby Fox la raport. Patrulăm de cinci ore deasupra Antarcticii. Am cules patrusprezece membri ai expediţiei care se îndrepta spre polul magnetic. Doi morţi. Doi răniţi grav, transferaţi pe staţia 3, echipată pentru îngrijiri de urgenţă. Am decolat din nou. Aici Brian. Mă recepţionaţi?

— Trei pe cinci, spuse Beyle.

— Vi-l dau pe doctorul Djobanski, şeful expediţiei, care doreşte să vă vorbească. E rândul dumitale, doctore.

— Vă ascult. Djobanski. Ce s-a întâmplat?

— Greu de spus. Totul s-a petrecut îngrozitor de repede. Eram cu baza la opt sute de kilometri sud sud-vest de munţii Sabini. Cutremurul ne-a distrus instalaţiile şi antenele în întregime. Impasibil să vă găsim. Din fericire, a venit escadrila să ne recupereze. Frigul era îngrozitor. Dispun totuşi de câteva

informaţii. Antarctica 2 e complet distrusă. Svornjesen şi oamenii lui au murit. La originea probabilă a catastrofei…

Un trosnet întrerupse discursul savantului.

— Baby Fox, strigă Beyle, schimbaţi frecvenţa. Nu vă mai recepţionez.

Vocea polonezului reveni, clară şi limpede, încărcată de emoţie.

— Privitor la originea catastrofei, repet, avem o ipoteză aproape sigură. S-a întâmplat ceva la satelitul Oglinda 5, care a reflectat lumina solară într-un punct din apropierea munţilor Sabini şi a făcut să se topească gheaţa.

Dar nu trebuia să intre în activitate mai repede de săptămâna viitoare. Şi doar progresiv.

— Aşa ştiam şi cu. Trebuie să se fi întâmplat ceva în spaţiu.

— De ce nu ne-au avertizat?

Pilotul interveni.

— Baza 1 la raport. Nu pricep ce s-a putut întâmpla. În aparenţă, satelitul a intrat în derivă încă de acum două zile.

— Două zile? spuse Beyle. Şi n-au observat nimic?

— Staţia spaţială era în întregime automatizată. Pe o orbită stabilă. Oglinda era repliată. Accidentul era imprevizibil. Ei spun chiar că era imposibil.

Beyle apăsă de zor pe claviatura din faţa sa.

— Nu înţeleg, spuse Beyle. Însă cineva va plăti pentru asta. Mulţumesc, profesore. Daţi-mi-l pe Andrews.

În cabină răsună vocea lui Andrews.

— Inutil. Sunt deja la curent. Iar cei care riscă să plătească suntem noi. Beyle, nu-mi place povestea asta. Nu-mi place câtuşi de puţin. Şi nu din motivele pe care ţi le-ai putea închipui. Au murit oameni.

— Este un accident îngrozitor, spuse Beyle.

— Nu seamănă cu un accident, Beyle. Ar putea foarte bine să fie o crimă, Beyle. O crimă.

— V-a vorbit Barlov despre bănuielile sale?

— Ah, şi Barlov s-a gândit la una ca asta. Cunoştea bine maşinile.

Urmă o tăcere întreruptă de câţiva paraziţi.

— Faceţi tot ce puteţi, Beyle. Vă revine răspunderea pentru acel sector. Fiţi însă cu băgare de scamă. Reflectorul 5 nu este

încă sub control. Şi încercăm să evităm distrugerea lui. Spotul luminos se plimbă prin regiune. Noroc.

În cabină se reinstaură liniştea. Gravitaţia reapăruse. Una din secretare, blondă şi fragedă, servi cafeaua. În cabină atmosfera era călduţă şi calmă. Afară, în noaptea polară, erau şaptezeci de grade sub zero.

— Priviţi la ora trei, spuse pilotul câteva minute mai târziu. Spot la ora trei.

Priviră cu toţii ecranul panoramic care arăta orizontul din partea dreaptă a aparatului. O zonă eliptică, violent luminoasă, se deplasa cu o viteză foarte mare.

— Spotul satelitului, spuse Archim. Trebuie să fie îngrozitor de cald acolo, dedesubt.

— Peste două mii de grade Celsius, răspunse inginerul printre dinţi.

Sateliţii reflectorizanţi erau suprafeţe întinse de mylar aluminizat destinate reflectării şi localizării razelor solare asupra unei zone precise a suprafeţei terestre. Ei permiteau topirea gheţurilor de la pol, cu costuri minime. Nu trebuiau folosiţi decât cu precauţii extreme. Lucru fără de care ar fi putut incendia oricare pădure, oricare oraş de pe Pământ. Nefiind decât o imagine, spotul se putea deplasa mai repede decât lumina.

— Vine spre noi, spuse pilotul. Turbulenţa…

Vira cu brutalitate spre stânga. Secretara care servea cafeaua, dezechilibrată, lăsă să-i scape tava. Beyle o prinse în momentul în care era să cadă.

— Încearcă să-l stabilizeze, spuse pilotul.

Spotul mătura încă la întâmplare câmpia îngheţată. Acum se îndrepta în mod clar spre mare. Apoi se mări, îşi pierdu intensitatea, deveni o imensă pată neclară.

O reflectare, gândea Gena, nimic altceva decât o reflectare, aşa cum poţi face cu o oglindă, pe un perete. Atâta doar că oglinda de aici are o suprafaţă de câţiva kilometri pătraţi şi se găseşte acolo sus, în spaţiu, şi în vreme ce noi suntem în noaptea nesigură a polului, ea face faţă soarelui în mod etern şi retrimite torentul acesta de căldură şi de lumină, iar dacă se mişcă acolo sus doar cu o fracţiune de secundă de unghiul de acolo, pata de foc se deplasează aici cu mai mulţi kilometri. Era oare necesară construirea tuturor acestor maşinării

înfricoşătoare pentru a-i da o atmosferă lui Marte, pentru a le permite oamenilor de acolo să respire în libertate?

Atâţia morţi.

Aş fi îndrăznit, oare, să pregătesc proiectul, gândea Archim, dacă aş fi prevăzut una ca asta? Acolo sus nişte oameni încercau să ajungă la oglindă, să o orienteze în vid, şi fără îndoială că îşi riscau vieţile pentru a opri dezastrul.

— O veste bună, spuse Andrews în difuzor. Am reuşit să defocalizăm oglinda, iar calculatoarele analogice estimează că acest cataclism nu se va extinde. Repunerea sub control a situaţiei este o problemă de minute.

Se auzi tuşind.

— Şi una mai puţin bună, deşi previzibilă. Preşedintele a desemnat o comisie de anchetă. Beyle, va trebui să aflăm adevărul înaintea lor. Altfel suntem terminaţi. Aveţi putere. Poate că ei încă nu ştiu că totul s-a declanşat în spaţiu, însă în curând le-o voi spune. Faceţi tot ce puteţi.

— Bizuiţi-vă pe mine, spuse Beyle.

Îşi regăsise calmul. Privea pe ecran cele două lumini care despicau noaptea, cea care venea din măruntaiele Pământului şi cca care cădea din cer, amândouă la fel de distrugătoare.

— Direcţia: Néa Thulé, îi spuse el pilotului. Către escadrila Antarcticii: continuaţi căutarea celor dispăruţi.

5

Cu mulţi ani în urmă Néa Thulé cunoscuse intensa activitate a unei baze ştiinţifice şi militare a Organizaţiei Mondiale. Când tensiunea internaţională se risipise, instalaţiile militare fuseseră aproape în întregime dezafectate. De atunci, în oraşul subteran se succedaseră doar misiuni ştiinţifice. Se punea problema să fie abandonat cu totul, iar observatorii umani să fie înlocuiţi cu roboţi, când Administraţia Proiectului moştenise baza şi făcuse profunde transformări. În ciuda situării sale geografice dezavantajoase, adăpostul şi astroportul existente fuseseră dezvoltate. De acum Nea Thulé asigura coordonarea sectorului antarctic şi dădea staţiilor spaţiale indicaţiile necesare orientării sateliţilor-oglindă.

Aparatul fu înghiţit de o trapă încă de la aterizare, iar pasagerii lui se pomeniră într-un imens hangar iluminat puternic şi bine încălzit.

Beyle, urmat de cei doi marţieni, de geolog, de inginer şi de două secretare, se năpusti către biroul directorului bazei.

— Am fost scuturaţi cu severitate, spuse acesta. Două navete care se aflau pe drum s-au prăbuşit şi ne va trebui mai mult de o lună de muncă să le readucem în stare de funcţionare. Din fericire, nimeni nu a fost rănit. De aici până la munţii Sabini sunt aproape două mii de kilometri.

— Cine e responsabil acolo sus în clipa asta? întrebă Beyle cu un început de nerăbdare.

— În spaţiu? Trebuie să fie Ransome.

— Chemaţi-l.

— O clipă. Îl aveţi.

— Alo, spuse Beyle. Aici Néa Thulé, Beyle la aparat. Prezentaţi-vă raportul, Ransome.

— Satelitul 7 vă recepţionează cinci pe cinci. Ransome la raport.

Beyle tuşi pentru a-şi drege glasul şi inspectă încăperea din priviri. Pereţii erau acoperiţi cu hărţi. Într-un colţ, plutea un glob pământesc în jurul căruia se roteau mici lămpi. Fiecare dintre ele reprezenta un satelit, o bază din spaţiu. Erau vreo douăzeci.

— Ce s-a întâmplat la dumneavoastră? Întrebă Beyle.

— În mod practic, Oglinda 5 se află sub control, răspunse o voce tânără şi neliniştită. Dar nu pricepem ce s-a întâmplat. Am văzut munţii Sabini explodând. Ne pare rău de Svornjesen şi oamenii lui.

Lui Ransome i se stinse vocea, apoi continuă cu încăpăţânare:

— Am pregătit un raport pentru Andrews şi pentru dumneavoastră. Peste circa o jumătate de oră, Oglinda 5 va fi ancorată în mod convenabil. Ne vom duce să vedem ce s-a petrecut în creierul ei.

— Aveţi vreo idee?

— Defecţiune mecanică. Există şi o altă posibilitate pe care o voi pomeni în raport. O acţiune răuvoitoare.

— Vreţi să spuneţi un sabotaj?

Nesigură, îndepărtată, vocea încuviinţă.

— Altceva am eu să vă spun, domnule, zise Ransome. Vă prezint demisia mea.

— O accept, spuse Beyle. Pentru moment însă, rămâi la postul dumitale.

— Intenţionez să inspectez chiar eu Oglinda 5.

— Încercaţi să aduceţi o probă tangibilă a presupunerii dumneavoastră.

— Voi face tot posibilul, domnule.

Un declic.

— E foarte tânăr directorul bazei, spuse Vernucci. Aproape un puşti.

— Ştiu. Spuse Beyle, cu însumi l-am numit.

— Nu înţeleg cum a putut Oglinda să scape vigilenţei lor.

— Încă n-aţi fost în spaţiu, Vernucci.

— N-am lucrai niciodată acolo, recunoscu Vernucci.

— Nu e simplu acolo sus. Există o mie de lucruri care trebuie supravegheate în acelaşi timp. Oglinda s-a putut îndepărta încetişor fără ca ei să-şi dea seama. A fost suficientă o scurtă întrerupere a transmisiei. În medie erau mai mult de două mii de kilometri între Satelitul 7 şi Oglinda 5. Nu se aflau pe aceeaşi

orbită şi în principiu nu se încrucişau decât o dată la două ore şi câteva minute.

— Înţeleg, spuse Vernucci.

— Însă Oglinda 5 n-ar fi trebuit să scape de sub control. Se presupune că ordinatoarele nu cunosc greşeala.

— Înţeleg, spuse Vernucci.

— Proiectul este o maşină de precizie. Fiecare rotiţă este un miracol tehnic. Toate trebuie să se angreneze perfect. Nu există loc pentru greşeală sau neglijenţă.

— Bineînţeles, spuse Vernucci.

— Însă Ransome nu a putut comite o neglijenţă. Probabil că a spus adevărul.

Beyle tăcu şi păru că se strânge în sine. Se întoarse către Gena şi Archim.

— Trebuie să dormiţi, spuse el.

Archim deschise gura ca să protesteze.

— Ba da, insistă Beyle. Pentru moment nu ne puteţi fi de folos. Iar gravitaţia de aici, care vă apasă, vă măreşte şi mai mult oboseala. Mai târziu voi avea nevoie de voi.

— Şi dumneavoastră? întrebă Gena.

Beyle făcu un gest vag.

— Mai târziu. Voi dormi două sau trei ore atunci când Ransome îmi va spune ce a găsit. Găsiţi-le o cameră, Vernucci.

Se instală la birou. Într-un colţ al încăperii, o secretară stătea într-un fotoliu, cu privirile pierdute, cu chipul palid.

— Cum vă numiţi?

— Eva. Răspunse ea cu simplitate.

— Iertaţi-mă, acum îmi amintesc. Obosită?

— Nu, răspunse politicos.

— Duceţi-vă să vă odihniţi. O să vă anunţ dacă voi avea nevoie de dumneavoastră. Cunoaşteţi baza?

— Da, domnule. Am mai fost aici cu dumneavoastră.

— Acum şase luni, nu-i ața?

— Întocmai.

— Acum duceţi-vă să vă culcaţi. Am nevoie să fiu singur.

Ea ieşi. Beyle începu să dicteze într-un microfon un scurt comunicat care a doua zi urma să fie transmis presei.

Ora 4 TU: Apel către Satelitul 7. Ransome a reuşit să abordeze Oglinda 5. Ţinând seama de măsurile de prevedere care trebuie luate şi de dificultatea operaţiunilor în spaţiu, în mai puţin de o oră se va afla în interiorul cabinei de control.

Ora 4: 10 TU: Sună Andrews. Peste douăzeci de minute va fi primit de Guvernul Pământului. Şaptezeci şi două de persoane sunt date dispărute. La ora aceasta sunt moarte, cu siguranţă. Cutremurul continuă, scăzând în intensitate. Ziarele telematice încep să răspândească ştirea despre cataclism, însă rămân evazive privitor la cauzele lui.

Ora 4: 20 TU: Beyle se întinde pe o banchetă. Vernucci asigură responsabilitatea sectorului. O a doua escadrilă a înlocuit-o pe prima. În spaţiu operaţiunile continuă. De acum, mesajele sunt codificate.

Ora 4: 30 TU: Beyle doarme. În noaptea cenuşie a polului, vulcanii aruncă încă lumini roşiatice.

Ora 4: 35 TU: Un avion guvernamental se apropie de Néa Thulé. Cere permisiunea de a ateriza. Vernucci îl trezeşte pe Beyle.

Pe fuselajul avionului, cele şapte stele portocalii ale Guvernului Mondial străluceau ca o constelaţie.

— Pe cine aduce? întrebă Beyle frecându-se la ochi.

Nu ştiu, spuse Vernucci. Pilotul n-a spus nimic în privinţa asta. E greu să-l întrebi.

— N-arc importanţă, spuse Beyle. Un anchetator, fără îndoială. Primul. Vor veni şi alţii. În general, arătaţi-le tot ceea ce vor să vadă, însă nimic în plus. Sunt instrucţiunile lui Andrews.

— Bine.

— Şi ale mele.

— Bine, repetă Vernucci.

— Nimeni de aici nu are vreo responsabilitate, indiferent ce se întâmplă, doar eu. Ţin ca lucrurile să fie cât se poate de clare.

Avionul aterizase vertical, iar acum rula spre una din trape. Autopilolul îl blocă la semnal în mod impecabil.

Mă întreb de ce mai folosesc piloţi umani pe aparatele astea, spuse Vernucci.

— Din acelaşi motiv ca şi noi, răspunse Beyle sec. Chestie de

prestigiu. Şi ei ţin să folosească cât mai multă lume posibil.

Jennings, geologul, care tocmai intrase, tuşi discret.

— Trebuie să fie un ştab, în tot cazul. Este unul din avioanele prezidenţiale.

— Ar fi trebuit poate să-i ieşim în întâmpinare? remarcă Vernucci.

— Nu, spuse Beyle. Ar crede că nu avem nimic mai bun de făcut decât să le ieşim vizitatorilor în întâmpinare. Iar în actuala stare de lucruri, nu ar greşi.

Se forţă să-şi controleze vocea, temându-se ca ea să nu-i trădeze descurajarea şi epuizarea. Şaptezeci şi doi de morţi. Şi cinci luni de muncă anulate.

Avionul de pe trapă se afundă în sol. Peste câteva secunde va apărea pe ecranul de control al hangarului subteran.

— Noutăţi de la Ransome? întrebă brusc Beyle.

— Pentru moment, nimic. O să ne sune el.

Pe ecran, scara sclipitoare se deplia. Din avion coborâră doi bărbaţi. Primul avea o servietă grea. Erau aproape cu spatele la camera TV şi era imposibil să le vezi chipul.

Atunci când uşa sălii de control se deschise, Beyle îşi recunoscu vizitatorul. Era un bărbat osos, cu un aer şters, aproape pleşuv. Hendrick, primul adjunct al lui Carenheim. Îl salută pe Beyle fără să-i întindă mâna.

— Nu speram să vă regăsesc atât de curând, spuse el fără cea mai mică urmă de umor.

— Ne-am despărţit în circumstanţe mai favorabile, spuse Beyle. Regret că nu puteţi vizita acest sector în condiţii mai bune. Va fi dificil poate să vă conduc pe teren.

Celălalt nu-şi pierdu calmul.

— Vin aici în calitate de anchetator oficial.

Îşi ridică servieta.

— Am aici hârtiile care mă acreditează. Preşedintele a hotărât să mă trimită chiar în această noapte. Serviciile sale probabil că nu au avut timp să vă anunţe.

— N-am nevoie de hârtiile dumitale, spuse Beyle. Când doriţi să vă începeţi treaba?

— Imediat.

— O să vă pun la dispoziţie biroul meu şi un apartament.

De îndată ce adjunctul lui Carenheim ieşi, Beyle chemă Baza 1.

— Cât e ceasul la voi?
— Oh, cam cinci şi jumătate după-amiază.
— O oră decentă. Faceţi-mi legătura cu Andrews, spuse el.
Chipul secretarului lui Andrews apăru pe ecran.
— Bună ziua, spuse el. Patronul e în conferinţă.
— În bază sau în altă parte?
— În sala de alături. E în teleconferinţă cu preşedintele şi jumătate din Consiliu. E grav.
— Spuneţi-i că doresc să-i vorbesc un minut. Doar atât.
— O să încerc.
— Hendrick tocmai a debarcat aici. Primul adjunct al lui Carenheim. În misiune oficială. Cel puţin aşa zice. Şi nu cred că glumeşte.
— Nu ştiu nimic. Nu întrerupeţi.
Ecranul prezentă un ansamblu de planete care se roteau unele în jurul celorlalte pe un fundal muzical lent. După o clipă, Andrews îşi făcu apariţia.
— Au acţionat repede. Îi spuse lui Beyle.
— Mai mult, Hendrick e pe cale să-i interogheze pe cei din escadrilă. Aici nu va găsi nimic. Însă orice simptom de neglijenţă e pentru el ca pâinea sfinţită.
— Nu-mi place afacerea asta, Beyle. Pe plan politic. Miroase a lovitură plănuită. Erau prea bine pregătiţi.
— Ce trebuie să fac?
— Oficial, ei încă n-au aflat că defectarea Oglinzii 5 a declanşat cataclismul. Însă îi găsesc prea discreţi asupra acestui subiect. Căutaţi în mod sistematic urme de sabotaj.
— I-am spus lui Ransome.
— Un element bun. Sunt dezolat că povestea asta a căzut pe el. Imediat ce găsiţi ceva, anunţaţi-mă. În clipa aceea voi dezvălui povestea satelitului. Pentru moment, e sigur că preşedintele nu ştie, iar Carenheim se preface cu multă abilitate că nici el nu ştie nimic. Preşedintele încearcă să asimileze în viteză detaliile proiectului, însă progresează cu greutate. Ceea ce-i convine de minune lui Carenheim. El cunoaşte proiectul în amănunt şi aşteaptă cu delectare ca preşedintele să-i ceară părerea. Oh, însă nu ne acuză. E un şmecher.
— Voi pleca în spaţiu, spuse Beyle. Ţin să văd cu ochii mei ce nu a mers bine.

— Fii atent, bătrâne. Cazi de oboseală.

— N-am vreme să fac altminteri.

— Bun, ştergeţi-o chiar dacă Hendrick încearcă să vă reţină, nu-i spuneţi că plecaţi în spaţiu. Treceţi chiar şi peste ameninţarea că vă arestează. Mă îndoiesc ca preşedintele să-i fi dat puterea, iau totul asupra mea. În stadiul în care suntem, întreg Proiectul e pus sub semnul întrebării.

— Nu pot să o cred.

— Ce să crezi?

— Că au mers până acolo încât să ne distrugă. Au murit oameni.

— Mai puţini ca într-un război. Jocul acesta se numeşte politică. Poate că acest cataclism le-a depăşit prevederile. Poate Carenheim este tot atât de îngrijorat ca şi noi. Foarte simplu, el încearcă să-şi joace partida, să demonstreze că noi suntem nişte incapabili şi controlul proiectului trebuie să fie încredinţat direct guvernului. Îi cunoaşteţi ideile. Pe curând, Georges. Uraţi-mi noroc.

Ecranul se stinse. În aceeaşi clipă Vernucci reveni în sală.

— N-am vrut să vă deranjez, spuse el.

În ochii şi vocea lui era o tristeţe indefinită.

— A chemat Satelitul 7, spuse el.

— Ei bine?

— Ransome e mort. Întrerupere bruscă a comunicaţiilor. Ei cred că Oglinda era minată. Când Ransome a reuşit să pătrundă în modulul de control pentru a verifica creierul electronic, totul a explodat. N-a avut timp nici măcar să strige. N-au auzit nimic. Au văzut doar o scânteie pe ecrane şi Oglinda s-a dislocat.

— Cine e la curent?

— Dumneavoastră, operatorul şi cu mine. Mesajul era codificat.

— Nu informaţi pe nimeni altcineva. Mă ocup eu de Andrews. Nimeni nu trebuie să afle. Mai ales anchetatorul. Mă duc sus să văd ce s-a întâmplat.

— Asta nu-i va plăcea lui Andrews, spuse încet Vernucci.

— Aveţi dreptate. Oficial, îmi continuu călătoria pe care trebuia să o fac împreună cu Archim şi Gena Noroit. În ciuda accidentului. Proiectul continuă. Nu-i spuneţi lui Hendrick de plecarea mea decât dacă insistă să mă vadă. Câştigaţi timp. Ce face în clipa asta?

— Îi interoghează pe răniţi. A cerut să asculte înregistrările mesajelor captate chiar înainte şi după declanşarea catastrofei.

— În căutarea semnelor de panică, nu? Daţi-i-le să le asculte. Îl vor ţine ocupat. Mai puţin mesajele cifrate, bineînţeles. Le va căpăta mai târziu însă nu va mai avea importanţă. Dacă nu găsesc în spaţiu ceea ce caut, nimic nu va mai avea importanţă. Proiectul va fi pierdut.

— Ce veţi căuta în spaţiu?

Beyle se gândi o secundă.

— O funie, spuse el. O funie bună şi solidă pentru a spânzura un om. Aşa se scăpa de criminali în unele ţări ale Pământului, acum mai bine de un secol.

6

Şaptezeci şi două de victime plus Ransome. Beyle nu reuşea să adoarmă. Îşi propusese să doarmă pe durata călătoriei de trei ore, care îl ducea de pe suprafaţa planetei până la centura geostaţionară la sateliţii-oglindă. Era îmbuibat de calmante şi se simţea plutind, cu toate reflexele anulate, inert, flasc, însă nu reuşea să-şi reducă la tăcere vocea interioară. Prin minte îi defilau nume şi chipuri. Ransome. Şi şaptezeci şi doi de morţi. Primele victime ale Proiectului. Asasinate cu deliberare, cu răceală, în mod ştiinţific. Nimeni nu le voia răul. Nu ştiau să aibă duşmani. Proiectul era cel care trebuia să fie ucis. Bărbaţii şi femeile acelea muriseră în anonimat, aşa cum munciseră. Doar Proiectul avea un nume. Şi duşmani. Pe când se împotrivise comploturilor lui Jon d'Argyre nu resimţise o asemenea scârbă. Secretarul Consiliului Marţian îşi ataca adversarul frontal. Însă Carenheim nu era Jon d'Argyre. Carenheim, îmbogăţit de experienţa politică a Pământului, avea mai multă abilitate. Îşi apăra atât cariera, cât şi ideile şi nu avea egal în ţeserea unei intrigi.

Niciodată, îşi spunea Beyle, nu se va reuşi să se stabilească o legătură între Carenheim şi accident. Chiar dacă se va reuşi să se dovedească că fusese un sabotaj. Căci spaţiul arareori păstrează urme. Îşi înghite epavele fără cale de întoarcere. Nu are memorie.

Avusese loc un sabotaj? Nu se agăţau de ideea asta, cu toţii, doar ca să se liniştească? La originea cataclismului nu se afla oare, vreo neglijenţă? Dându-şi seama de greşeală, Ransome nu preferase mai degrabă să se sinucidă?

Aceasta era o altă modalitate de a te linişti, nu de a crede. Însemna să refuzi să crezi că nişte oameni ar putea avea atâta ură în inimi, încât să pregătească o crimă atât de monstruoasă. Însă îndelungata istorie a omenirii dovedea contrariul.

Şi era atât de uşor să ajungi la un satelit-oglindă, să-i modifici programul şi să-l minezi. Nu era nici măcar necesar să-ţi închipui că asasinii avuseseră complici în interiorul Administraţiei Proiectului. O piraterie informatică era suficientă. Cu toate acestea, accidentul ucisese şi altceva în afară de oameni, iar acel ceva era încrederea.

Andrews dorea să aibă încredere în oameni. Se ridicase cu elocvenţă împotriva anchetelor lungi şi minuţioase, pe care administraţiile precedente îşi luaseră obiceiul să le conducă. El pretindea, nu fără urmă de dreptate, că este imposibil să cunoşti pe cineva, atunci când reuneşti într-o organizaţie câteva zeci de mii, în curând milioane de oameni. Spusese că pentru un mare proiect, o mare idee, nu exista un duşman mai de temut decât neîncrederea care, mai devreme sau mai târziu, suscită o atmosferă de perpetuă anchetă.

Iar oamenii erau siguri. Beyle era gata să o jure. Însă cineva trucase programul Oglinzii 5 şi aşezase o bombă în tabloul de bord pentru a nu lăsa urme. Beyle spera ca vinovatul să nu aparţină Administraţiei.

Naveta gonea prin spaţiu, cu toate motoarele oprite. Beyle plutea, reţinut doar de chingile care îl legau cu blândeţe de locul său. Cu mâna dreaptă căută un buton pe care îl apăsă, şi lumina stelelor pătrunse în cabina întunecată. Pământul se afla undeva, invizibil, sub chilă. Pe ecran scânteiau constelaţii cunoscute. Licurici îndepărtaţi se târau în întuneric, sateliţi sau nave în tranzit, reflectând lumina solară.

Se întrebă ce făceau Archim şi Gena. Poate că dormeau. Dintr-o dată pricepu neliniştea care-l devora pe Archim. Dacă un asemenea accident s-ar întâmpla pe Marte, Archim s-ar simţi pentru totdeauna un trădător faţă de planeta sa. Şi în acelaşi timp Beyle ştia că era gelos pe Archim. Din acuza certitudinilor sale. Şi din cauza Genei.

Stelele erau atât de îndepărtate, de imobile. De ce oare, se întrebă el, lansăm proiecte al căror sfârşit nu-l vom vedea? De ce mi-am consacrat viaţa exportării pe Marte a unei atmosfere, pe care nu o voi respira niciodată? Era o întrebare pe care responsabilii Proiectului nu o exprimau niciodată cu glas tare. Aveau sufletul plin de imaginea imperiilor care vor exista, imense, ca şi cum ar fi fost nemuritori sau destinaţi unei vieţi de

cel puţin o mie de ani. Sau poate că făureau asemenea proiecte tocmai pentru a-şi da iluzia nemuririi. Pentru a sfida timpul. Pentru a se ridica la înălţimea universului. Pentru a-şi conferi o putere nelimitată pe care unii o calificaseră drept nelegiuită.

Trăim cu toţii în viitor, gândea Beyle. Cândva, oamenii se lăudau bucuroşi cu isprăvile strămoşilor morți de generaţii, le purtau numele cu înfumurare şi uneori, din cauza acestei moşteniri, ajungeau demni de ideea pe care şi-o făceau despre ascendenţa lor. Astăzi, noi ne acoperim de gloria nepoţilor care urmează să ni se nască. Prin intermediul lor încercăm să atingem viitorul, să transformăm lumea omenească. Trăim între prezent şi viitor şi în vreme ce mâinile noastre modelează prezentul, ochii noştri interiori se epuizează sondând adâncimile imprecise ale zilei de mâine, de poimâine.

Pe ecran, imaginea cerului nu avea adâncime.

Nu avea relief.

Împăcat, Beyle adormi.

7

Soarele era o bilă de cupru în flăcări. În ciuda vizierei aurite care le apăra chipul, cei trei oameni, rotindu-se în spaţiu, strânşi în combinezoanele lor, clipeau de fiecare dată când privirea le cădea asupra ei. O coardă subţire îl lega pe Beyle de Archim şi de Gena. Derivau în mod imperceptibil prin spaţiu. Abandonaseră nava care îi condusese de pe orbita navetei pe aceea a satelitului 7 doar pentru plăcerea de a pluti astfel în vid, în aparenţă nemişcaţi, dar în realitate zburând cu mai mult de 25000 km/h, şi de a vedea continentele fugind pe sub ei.

Archim şi Gena nu avuseseră niciodată experienţa acestui contact intim cu vidul. Chiar şi Beyle care era obişnuit, resimţea această impresie de libertate şi de detaşare care colorează într-o lumină particulară privirea oamenilor care au trăit şi au lucrat în spaţiu. Pământul era frumos, îndepărtat, inaccesibil, cu vulcanii, problemele, victimele şi trădătorii lui. Se puteau gândi că l-au părăsit pentru totdeauna. Ştiau că vor ajunge din nou pe el şi că nu era decât o problemă de ore sau de zile, însă plutirea în felul acesta, în centrul provizoriu al unui univers înstelat şi formând în trei o constelaţie, îndepărta orice fel de realitate a zilei de mâine, către reîntoarcere ineluctabilă în adâncurile unui puţ gravitaţional.

Se aflau în derivă între porturile spaţiului. Căci acesta era adevăratul nume al sateliţilor, porturi ale spaţiului. Luminile erau numeroase, iar formele variate. Roţi imense se roteau maiestuoase, altele nu erau deocamdată decât nişte ansambluri heteroclite de grinzi, rezervoare cilindrice şi antene. Întunecimea spaţiului exagera aspectul insolit al formelor, ascunzând din structurile lor tot ce nu era subliniat de strălucirea soarelui sau de balizele lor luminoase. Şi cu toate că numărul părea impresionant, judecat de pe Pământ, aici păreau ridicol de rare, de împrăştiate. Beyle auzi râsul nervos al Genei răsunând în

căşti.

— Beyle, chemă vocea lui Archim.

— Vă ascult, răspunse Beyle.

— Ce program aveţi?

— Să inspectez locul accidentului. Să recuperez toate sfărâmăturile satelitului-oglindă care se pot găsi. Nu va fi simplu.

Mai întâi zăriră oamenii ca nişte licurici sclipitori. Apoi, apropiindu-se, îi distinseră mai limpede, descifrară siluetele şi, branşându-se pe frecvenţa generală, le auziră vocile.

Beyle îi chema. Pluteau prin spaţiu în toate direcţiile, ca nişte insecte ciudate dintr-un roi lovit de nebunie. Formau un fel de sferă în spaţiu, o sferă cu raza de kilometri, iar cu ajutorul unor mici radare se forţau să recupereze şi să captureze fragmentele cabinei de control a Oglinzii pe care explozia nu le proiectase încă prea departe.

În centrul sferei, enorm, maiestuos încă, deşi cam descumpănit, rotindu-se încet, satelitul-oglindă părea să atârne de legătura lungă de mai mulţi kilometri care-l lega de aceasta. Oglinda era imensă în raport cu aceasta. Ai fi spus că era o furnică, remorcând un fluture uriaş.

Oglinda era o imensă suprafaţă parabolică din mylar aluminizat, atât de subţire „încât cel mai uşor contact direct ar fi sfâşiat-o, întinsă pe o reţea de cabluri, iar văzută de la această distanţă putea să pară perfect regulată şi şlefuită. Fusese făcută să pivoteze pe unul dintre diametre. Însă cu câteva ore mai înainte privise soarele şi îi concentrase şi îi reflectase razele într-un punct din Antarctica.

Gena, Beyle şi Archim aveau impresia că sunt purtaţi spre un lac de metal, şi în vreme ce Oglinda ocupa o suprafaţă crescândă a firmamentului, imaginea aceasta se întărea până la a deveni înfricoşătoare.

Cabina de control fusese plasată în spatele feţei convexe a Oglinzii, acolo unde cablurile pânzei de păianjen, care îi serveau drept armătură, convergeau, iar explozia afectase grav frumosul echilibru al construcţiei. Din cabină nu mai rămăsese aproape nimic. La prima vedere, Oglinda în sine părea să fi avut puţin de suferit, însă cablurile forfecate se răsuciseră cu violenţă încurcându-se între ele, sfâşiind folia de mylar, iar regiunea centrală a Oglinzii lasă să se caşte o breşă vastă prin care

astronauţii puteau vedea stelele strălucind. Ai fi zis că e un acoperiş, gândi Beyle. Un acoperiş găurit, lăsând să treacă infinita ploaie de fotoni care cădea dinspre sorii îndepărtaţi.

Lenta rotire a Oglinzii în jurul axei sale dădea ameţeli. Era ca şi cum ar fi început să se învârtească universul întreg. Singurele puncte imobile de pe suprafaţa ei erau reflexele de lumină ale căştilor.

Lui Beyle îi veni în minte o altă imagine. Sfâşiindu-se, folia de mylar se răsucise la marginile breşei în volute acum nemişcate, iar haosul acesta te făcea să te gândeşti la o neliniştitoare epavă ieşită din adâncul spaţiului. Bucăţile de velatură smulse de pe greementul circular de o furtună de neînchipuit păreau să aştepte suflul unei brize de negăsit. Calmul care împresura Oglinda era acela al marilor adâncimi.

Beyle lansă un apel.

— Aţi găsit ceva?

— Încă nimic.

Vocile se năşteau în căşti, unele după altele, fără ca nimic să indice direcţia în care se găsea cel care vorbea. Este mereu o experienţă neliniştitoare aceea de a vedea noţiunile de sus şi jos, dreapta şi stânga, pierzându-şi orice semnificaţie în rotaţia universală.

— Câteva sfărâmături capturate aici, spuse un bărbat.

Beyle reuşi să-l localizeze. Era foarte aproape de suprafaţa Oglinzii, în umbra instalaţiei, reperabil doar prin girofarul său. Se îndreptară toţi trei către el într-un zbor lung pe care Beyle îl controla prin reactorul său dorsal, iar atunci când erau foarte aproape de suprafaţa şlefuită, gata să o atingă, zăriră fragmente de metal care se roteau încetişor unele în jurul celorlalte. Se vedeau bucăţi de sticlă, de plastic, o piesă din cupru în aparenţă intactă având în mijloc o pată brună. Era poate sânge uscat. Însă nimic care să poată da informaţii asupra originii exploziei. Cea mai mare parte a sfărâmăturilor îşi luaseră zborul spre stele.

Se îndreptară către centrul Oglinzii. Cabina explodase ca o băşică. Violenţa exploziei fusese mărită de presiunea internă care sfăşiase pereţii subţiri de îndată ce se deschisese prima fisură. Ransome n-avusese nici cea mai mică şansă de supravieţuire. Fâşiile de metal păreau să poarte urme de materie organică, pe care Beyle nu avea inima să le examineze. Nu putea

decât să-şi repete un singur lucru: Ransome nu avusese timp să-şi dea seama că moare.

Din panoul de control nu mai rămăsese nimic. Beyle sperase pentru o clipă să găsească măcar fragmente din memoria maşinii, care ar fi permis poate să se stabilească realitatea sabotajului, şi în special, căci Beyle era convins de asta, să aducă dovada necesară în faţa unui tribunal al Pământului. Însă cutiile negre, memoria magnetică şi fragmentele din trupul lui Ransome, sub formă de praf, erau purtate în derivă într-un spaţiu nelimitat. Ordinatoarele începuseră să calculeze simulări de dispersie. Sfera căutărilor se mărea cu fiecare secundă.

În interiorul acestei sfere şi la marginea ei oamenii continuau să scotocească metodic, animaţi de o furie rece, chiar dacă vocile lor rămâneau stăpânite. Ştiau cum şi de ce murise camaradul lor. Mai ştiau că oricare dintre ei şi-ar fi putut lăsa pielea, că ar mai putea pieri, dacă asemenea acte de piraterie s-ar produce din nou. Nu aveau nevoie de nici un fel de îndemn pentru a continua.

În ciuda îngustimii postului de comandă al staţiei 7, căldura şi calmul care domneau aici îi calmară pe vizitatori. Siguranţa pe care o resimţiseră mai întâi contemplând spaţiul, apoi tristeţea care îi năpădise, în vreme ce inspectau sfărâmăturile Oglinzii, se risipiră şi făcură loc liniştii sufleteşti. Pe un ecran se rotea silueta stilizată a Oglinzii sfărâmate, vas-fantomă al unui ocean infinit. Înlănţuit de ţărmurile Pământului prin voinţa oamenilor care o asamblaseră şi care, încă de mâine, vor începe să o reconstruiască. Pe alte ecrane defilau, sector după sector, simulările traiectoriilor sfărâmăturilor, îmbunătăţite de la un minut la altul prin descoperirile radarelor.

Beyle adresă un scurt raport Pământului. Arătă că situaţia era de acum sub control însă nu preciză că cercetările rămăseseră zadarnice. Era inutil. Până în clipa în care putea să arate un document privitor la victorie, Andrews trebuia să facă faţă singur atacurilor duşmanilor Proiectului. Convingerea sa despre realitatea sabotajului nu ar schimba situaţia cu nimic.

Inginerii Proiectului îi împărtăşiră concluziile lor. Era posibil şi necesar ca Oglinda să fie reparată în cel mai scurt timp şi trebuia remorcată până la portul spaţial. Beyle ar fi preferat să păstreze

Oglinda în starea actuală pentru a o folosi ca probă însă se alătură punctului lor de vedere şi puse ca Oglinda să fie holografiată din toate părţile. Apoi sosi un remorcher mare care să deplaseze epava. Proiectul continua.

Pe ecrane datele defilau în ritmul minutelor. Simulările deveneau din ce în ce mai puţin schematice. Din timp în timp ordinatorul proiecta cu încetinitorul modelul său de explozie. Fragmentele reperate erau din ce în ce mai numeroase, iar traiectoriile lor permiteau să se stabilească sectoarele în care trebuiau continuate căutările. Beyle profita de răgaz pentru a-i expune Genei şi lui Archim, cu un entuziasm simulat, dimensiunea spaţială a Proiectului. Atâtea navete, atâţia sateliţi pe orbite joase, pe orbite geostaţionare. Evita să facă aluzie la întinderea catastrofei. Însă glasul îi era lipsit de convingere. Era sătul, iar peste câteva ore poate că va trebui să coboare şi să predea altcuiva funcţiile, unui om al guvernului care nu va înţelege niciodată întru totul ce semnifica Proiectul, care nu luptase şi nu trăise pentru Proiect. După o clipă, Archim se alătură echipei de coordonare care lucra în boxa învecinată.

— Trebuie să vă duceţi să vă odihniţi, îi spuse Beyle Genei. În circumstanţele acestea n-ar fi trebuit niciodată să vă aduc în spaţiu. Oricare instalaţie poate fi minată. Ar trebui să vă retrimit pe Pământ.

— Dar nu mai e nicio navă disponibilă. Şi sunt bucuroasă să vă ţin tovărăşie. Aţi dat ordin să fie verificate toate staţiile. Dar ei începuseră să o facă fără ca să aştepte ordinul. Şi n-au găsit nimic.

Probabil că nu ar fi găsit nimic nici pe Oglinda 5. Stațiile astea sunt burduşite de componente şi de aparate. Ar trebui demontate până la ultimul şurub pentru a fi sigur de securitatea lor. Capcanele au putut fi montate încă din clipa construirii. Şi e suficientă o instrucţiune strecurată într-un program pentru a ordona explozia. Toate programele se află în curs de analizare, însă vor fi necesare zile întregi pentru a le trece în revistă. Şi niciodată nu va exista o certitudine.

— Sunteţi obosit, spuse Gena masându-i umerii. Ar trebui să vă odihniţi.

El protestă cu un mormăit. Sub degete ea îi simţea muşchii

încordaţi de tensiunea nervoasă.

— Nu vreţi să abandonaţi Proiectul nici măcar o oră, spuse ea. Dacă nu vă odihniţi, veţi fi constrâns să o faceţi.

El se întoarse pe jumătate, însă privirea lui o evită pe cea a tinerei femei.

— Nu vă înţeleg, spuse ea. Acum apăraţi Proiectul cu mai multă vehemenţă decât a făcut-o vreodată Archim. În definitiv, ce vă pasă de soarta lui Marte? înţeleg ca Archim să turbeze de furie atunci când e neputincios în faţa evenimentelor. Însă dumneata? Pământul va trece peste asta, oricum, şi ce poate însemna pentru dumneata transformarea lui Marte într-un viitor îndepărtat?

El suspină, îi întâlni în cele din urmă privirea şi vocea i se îmblânzi.

— Înţelepciunea feminină. Însă Archim şi cu mine nu privim lucrurile la fel. El vrea ca într-o bună zi pe Marte să se poată respira în libertate. Eu urmăresc un alt vis, un vis nebunesc, dacă vreţi. Să transform universul. Acesta este orgoliul care ne stăpâneşte pe noi, un orgoliu disperat, al oamenilor de pe Pământ, Andrews şi Carenheim, chiar şi eu. Societatea noastră e la capătul puterilor. Unificarea ei poate fi fatală. Conflictele îi ţin loc de scopuri. Ceea ce ne rămâne este viitorul, spaţiul, nevoia de a reface lumea. Mâine Marte, iar poimâine… nu ştiu.

Mâna sa dreaptă o atinse uşor pe cea a Genei.

— Proiectul acesta, spuse el, e pentru mine mai întâi şi mai întâi o operă de artă. Cea mai mare creaţie a acestor timpuri. Mai mare decât piramidele sau decât Suezul ori canalul Panama. De aceea vreau să-l duc la bun sfârşit. Universul este ostil omului. Detest universul, însă aparţin unui fel de oameni care încearcă să-l reconstruiască. Nu e prea multă logică în asta. Un impuls. Aşa ca sexualitatea, ca iubirea.

Ea îi mângâie obrazul.

— Un gen de oameni redutabili. În fond, îi semănaţi tatălui meu. Vreţi să conduceţi lumea ca şi când v-ar aparţine, să o menţineţi sau să o transformaţi, este acelaşi luciu. Însă sunteţi atât de slab înlăuntrul dumneavoastră. Şi toată această slăbiciune, chiar frică, este cea care vă împinge de la spate, care vă face să acţionaţi. Sunteţi un om singur, nu-i aşa, Georges Beyle?

— Da, spuse el cu o voce aproape imperceptibilă.

— Am simţit-o de când v-am văzut prima dată pe Marte şi când aţi plecat să-l căutaţi pe Archim. Nimic nu părea că ar fi putut să vă reţină. Păreaţi teribil de dur. Dar nu eraţi. Aruncaţi o sfidare în plus adversităţii. N-aţi încetat niciodată să o faceţi. Chiar şi acum, sfidaţi Pământul întreg, pe Carenheim, pe toţi ceilalţi şi în special pe dumneata.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Nu-mi uşuraţi soarta, spuse el. Însă aveţi dreptate. Semănăm, eu şi Carenheim. Şi din cauza aceasta nu poate exista prea multă tandreţe între noi. Nici milă.

— Altceva aveţi în comun, spuse ea. Amândoi sunteţi singuri. Doriţi puterea, deoarece sunteţi solitari. Însă imperiul pe care-l jinduieşte Carenheim se sprijină pe oameni, în vreme ce acela care vă revine se sprijină pe lucruri. Dumneata cauţi să construieşti acolo unde el caută să comande. Dumneata nu poţi distruge şi nu poţi vedea distrugându-se fără a fi nefericit.

El îşi lăsă mâinile să plutească deasupra claviaturii, în imponderabilitate, ca nişte obiecte inutile. Tăcea, simţindu-se la capătul puterilor.

— Sunteţi un om deosebit, continuă Gena.

Iar el nu reuşi niciodată să hotărască dacă într-adevăr auzise cuvintele pe care i le adresă după aceea sau se cufundase deja într-un vis: „V-aş fi putut iubi dacă nu l-aş fi întâlnit pe Archim mai înainte. Nu cred că avem un prieten mai bun decât dumneavoastră. Şi vreau să ştiţi că vă suntem prieteni. Orice s-ar întâmpla, pe Marte va exista întotdeauna un loc pentru dumneavoastră.”

El clipi din pleoape.

Ea mai rosti o frază, un lucru ciudat, cu voce foarte slabă:

— Îmi amintiţi de tata. Nici el n-ar fi cedat vreodată.

8

Când îl treziră ca să-l prevină că Andrews dorea să-i vorbească, o căută în zadar din priviri pe Gena. Fără îndoială că i se alăturase lui Archim. Dar nu mai avea importanţă. Acum era împăcat cu sine. Ce era mai rău putea să vină.

— Am obţinut un fel de amânare, spuse Andrews, deodată. Preşedintele şovăie. Îi este teamă că-i conferă prea multă putere lui Carenheim încredinţându-i proiectul, iar pe de altă parte nu vede cui i-ar putea încredinţa o funcţie de o asemenea importanţă. Dar se gândeşte că, dacă cedează acum presiunii lui Carenheim, fără îndoială că la viitoarele alegeri va trebui să-şi facă valiza. Iar serviciile sale trebuie să-l fi informat asupra zvonurilor care încep să circule printre noi cu privire la un sabotaj. Îi e teamă că-şi vâră mâna într-un viespar. Aşa că acum caută să câştige timp, la fel ca şi noi. Cota de popularitate a Proiectului nu a scăzut, iar mediile de informare ezită încă asupra taberei pe care o vor alege şi sprijini.

— Îmi închipui că toate astea nu-i sunt pe plac lui Carenheim, spuse Beyle. Mai ales dacă bănuielile noastre sunt întemeiate.

— Sigur că nu. Însă îşi ascunde atuurile cu grijă. Georges, trebuie să găsiţi ceva, orice ar fi. Eu sunt pe cale să exploatez datele privitoare la navele care au putut trece pe lângă Oglindă. Însă sunt câteva zeci, cele care nu aparţin Proiectului şi care au trecut suficient de aproape pentru a trimite un om într-o misiune specială. Dacă scăpăm va trebui să definim zona interzisă şi poate chiar minată. Nu-mi place, dar am fost prea încrezători.

— Credeţi că ar trebui să mă întorc pe Pământ?

— Nu, spuse Andrews. Nu e urgent. Însă în eventualitatea în care prezenţa dumitale nu mai este necesară la locul accidentului, vă sugerez să vă mutaţi în Portul-spaţial. S-ar putea sa primiţi o misiune oficială.

— Hendrick?

— Chipul lui Andrews se lumină de un zâmbet palid.

— Nu vă place. Nici mie. Nu, nu cred că pentru moment Carenheim să se despartă de el. Raportul lui privitor la catastrofa din Antarctica a făcut prea multă senzaţie. Carenheim preferă să-l exploateze la maximum. Cunoaşteţi aerul lui Hendrick care pare să nu se amestece nicăieri, precizia lui maniacă, răceala care poate trece drept obiectivitate. Este marele om al momentului. Camerele TV se rotesc în jurul lui ca muştele.

Beyle se strâmbă.

— Însă asta nu va dura, reluă Andrews. Până acum am suportat, ca să nu declanşăm o polemică. De mâine însă, lansăm o campanie de presă în favoarea Proiectului. Statistici demografice, problema şomajului şi toate celelalte. Punem în balanţă imensitatea realizărilor comparativ cu riscurile extrem de scăzute. Niciun cuvânt despre sabotaj, pentru moment. Psihosociologii noştri consideră că nu trebuie să riscăm să vedem bomba sabotajului întorcându-ni-se împotrivă. Desigur, dacă găsiţi ceva… Pe curând.

Ecranul se stinse şi se reaprinse aproape imediat. Un bărbat în combinezon spaţial apăru foarte agitat, îşi mişcă buzele vreme de câteva secunde înainte de a-şi da seama că uitase să schimbe frecvenţa.

— Priviţi, sfârşi el prin a articula, fără a-şi mai da osteneala de a se prezenta.

Ţinea în mână o piesă de metal pe jumătate topită, răsucită, strălucitoare, o picătură dintr-un aliaj scânteietor.

— Am găsit-o la câteva mii de kilometri de Oglindă. Datorită simulărilor şi norocului. La distanţa aceea se afla la limita de rezoluţie a radarelor. Un detector automat a insistat să mergem să vedem despre ce-i vorba.

— Ce este? întrebă Beyle, cuprins şi el de tulburarea bărbatului.

— Un detonator. Un fragment dintr-un detonator de un tip cu totul deosebit. Ordinatoarelor le-au trebuit şapte minute ca să-l identifice. Este un detonator de un tip cum se fabrică doar pe Marte.

Vocea bărbatului devenise de gheaţă. Ea părea să spună, fără cuvinte: „Iată ticăloşii pentru care muncim”.

— Fără concluzii pripite, spuse Beyle. Aduceţi bucata aici.

Sunteţi sigur că provine de la Oglindă?

— Atât cât se poate. Simulatoarele au reconstituit traiectoria obiectului. Cu o aproximaţie de douăzeci de centimetri. Viteza îi era relativ scăzută, ceea ce înseamnă că trebuie să se fi izbit cu multă putere de pereţii cabinei. A fost grav deformat, însă originea îi poate fi stabilită fără posibilităţi de contestare.

— Ştiţi ce înseamnă asta? întrebă Beyle.

— Ransome a fost asasinat.

— Exact. Gura cusută, până la noi ordine. Veniţi repede.

— Vom ajunge în mai puţin de o oră.

Ciudat, îşi spuse Beyle. În cele din urmă norocul îi ajuta. Oboseala nu mai avea importanţă. Vor găsi şi alte dovezi. Va reuşi să strângă un dosar zdrobitor împotriva sabotorilor. Era o chestiune de timp.

Însă de ce un detonator marţian? De ce nu un detonator din plastic, care s-ar fi topit în explozie şi a cărui urmă nu ar fi putut găsită niciodată? De ce oare această semnătură mult prea evidentă, în cazul găsirii obiectului? Iar destinaţia lui nu era să fie găsit. Un complot în cadrul complotului.

Carenheim. Niciodată nu va putea ajunge la el, iar această certitudine îi tulbura uşurarea pe care o încerca. Ea îl va împiedica să doarmă vreme de nopţi întregi, în toate nopţile în care va visa Antarctica şi moartea lui Ransome în vreme ce pătrundea în staţie, declanşând cu inocenţă un contact şi, prin acest simplu gest, punând capăt vieţii sale de pionierat. De obicei, moartea unui om al spaţiului trecea neobservată pe Pământ. Prea erau mulţi oameni pe Pământ. Iar salariile ridicate ale celor din spaţiu păreau să justifice toate riscurile.

Accidentul acesta nu va trece neobservat. Pe Pământ, toată lumea trebuia să ştie acum că un incident survenit la Oglinda 5 a provocat catastrofa din Antarctica. Toată lumea va afla că Oglinda 5 explodase puţin mai târziu. Oricine putea face legătura. Beyle vedea deja titlurile ziarelor electronice şi auzea vocile excitate ale prezentatorilor, în vreme ce se adresau spectatorilor lor invizibili.

Dar Carenheim? Niciodată nu-l va doborî. Detonatorul era de origine marţiană. Puterea lui Carenheim se întindea mai mult decât într-o singură lume, iar Beyle era convins în prezent că el

era păianjenul care ratase doar cu puţin ca să-l prindă pe Archim în pânza lui. Dar cum să o dovedeşti? Un detonator marţian părea să deturneze bănuielile dinspre el. Cum să urci pe filieră? Ca supremă abilitate, Carenheim avusese grijă să pună între el şi omul care acţionase în numele lui un număr enorm de intermediari, şi de asemenea, în mod special spaţiul care separă două planete.

Se poate condamna un om pe baza unor presupuneri? se întreba Beyle. Era Carenheim cu adevărat vinovat? Răspunsul nu lăsa loc nici unei îndoieli. Nevinovat fiind, cum ar fi putut Carenheim să prevadă cu o asemenea, precizie seria de evenimente care au urmat, conform părerii lui, datorită neglijenţei serviciilor Proiectului sau întâmplării şi cum ar fi putut acţiona cu o asemenea promptitudine?

Obiectul sosi câteva zeci de minute mai târziu. Archim îl cântări din priviri fără ca să spună ceva. Apoi vorbi, cu greutate. Da, obiectul era de origine marţiană. Lucrul acesta îl făcea să sufere în mod vizibil. Cu toate că nu se simţea răspunzător, îi venea greu să-şi vadă planeta implicată într-o afacere care sfâşia Pământul.

Beyle trimise un om de încredere pe Pământ cu misiunea de a-i remite lui Andrews, personal, o cutie sigilată care conţinea detonatorul şi primele rapoarte ale experţilor. Puţini cunoşteau ştirea şi făcu în aşa fel încât să nu se răspândească. Voia să-i dea lui Andrews avantajul surprizei şi să-i permită să arunce acest atu în clipa pe care o considera el potrivită.

Pentru mai multă siguranţă, îl chemă pe Andrews şi îi spuse că nu a găsit nimic şi că pleca spre Portul-spaţial. Ordonă continuarea căutărilor şi expedie spre Pământ o altă misiune, însărcinată cu ducerea la laboratoare a celei mai mari părţi a sfărâmăturilor.

Apoi, însoţit de Archim şi de Gena, luă o navetă în direcţia Portului-spaţial.

9

Portul spaţial era cea mai mare aglomerare, care fusese construită vreodată. Multă vreme servise drept staţie de legătură pentru navele care conectau Pământul de Marte sau de Venus şi cu expediţiile de explorare, care se îndreptau spre planetele exterioare. Proiectul îi conferise însă o nouă dimensiune. De aici vor pleca marile cargouri încărcate cu oxigen. În atelierele de aici erau construite structurile lor. În aceste locuri se va mări încet sfera de oxigen lichid.

Portul-spaţial nu semăna cu niciun oraş de pe Pământ. Unii ziarişti, făcând referiri la Vestul american al secolului, al XIX-lea, vorbiseră despre el ca despre un oraş frontieră. Într-o oarecare măsură, aveau dreptate. Portul-spaţial se situa la limita dintre două lumi, aceea a navetelor şi a sateliţilor care aparţineau încă sferei terestre, şi aceea a spaţiului liber pe care îl brăzdau marile nave interplanetare.

Dar din alt punct de vedere, greşeau. În oraşul acesta din metal şi plastic nu era loc pentru romantism sau, dacă exista, doar pentru acela al ştiinţei.

Cu toate acestea, la o primă abordare, portul putea lăsa o impresie de haos. Construcţii de toate formele şi din toate epocile se etajau în toate direcţiile prin spaţiu. Adesea erau legate prin cabluri sau poduri, care pe Pământ ar fi părut de o fragilitate de necrezut, însă care erau suficiente pentru echilibrarea efectelor microgravitaţiei.

În regiunea centrală a portului, un tor imens se rotea încetişor în jurul axei sale. Adăpostea serviciile tehnice şi ştiinţifice. De jur-împrejur, şi legate doar la polii săi, se distribuiau într-un labirint inextricabil o mulţime de diverşi sateliţi, adeseori simple coci de nave dezafectate sau rezervoare reamenajate care slujeau drept antrepozite, laboratoare sau locuinţe pentru piloţi şi tehnicieni. La marginea oraşului se găseau staţiunile turistice şi spitalele,

precum şi docurile la care acostau navele în curs de descărcare sau reparare.

O dată cu Proiectul se născuse un întreg cartier nou al acestei pânze de păianjen ţesute în spaţiu şi agăţate în vid. Aici instalaţiile erau moderne şi omogene. Blocurile spaţiale fuseseră dispuse în mod funcţional, iar tuburi lungi le legau pe cele între care existau relaţii frecvente. Vechiul Port-spațial crescuse cam la întâmplare în funcţie de împrejurările cuceririi spaţiale, iar anticele sale cartiere semănau cu un muzeu al astronauticii, în vreme ce noul Port-spaţial era primul exemplu de oraş construit şi proiectat în mod deliberat pentru spaţiu.

Când se va încheia prima fază a proiectului, cea a construcţiei, sectorul acesta din Portul-spaţial, va adăposti mai mult de zece mii de oameni. Apăreau noi generații care considerau viaţa în spaţiu ca pe ceva normal, iar existenţa pe suprafaţa planetelor, ca pe ceva cu totul intolerabil. Mai târziu se vor naşte copii care nu vor avea altă ambiţie decât să se întindă şi mai mult spre stele. În aceasta, însă doar în aceasta, ziariştii aveau dreptate să califice Portul-spaţial drept un oraş-frontieră.

Beyle nu-şi conduse oaspeţii imediat către cartierul general al Proiectului. Dorea să le prezinte planeta frigului. Naveta se îndepărtă de oraş, străbătu câţiva kilometri şi deceleră încetişor.

Încordaţi, Archim şi Gena priveau ecranul cu nelinişte. Iar planeta frigului se mărea treptat. La început nu fu decât un punct alb, apoi o bilă sclipitoare, înconjurată de vapori şi perfect sferică, asemenea unui bulgăre de zăpadă suspendat în spaţiu, apoi apăru o sferă atât de mare, încât părea destinată să umple întregul cer.

Sfera avea deja mai multe sute de metri în diametru. Imense reflectoare aluminizate o apărau de soare. Ele se roteau în jurul sferei cu o mişcare lentă şi precisă care le interpunea întotdeauna între ea şi razele soarelui. Sfera era o singură picătură de oxigen lichid.

— N-am fi putut găsi nicăieri un rezervor mai bun decât spaţiul, spuse Beyle. Temperatura acestei sfere este foarte apropiată de zero absolut. Cum căldura nu poate ajunge la ea prin conducţie, deoarece vidul este un izolant perfect, nu înregistrăm decât un procentaj de pierdere mult inferior celui pe care l-am putea obţine pe Pământ, în cele mai bune condiţii. Cu

toate acestea am socotit necesar să eliminăm aportul de calorii provenind de la Soare, Pământ şi Lună. Reflectoarele acestea retrimit în spaţiu cvasitotalitatea energiei radiante pe care o primesc.

— Mă aşteptam să găsesc un fel de rezervor imens, spuse Gena. Sunt puţin înfricoşată. Nu mă pot împiedica să-mi imaginez că bulgărele acesta va exploda brusc în spaţiu.

— Nu e niciun pericol, răspunse Beyle. Spaţiul însuşi este cel mai bun rezervor pe care l-am putea găsi. Forţele de microgravitaţie şi tensiunea superficială asigură coeziunea sferei. Efectele de maree sunt măsurabile, însă lipsite de gravitate. Problema cea mai dedicată a fost de a împiedica sfera să dobândească o mişcare de rotaţie în jurul axei ei. Suficient de pronunţată, pentru a da naştere unei forţe centrifuge care să rişte să o deformeze şi apoi să o disloce. Aceasta cere o sincronizare foarte atentă a alimentatorilor. Însă în mod practic, un planetoid de genul acesta ar putea rămâne aproape intact timp de milioane de ani, cu condiţia să nu i se furnizeze căldură sau energie cinetică. Aşa că trebuie să izolăm navele ce se apropie de ea ca să radieze cât mai puţină căldură. Aceasta de aici vine în linie dreaptă dinspre primele instalaţii din Mediterana.

O albină enormă, gândea Gena, o albină neagră. Umflată cu un suc pe care l-a prelevat din mare, nu, pe care o maşină la fel de complexă ca şi o floare, l-a prelevat pentru ea din mare, şi care vine aici pentru a-l vărsa în acest cuib monstruos, în rezervorul acesta cosmic care va da viaţa unei întregi planete. Iar alte albine uriaşe vor veni la rândul lor să se adape din acest izvor, şi vor face apoi lunga călătorie între Pământ şi Marte.

— Natural, continuă Beyle după ce-i lăsă sa se sature de această privelişte, planetoidul pe care-l aveţi în faţă este în plină creştere. Nu-şi va atinge dimensiunea maximă decât peste câţiva ani. Va număra atunci mai mulţi kilometri în diametru, iar navele venite de pe Pământ îl vor alimenta în mod constant, în vreme ce altele vor duce o picătură din acest ocean al spaţiului către Marte.

Da, gândea Gena, este un ocean, un ocean de oxigen lichid, sferic pentru că aşa o cer legile gravitaţiei universale şi plutind în spaţiu, un ocean plutind într-un ocean, o planetă de frig, iradiind

poate frig, un soare de iarnă.

Ea dădu din cap. Acestea nu erau noţiuni ştiinţifice.

— A trebuit să luptăm cu un obstacol, spunea Beyle: încălzirea internă. Principala sursă de încălzire este gravitaţia. Cu cât sfera noastră creşte, cu atât creşte presiunea internă, iar ea poale atinge în centrul sferei valori absolut impresionante. Temperatura creşte o dată cu presiunea, aşa încât riscăm să ne găsim în faţa unor mişcări de convecţie afectând însăşi masa sferei, contribuind la ridicarea temperaturii ei şi la proiectarea în spaţiu, sub formă gazoasă, a unei cantităţi crescute de oxigen. În apropiere de centru, presiunea este suficientă să ridice temperatura cu câteva zecimi de grad. Însă din fericire acest factor nu ar deveni semnificativ, decât dacă sfera ar atinge un diametru de câteva zeci de kilometri.

— De ce nu aţi putea construi mai multe asemenea mici sfere pentru a evita o astfel de problemă? întrebă Archim.

— Pentru că ne este foarte greu să controlăm mişcările unei sfere de genul acesta. Desigur că nu o putem lega de un motor. Aşa că am preferat să nu ne asumăm decât un singur risc. Am stabilit un miez iniţial, compus din roci lunare, pe o orbită cât s-a putut de stabilă şi suntem foarte atenţi la fiecare operaţiune de încărcare sau de descărcare, pentru a nu modifica acest echilibru. Câmpul gravitaţional poate varia foarte uşor, de exemplu în funcţie de activitatea solară, fără ca să putem dispune de mijloacele de corecţie pe care le folosim pentru Portul-spaţial. Putem devia puţin traiectoria sferei servindu-ne de procesele magnetice derivând din fizica hidrogenului aflat la temperaturi foarte joase, însă doar între limite înguste. Ne mai putem folosi şi de diferenţa de viteze dintre sferă şi încărcăturile pe care i le injectăm, însă şi aici domeniul este îngust. Aşa, că, decât să ne asumăm riscul de a vedea mai multe sfere răspândindu-se prin spaţiul circumterestru, am preferat să nu edificăm decât una, pe care instalaţiile noastre din Portul-spaţial să o poată urmări, dacă ar fi necesar, până de cealaltă parte a Pământului. În definitiv, oraşul este liber să se deplaseze.

— A trebuit însă să calculaţi un volum optimal al acestei sfere, remarcă Archim.

— Pentru asta am folosit un simulator analogic. El ne-a permis să aflăm până la ce punct putem mări sfera şi cu ce viteză o

putem face, aşa încât să reducem la minimum încălzirea şi mişcările interne. Am delimitat o pantă de echilibru, conform căreia temperatura internă a sferei, măsurată în centru, rămâne sensibil constantă, însă aceasta ne-a silit să prevedem cu o rigurozitate matematică orarul navelor noastre, nu numai pentru lunile care urmează, ci şi pe ani de zile, atât pentru cele care vin dinspre Pământ. Cât şi pentru cele care pleacă spre Marte. Cum navele care fac naveta între suprafaţa terestră şi sferă au în mod evident o mişcare de rotaţie cu mult mai mare decât cele care asigură traficul între sferă şi Marte, a trebuit să rezolvăm o nouă problemă. Am fost împinşi deci să proiectăm convoaie uriaşe, de un tip absolut original.

Nu ne putem permite nicio eroare, niciun eşec. Navele trebuie să fie gata să plece la ora prevăzută. Am determinat orarele navelor care încă nu sunt construite, ale căror coci şi motoare n-au fost proiectate şi ale căror denumiri nu sunt astăzi decât simple numere de cod.

— Ca un mare ceasornic, spuse Gena. Însă nu vom vedea niciodată sfârşitul acestei zile ale cărei ore sunt numărate. Alţii da, dar noi nu. Cincizeci de ani e mult. E prea mult. Dumneata vorbeşti cu o asemenea siguranţă, încât s-ar crede că aveţi secole în faţă.

— Eu nu, însă omenirea da, spuse Beyle. Dar lucrurile se pot schimba. Cum va fi lumea peste zece ani, cum va fi tehnica? Am extins planul acesta de-a lungul a cincizeci de ani, bazându-ne doar pe mijloacele de care suntem siguri. Însă ceea ce astăzi ni se parc colosal, poate că mâine nu va fi decât o joacă. Poate că pe Marte va exista aer cu mult înainte de trecerea acestor ani, atât de îndepărtaţi şi atât de numeroşi.

Gena îl privi cu curiozitate.

— Ascundeţi ceva, spuse ea.

— Poate. O să vă spun dacă… dacă mi se dă posibilitatea.

Zâmbetul lui uşor se stinse. Nu putea uita ce se întâmpla pe Pământ.

— Vedeţi, spuse el după o clipă de gândire. Anii nu au importanţă cu adevărat, nici chiar obstacolele şi accidentele. Ceea ce contează într-adevăr este mersul într-o anume direcţie, mai întâi pentru scopul pe care ţi l-ai fixat şi apoi pentru faptul în sine. Nu mi-e teamă nici de ani, nici de obstacole. Mai curând mi-

e frică de mine însumi; că nu sunt la înălţimea datoriei. Însă intrarea în Țara Făgăduinţei nu mă interesează. Suntem cu toţii un fel de Moise. Nu are importanţă dacă ajungi, căci nu există niciodată un capăt al călătoriei. Ceea ce contează este să mergi.

— Sunteţi un mărşăluitor îndârjit, Georges, spuse Gena. Veţi sfârşi prin a-i lăsa pe toţi ceilalţi în urmă.

Beyle suspină.

— Acesta e poate lucrul de care mă tem cel mai mult, spuse el.

10

Preşedintele se aplecă înainte, îşi puse palmele pe masă, fixându-l pe Andrews cu ochii săi enormi, uşor bulbucaţi, înroşiţi de oboseală şi nesomn. Vocea nu-i mai era decât o şoaptă. Acesta îi era obiceiul, să vorbească aşa de încet, chiar şi atunci când mânia fierbea în el. Andrews o ştia. La fel şi Carenheim, care fuma liniştit, instalat confortabil în fotoliul său, puţin în spatele preşedintelui.

Lui Andrews i-ar fi plăcut să poată da dovadă de tot atâta siguranţă. Însă se simţea în postură de acuzat. Celebrul salon octogonal cu pereţi lambrisaţi cu lemn preţios, i se părea că a devenit o închisoare. Trebuia să facă un efort conştient pentru a evita să se lase hipnotizat de becurile clipitoare ale aparatului de intercomunicaţii care trona în centrul mesei ca un vas de sărbătoare.

— Ţin să vă vorbesc cu sinceritate, Andrews, spunea preşedintele. Şi aceasta deoarece vă stimez. Am chiar admiraţie pentru dumneata. Aţi fi putut face o carieră strălucită în politică sau în afaceri, dacă aţi fi dorit-o. Însă aţi preferat ştiinţa. Adesea mi-am spus că aţi avut dreptate. Acum însă nu mai ştiu.

Se pregăteşte să mă lege, îşi spuse Andrews. Încă mai şovăie. Ar vrea să găsească un mijloc de a face altfel, însă nu vede cum. Succesorul meu este deja aici.

Se forţa să-şi păstreze imobilitatea trăsăturilor. Din vreme în vreme îl scutura câte un tic nervos. Aproape că nu se mai gândea decât la aceasta. Să-şi împiedice trăsăturile sa i se deformeze. Evita să-l privească pe Carenheim. Evita să-l privească chiar şi pe preşedinte. El mai adesea contempla suprafaţa şlefuită a mesei de conferinţe. În mod special privea o mică lampă roşie fixată pe intercom. Aştepta să se aprindă de două ori.

Aştepta totuşi de două ore.

Vocea preşedintelui îi devenise insuportabilă. În alte vremuri avusese chiar stimă pentru el, ba chiar şi o anumită prietenie. Lucraseră împreună multă vreme. Însă nu mai reuşea să-l înţeleagă. El, Andrews, încerca să limiteze întinderea dezastrului. Însă grijile preşedintelui erau de cu totul alt ordin.

— Vă înţeleg perfect, spunea preşedintele. Şi ştiu foarte bine că nu aveţi nicio responsabilitate în acest incident. Sunt sigur că vă afectează mai mult ca pe oricine altcineva. Dar, înţelegeţi-mă. Oamenii îşi spun că ceea ce s-a petrecut ieri în Antarctica se poate întâmpla din nou, mâine, într-un oraş. O opinie publică, căreia îi este frică, nu poate fi adusă la raţiune.

— E vorba de alegeri, anul viitor, spuse Andrews cu amărăciune.

— Nu e nevoie să v-o spun, zise preşedintele. Dacă nu întreprind nimic, nu voi fi reales. Aveți vreo idee despre ce-ar însemna asta pentru Proiect? Dacă nu reacţionez, adversarii mei vor întreprinde o campanie împotriva Proiectului. Prima lor hotărâre oficială, dacă vor fi aleşi, va fi să-l suprime. Ştiţi că nu doresc aşa ceva. Am susţinut Proiectul acesta în trecut, şi chiar împotriva părerii unora dintre consilierii mei. Însă nu pot lăsa opinia publică cu impresia că m-am dezinteresat de ceea ce s-a întâmplat.

— Aveţi demisia mea, spus Andrews. Dacă asta doriţi, trebuie să fiţi mulţumit. Dar dacă o vreţi şi pe cea a lui Beyle, va trebui să vă duceţi să i-o cereţi singur.

Preşedintele nici măcar nu clipi. Reluă discuţia cu vocea lui răbdătoare, încăpăţânată:

— Andrews, v-am spus de douăzeci de ori că o să vă refuz demisia. Şi nici pe cea a lui Beyle nu o vreau. Ştiu foarte bine că nu este vina voastră. Un program de o asemenea amploare comportă în mod necesar greşeli şi o anumită doză de fatalitate. Iar publicul o va înţelege. Pentru moment, el cere să fie liniştit. Crede că au fost comise neglijenţe şi doreşte să fie sigur că guvernul va împiedica repetarea unor asemenea greşeli. Vă cer doar să acceptaţi planul lui Carenheim.

— Nu, spuse Andrews simplu.

Fixa micuţa lampă roşie.

Nu se va aprinde deci niciodată. Ce făceau oare în spaţiu? Oare vor găsi vreodată ceva? Fusese într-adevăr un accident sau

rezultatul unei neglijenţe de necrezut? Nu va putea trage de timp la nesfârşit. Vedea apropiindu-se clipa în care preşedintele îi va accepta demisia. Şi era aproape gata să i-o dea, să plece. Din cauza lehamitei. Din dorinţa de a se duce la culcare.

— Nu refuz din ambiţie. Nu mi-e frică că mi se limitează puterea. Nu mă gândesc doar la Proiect. Mă gândesc şi la viitor. Administraţia este făcută să dureze câteva zeci de ani. Poate mai mult. Nu poate fi supusă presiunilor politice ale momentului. Să nu credeţi că am vreo reţinere faţă de politică. Însă Proiectul reprezintă o altă dimensiune. Politica este bazată pe voinţa oamenilor care trăiesc astăzi. Proiectul nu are sens decât în raport cu cei care se vor naşte mâine. Nu cred că am dreptul să sacrific ziua de mâine pentru cea de astăzi. Voi o puteţi face însă nu mă puteţi sili şi pe mine. O veţi face fără mine.

— Vă înţelegem întreaga amploare a vederilor, spuse preşedintele. Dar cei care supravieţuiesc nu sacrifică nici prezentul pentru viitor, nici viitorul pentru trecut.

Picături de transpiraţie îi periau fruntea şi îşi trecuse mâna prin păr de atâtea ori, încât îşi deranjă splendida şi celebra lui coafură.

— Trebuie să faceţi câteva concesii. A avut loc un accident. Au murit oameni. Adunarea Mondială v-a încredinţat acest proiect. În faţa ei rămâneţi răspunzător.

— Judecaţi-mă, spuse Andrews.

I se păruse că pâlpâise lumina roşie. Se frecă la ochi.

— Nu faceţi pe eroul, Andrews, spunea acum Carenheim. Între noi nu e nevoie de sentimentalisme, încercaţi să cooperaţi.

Lumina roşie clipise de două ori. Andrews aproape că ameţi. Tuşi ca să-şi dreagă vocea. Deci au găsit ceva în spaţiu… Aveau o dovadă.

— Situaţia mai poate evolua încă, spuse el cu vioiciune. Şi dacă nu a fost un accident? Dacă a fost un sabotaj?

De data aceasta preşedintele tresări.

— Fiţi atent ce vorbiţi, Andrews. Nu voi mai tolera niciun subterfugiu.

Cu un zâmbet de animal carnivor, Andrews se întoarse intenţionat spre Carenheim.

— Nu spun decât ceea ce ştiu cu exactitate, afirmă el cu o voce dintr-o dată încrezătoare.

11

Pe fundalul întunecat al spaţiului, carcasa cargoului în curs de construire scânteia slab şi era constituită dintr-o înşiruire de sfere legate între ele prin cabluri, care se conectau toate la celula motrice. Ai fi zis că era un enorm ciorchine de strugure sau un ansamblu de baloane necesare antrenării unei nacele în păturile înalte ale atmosferei.

Fiecare dintre sfere putea fi desfăcută cu uşurinţă. Puteau fi remorcate astfel separat în apropierea planetoidului de oxigen lichid şi umplute cu preţiosul produs.

Cargoul era destinat călătoriei către Marte şi transportării oxigenului produs pe Pământ.

Camera TV pivotă brusc, iar Gena şi Archim se aplecară spre ecranul care arăta acum una din sferele aflate în construcţie. Oamenii care lucrau la ea îi confereau scara de mărime. Nişte furnici căţărate pe un pepene. Sfera avea o rază de câteva zeci de metri. Pereţii ei extrem de subţiri erau sudaţi pe o osatură în aparenţă fragilă.

— Am căutat, spuse Beyle, să reducem la minimum masa acestor rezervoare. Contează mai puţin fragilitatea lor. Deoarece nu sunt supuse decât unor acceleraţii scăzute, sub limita unei zecimi de G. Pereţii sunt poroşi, aşa încât să evite orice creştere de presiune şi să permită evacuarea oxigenului eliberat. Cu toate astea veţi observa că la exterior sunt şlefuite astfel încât să reflecte cea mai mare parte a energiei radiante primite de cargou. Sunt şlefuite şi la interior ca să se evite naşterea oricărui germen de microturbulenţă.

— Şi în cât timp vor face călătoria? întrebă Archim.

— Asta depinde de modelele şi de poziţia celor două planete, niciodată mai puţin de câteva luni şi uneori aproape doi ani. Echipajele se vor schimba. În rest, celulele motrice vor funcţiona în mod automat, iar echipele de întreţinere vor fi extrem de

reduse. Modelul acesta va număra vreo treizeci de sfere. Nu e decât un prototip. În viitor vom construi unele şi mai mari pe măsură ce tehnologia cablurilor va avansa. Doar dacă…

— Ai spus prea multe, prietene, spuse Archim. Doar dacă nu găsiţi ceva mai bun.

— Doar dacă nu cumva unul din laboratoarele noastre nu găseşte soluţia unei probleme pe care a atacat-o deja de multă vreme. Dacă reuşeşte, marile cargouri vor fi tot atât de demodate ca şi navele cu pânze de pe mările Pământului. Toată munca aceasta ar fi fost în zadar.

— Atunci de ce să o mai faci? întrebă Gena. De ce nu aşteptaţi răspunsul laboratorului dumneavoastră?

— Da, oare de ce? repetă Beyle. Timpul, desigur. Am fi putut aştepta. Însă în câţi ani va veni răspunsul? În zece? În douăzeci? Într-o mie? Poate că niciodată. Poate că nu există răspuns. Întrebarea dumitale şi-au pus-o şi alţii. Am hotărât că nu putem aştepta. A trebuit să ne păstrăm lucrările secrete. Pe Pământ, unul precum Carenheim, de exemplu, ar fi găsit în ele un pretext de a tărăgăna lucrurile. Ne-ar fi reproşat risipa, dacă ar fi ştiut că aceste cargouri le construim în acelaşi timp în care ne continuăm studiile destinate să le facă nefolositoare…

— Un proiect în Proiect, spuse Archim. Şi despre ce proiect este vorba, al cărui secret este atât de bine păzit, încât n-am auzit niciodată vorbindu-se despre el în cursul lungilor mei ani de cercetări?

Beyle nu răspunse. Atenţia i se concentra asupra ecranului. Fulgere scurte iluminau noaptea, atunci când vreunul dintre muncitori suda o placă.

— Nu aveţi încredere în noi? insistă Archim.

— Transmiterea materiei prin spaţiu, spuse Beyle, cu o voce surdă. Nimic altceva. Un vis străvechi. Să transporţi materia fără a folosi rachete, motoare costisitoare şi stânjenitoare, cu un randament derizoriu, fără să tragi după tine rezervoare grele şi complexe. Să stabileşti între două puncte, între două lumi, un drum prin spaţiu, iată obiectul căutărilor noastre.

— Transmiterea instantanee, spuse Archim. Credeam că imposibilitatea ei a fost dovedită.

— Oh, nu-i vorba despre aşa ceva, cu toate că transmiterea trebuie să se facă, la scara noastră, practic instantaneu. Nu sunt

fizician, însă ceea ce căutăm noi este să ajungem să stăpânim anumite proprietăţi ale spaţiului în scopul de a proiecta materia dintr-un punct în altul, fără ca această materie să treacă şi prin toate punctele intermediare.

— Dar fizic este imposibil, spuse Archim.

Beyle se ridică şi ciocăni ecranul.

— Am făcut-o deja.

Archim deschise gura, însă rămase tăcut. Gena îşi înclină capul.

— Am făcut-o, însă nu la o scară suficientă. Înţelegeţi-mă bine.

Dacă reuşim să rezolvăm problema. Proiectul va fi realizat nu în cincizeci de ani, ci în cinci sau zece ani. Existau două căi posibile. O gaură neagră în rotaţie defineşte un fel de inel sau de tor prin care este posibilă proiectarea unui obiect în afara spaţiului. Însă nu ştim unde se duce şi nu avem niciun mijloc de a-l recupera. O altă cale decurge din experienţa lui Aspect, un fizician de la finele secolului XX. El a verificat că în anumite împrejurări două particule simetrice îşi pot schimba în mod instantaneu unele caracteristici, oricare ar fi distanţa care le separă. Una dintre interpretările acestei experienţe clasice este că particulele nu-şi schimbă caracteristicile, ci că ele îşi schimbă poziţiile în spaţiu. În alţi termeni, că ele se propagă fără un răgaz măsurabil prin spaţiu sau mai curând că ocolesc spaţiul. Deci există un drum. O portiţă.

Ignorând ameninţarea care le pândea, cargourile pivotau liniştite în jurul axei lor.

— Proiectul fiind ceea ce este, trebuie să conducem cercetările pe două planuri. Pe acela al tehnologiei verificate, am construit cargourile. Chiar şi în asta am fost nişte pionieri, căci niciodată nu s-au proiectat nişte cargouri de tipul şi mărimea asta. Dar trebuie să ne angajăm şi pe terenul cercetării fundamentale. A trebuit să o luăm înainte. Dacă reuşim, Administraţia va avea monopolul celui mai perfecţionat mijloc de transport imaginat vreodată. Care ar fi reacţia lui Carenheim, dacă ar şti?

Archim, rămase tăcut.

— Ei bine, spuse Beyle. Ştiu că ştie. Mi-a spus-o chiar el cu puţin înainte de sosirea voastră, cu puţin înainte de accident. Sigur că o ştia de câtăva vreme şi a priceput că, dacă reuşim, nimic nu va mai putea opri Administraţia.

— Piesele încep să se aranjeze, spuse Archim. Trebuie să-şi asigure controlul asupra Proiectului. Asupra a două aspecte ale lui.

— Întocmai, spuse Beyle. A acţionat aşa de brutal deoarece crede că suntem pe punctul de a rezolva problema. Dar suntem încă departe.

Ochii Genei străluceau de încredere.

— Veţi reuşi, spuse ea.

— Dacă vom avea vreme. Dacă vreo misiune a Guvernului ne va descoperi laboratoarele şi ne va face publice rezultatele, vom fi acuzaţi că am deturnat o parte din fondurile destinate Proiectului, că am comis un abuz de încredere.

— Cercetările acestea folosesc Proiectului.

— Unii vor gândi altfel. Vor considera că am încercat doar să cucerim cât mai multă putere.

— Ar greşi.

— Sunteţi sigură? Noi încercăm să cucerim cât mai multă putere. Avem proiecte pentru un secol, pentru un mileniu. Ele ne vor conduce dincolo de Marte, dincolo de sistemul solar. Pentru omenire nu este de dorit să rămână prizoniera unui singur soare. Noi vrem întreg universul. Într-un anume sens, Carenheim are dreptate. Suntem îmbătaţi de putere.

— Şi el este, spuse Gena.

— În alt mod. Orgoliul său nu-i sperie pe pământeni. Sunt obişnuiţi cu aşa ceva. Vreme de milenii au văzut succedându-se pe tronurile Pământului ambiţioşi de felul lui. Noi reprezentăm altceva. Necunoscutul viitorului. Producem teamă, deoarece schiţăm contururile unor imperii care urmează să fie înălţate.

Vocea lui Beyle trăda o tristeţe teribilă.

— De ce această amărăciune? întrebă Gena.

— Nu sunt trist, spuse Beyle. Doar sătul. Nu sunt sigur că am dreptate. Pământul s-a aflat deja pe punctul de a pieri de prea multe schimbări, din cauza unui progres prea rapid. Însă o să vă arăt laboratoarele noastre. Oricum, jocurile sunt făcute.

12

Preşedintele goli până la ultima picătură paharul de apă pe care o secretară i-l aşezase în faţă.

— Dovada dumitale mi se pare greu de contestat, îi spuse el lui Andrews. În cabina Oglinzii 5 a explodat o bombă şi nu se poate închipui că cel care a pus-o acolo ar fi nefericitul tehnician, pentru a-şi face dreptate după o eventuală greşeală din partea lui. Însă ceea ce înţeleg mai puţin, sunt mobilurile teroriştilor.

— Ancheta le va scoate fără îndoială la lumină, spuse Andrews. Însă cer ca ea să se axeze încă de pe acum asupra sabotării reflectorului 5 şi nu asupra organizării Proiectului. O ambiguitate prea îndelung menţinută asupra obiectului anchetei ar risca să dăuneze bunului renume al Administraţiei Proiectului.

— De acord, spuse preşedintele. Voi da ordin ca acestei hotărâri să i se facă cea mai mare publicitate.

Părea uşurat. O nouă nelinişte o înlocuia în suflatul său pe cea veche, dar cel puţin nu va fi nevoit să-l atace pe Andrews şi era un lucru pe care-l aprecia. Îşi examină unghiile cu atenţie apoi îi zâmbi lui Andrews.

— În cele din urmă, toată lumea scapă cu bine, spuse el cu o voce mai puternică ca de obicei, în afară de victime, bineînţeles.

Instigatorii acestui complot au eşuat.

— O clipă, domnule preşedinte, spuse deodată Carenheim cu o voce îngheţată, lăsându-şi jos ţigara. Alarma aceasta a fost serioasă. Securitatea va trebui întărită. Dispun aici de câteva documente privitoare la o opoziţie marţiană faţă de Proiect. Obiectul este de origine marţiană, nu-i aşa?…

Deschise un dosar şi alese cu minuţiozitate mai multe file.

— Aici, este vorba de Jon d’Argyre, fost Secretar general al Consiliului Marţian, opozant declarat al Proiectului, care s-a sinucis în urma unei misiuni speciale a lui Georges Beyle. Legătura dintre gestul său şi misiunea lui Beyle nu a fost stabilită

niciodată în mod precis.

Sări câteva rânduri.

— Fiica lui Jon d'Argyre se mărită cu principalul promotor al Proiectului de pe Marte, Archim Noroit, a cărui amantă este de multă vreme.

— Toată lumea ştie de asta, i-o aruncă Andrews agasat.

— Sigur, sigur, spuse Carenheim. Şi următoarele. În ultimele luni pe Marte pare să se manifeste o opoziţie cu caracter religios. Conducătorii ei se folosesc de numele lui Jon d'Argyre şi declară că refuză transformarea lumii lor. Par puţin cam fanatici. Ar trebui căutat în această direcţie.

— Fără îndoială, spuse preşedintele. Îşi privi ceasul. Vom vedea mai târziu.

— Mi se pare, spuse Carenheim, că ar fi mai convenabil să luăm o hotărâre, fără să mai aşteptăm. Mai ales că suntem toţi trei aici.

— Ce sugeraţi?

Andrews se încordă. Carenheim păstrase cel puţin un atu.

Andrews se temea că-l va auzi pomenind de poarta în spaţiu. Însă nici Carenheim nu putea avea chef să vadă o comisie de anchetă trecând Portul-spaţial printr-un filtru fin.

— Propun să oprim ancheta publică pe Pământ şi în spaţiu şi să o continuăm pe Marte. Acolo avem o şansă de a găsi vinovaţii.

Aproape fără ca să vrea Andrews schiţă un zâmbet de admiraţie. Carenheim transformase afacerea într-un meci nul. Evident încerca să-i îndepărteze pe anchetatori de Pământ şi de Portul-spaţial de teamă ca cineva să nu reuşească să parcurgă o filieră care ar putea să-l stingherească. Însă Andrews, nici chiar el nu ţinea ca trimişii preşedintelui să scotocească pe acolo unde ar putea descoperi Proiectul porţii în spaţiu. Iar Carenheim o ştia. Şi unul şi celălalt erau duşmani şi solidari.

— Fie, spuse Andrews cu regret. Fiindcă afacerea asta interesează Proiectul în cel mai înalt grad şi deoarece propria-i apărare a fost străpunsă, chiar infiltrată, cer ca membrii propriului nostru serviciu de securitate să se alăture anchetatorilor guvernamentali.

— De acord, spuse preşedintele. Vă mulţumesc, domnilor. Noapte bună.

Andrews se ridică cu greutate. Trecuseră atâtea ore încât i se

părea că era mulat în fotoliu. Carenheim îl lăsă pe preşedinte să se îndepărteze, iar atunci când se află destul de departe ca să nu-i mai audă, îi şopti lui Andrews:

— Ştiam că nu v-ar plăcea să-i vedeţi pe cei de la Preşedinţie în Portul-spaţial. Mi-aş fi făcut reproşuri dacă v-aş fi lăsat în încurcătură.

— Vă sunt foarte recunoscător, spuse Andrews, cu toate că nu-mi dau seama exact la ce faceţi aluzie.

— Suntem cu toţii foarte obosiţi, recunoscu Carenheim zâmbind. Iar cercetările dumneavoastră, faimoasele dumneavoastră cercetări, progresează, oare, în mod satisfăcător?

Andrews se înclină uşor, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă fără un cuvânt.

13

În laborator gravitaţia era nulă. Era fascinant să observi în interiorul unui recipient sferic de sticlă o mică bilă de polistiren, derivând spre mâna care se apropia de eprubetă. Dincolo de pereţi, un mecanism complex deplasa masa, în aşa fel încât să compenseze influenţa greutăţii cercetărilor şi a vizitatorilor. Gena, Archim şi Beyle se lăsară conduşi spre un inginer care îi întâmpină. El strânse mâna lui Beyle cu căldură. Evenimentele nu păreau să-i fi afectat buna dispoziţie.

— Veniţi să ne vedeţi mica scamatorie, spuse el. Priviţi cu atenţie, căci nu vom avea timp să vedem mare lucru.

Cu ajutorul unor verniere aranjă cu precizie un jeton de metal în centrul unui tetraedru, definit de patru ace de metal mat. Arătă apoi spre un aparat identic ce se găsea în celălalt focar al sălii elipsoidale.

Examinară jetonul cu atenţie. El plutea în spaţiu, perfect imobil. Gena îşi ţinu respiraţia. Tehnicianul examina un tablou de comandă, manevră câteva reostate şi apăsă un buton. Brusc, piesa dispăru. Se afla în interiorul celuilalt tetraedru. Nici plecarea, nici sosirea nu-i fusese însoţită de vreun zgomot. Observatorilor le era imposibil să spună dacă plecarea şi sosirea fuseseră sau nu simultane. Archim i-o spuse operatorului.

— Este o întrebare la care n-am putut răspunde în totalitate, spuse acesta. Simplul fapt de a trimite un obiect material ar fi deja o ispravă în sine. Însă vă pot asigura că jetonul acesta s-a deplasat, dacă vrem, mai repede decât ar fi făcut-o un foton. Ceea ce s-a schimbat este sistemul de referinţă, nu obiectul. Aparatul acesta derivă din principiul lui Pauli şi din exploatarea ingenioasă a câtorva lacune a marii teorii unificate. După cum ştiţi, tot ce nu este interzis, este cel mai adesea permis. A trebuit să abandonăm chiar şi conceptul de coardă pentru a-l înlocui cu cel de migraţie a spaţiului. S-ar putea spune că în anumite

condiţii o porţiune a spaţiului poate fi înlocuită fără tranziţie cu o alta, împreună cu tot ce conţine. Paradoxul este că acum putem transfera astfel un obiect material, însă nu şi informaţia. Pentru ca transferul să fie posibil, trebuie ca zona de sosire să ştie, cu o precizie de 10 centimetri, ce anume va primi. Nu numai din punct de vedere atomic metalul acestui jeton este pur, dar şi temperatura sa a fost scăzută spre zero absolut, aşa încât incertitudinea cuantică să fie redusă cât mai mult posibil. Teoretic noi putem grava un semn pe jetonul acesta, însă pentru ca transferul să fie posibil, ar trebui ca receptorul, prin alte mijloace, să cunoască cu exactitate aceasta.

— Iar timpul? întrebă Gena.

— Timpul devine un torsor orientabil, spuse tehnicianul. Imaginaţi-vă că universul ar fi compus din zaruri suprapuse în toate direcţiile, inclusiv în cea a timpului. Dacă o zdruncinătură agită grămada aceasta de zaruri, există o probabilitate ca două dintre repere să-şi schimbe locurile. Dacă schimbul de coordonate este perfect sau practic perfect, vom avea impresia că am asistat la o translaţie instantanee. Este ceea ce se petrece în natură la o scară mult mai mare.

— Dar atunci înseamnă că aţi reuşit! Puteţi trimite aer pe Marte. Sau distanţa este cumva un obstacol?

Inginerul îl privi zâmbind ca şi cum s-ar fi spus o glumă.

— Nu, distanţa nu este un obstacol. Aş putea trimite piesa aceasta până în Nebuloasa Andromeda, dacă ar exista acolo un receptor. Dar nu putem trimite nimic mai important decât piesa asta. Şi nu putem repeta experienţa prea des. Batem pasul pe loc de câteva săptămâni.

— Nimic nou? întrebă Beyle.

— Din nefericire, nu. Ne lipseşte un izolant virtual perfect care să aibă o anumită masă şi rezistenţă mecanică. Atunci când aplicăm energiile necesare, toţi izolatorii noştri se prăjesc.

Tehnicianul o conduse pe Gena până la unul dintre aparate.

— Vedeţi acele acestea subţiri care par făcute dintr-un metal mat. În realitate ele sunt constituite dintr-o înşiruire de discuri conductoare şi de discuri izolatoare extrem de subţiri. Dacă reuşim să mărim diametrul acestor ace fără a le face să devină foarte fragile, am putea să expediem orice cantitate de materie

către un receptor identic. Însă nu dispunem de un izolator destul de bun. Iată drama. Oh, ne dăm bătuţi. Edison a cunoscut şi el asemenea dificultăţi. Poate că vom găsi. Când însă? Nimeni nu o ştie.

— Norocul, spuse Gena.

— Pe el mizăm atunci când suntem disperaţi.

Unul dintre asistenţi se propulsă către Beyle şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Beyle se îndreptă spre intercom şi cuplă un ecran. Vocea lui Andrews răsună în încăpere în vreme ce chipul lui epuizat, dar radios, apărea pe ecran.

— Afacerea e încheiată, Beyle, spuse el. Dovada dumitale a răsturnat situaţia la ţanc.

— Şi Carenheim? întrebă Beyle.

— De dala aceasta este meci nul. A îndreptat cercetările spre Marte. Chiar el a sugerat că vinovaţii trebuie să fie marţieni şi că şi-au lăsat cartea de vizită.

— N-am nici cea mai mică îndoială că el este adevăratul vinovat.

— Cel care trage sforile din culise. Probabil. Este în stare. În sfârşit, pentru o vreme suntem liniştiţi. Nu va veni nimeni să vadă ce faceţi în laboratorul ăla afurisii.

— În sfârşit o veste bună, spuse Beyle.

— Ransome va fi decorat. Şi alţi câţiva.

Urmă o clipă de tăcere.

— Carenheim a cerut ca pentru moment sabotajul să fie ţinut secret, spuse Andrews în cele din urmă. A remarcat că ar fi puţin oportun ca un eveniment de ordinul acesta să învenineze relaţiile dintre Pământ şi Marte. Încercate deja în urma activităţilor dumitale.

— Ce gunoi, spuse Beyle. Am să-l jupoi. V-o jur.

Vocea îi răsuna furioasă în laborator. Dintr-o dată îşi dădu seama că Archim şi Gena, uimiţi, îl priveau fix.

— Fie, conchise Andrews. Dar trimiteţi-mi şi mie o bucată din pielea lui.

Ecranul se stinse. Beyle, absent, lasă degetele să i se rătăcească pe butoane. Imaginile dansară. Dintr-o dată zăriră pe ecran, într-o scurtă licărire, o sferă de metal irizată de razele soarelui care, goală încă, se îndrepta spre suratele ei, spre

ciorchinele îmbibat cu un vin uşor şi sclipitor, nectar de pe Pământ: oxigenul lichid.

PARTEA a III-a

MARTE

1

Anii trecuseră peste Marte, de aproape două ori mai încet decât pe Pământ, însă nu făceau altceva decât să aducă şi mai multe transformări.

Chipul lui Marte se schimba o dată cu anotimpurile.

Există mai întâi momentul în care au debarcat oamenii de pe Pământ, numeroşi, care şi-au construit oraşele, uzinele, domurile şi locuinţele, purtând steaua albastră a Proiectului. Afuriseau gravitaţia scăzută, lipsa de aer şi obligaţia de a purta o mască, însă ştiau că acestea nu vor dura, iar în priviri li se putea citi încrederea. Negri, galbeni, bruni sau rozalii, ei îşi chemaseră nevestele şi copiii şi aduseseră pe Marte obiceiurile de pe Pământ, spectacolele, cărţile, cântecele şi moda terestră.

Însă, înainte de toate, aduceau pe Marte aerul Pământului. Şi pe durata acestor şase ani de pe Pământ, aproape trei pe Marte, marile nave-ciorchine conduseseră oxigenul lichid extras din mările Pământului până în vecinătatea planetei roşii. La început, lichidul argintiu fu transportat până la suprafaţa planetei cu navetele. Apoi se mulţumiră să-l deverseze în vid după o uşoară decelerație, iar el cădea, oblic, către sol şi încălzindu-se, se vaporiza şi se amesteca sub forma unui perpetuu curcubeu cu ceţurile uscate ale planetei.

Se părea că munca aceasta nu trebuia să aibă vreodată un sfârşit. Oamenii de pe Marte îşi înălţau privirile către cerul plin de semne prevestitoare şi clătinau din cap. Însă cei de pe Pământ nu-şi pierdeau încrederea. Şi, în conformitate cu voinţa lor, se petrecură nişte adevărate minuni care-i umplură pe marţieni de uimire şi adesea de teamă.

Urmă cea de-a doua iarnă, mai puţin aspră, care fusese observată de la începerea colonizării, datorită marilor reflectoare pe care pământenii le instalaseră pentru a transforma într-un gaz vivifiant lichidul ucigător de îngheţat pe care-l transportau navele

lor ciorchine.

Urma culoarea cerului, care se modifica de la un anotimp la altul, în special la răsăritul şi apusul soarelui. Din albastrul marin, cerul trecu la albastru intens. Zorii şi înserarea se îmblânziră la fel ca şi umbrele zilei. Iar acesta nu era decât începutul.

Copterele zburară mai uşor şi mai sus în atmosfera marţiană, decât o făcuseră vreodată. Urmară furtunile de o excepţională putere, ale celei de a doua primăveri, care ar fi costat multe vieţi, dacă tehnicienii veniţi de pe Pământ nu şi-ar fi înmulţit avertismentele şi nu ar fi zburat în ajutorul imprudenţilor..

Urmară barometrele, care fură instalate cu mare ceremonie în toate oraşele de pe Marte, legate în direct cu exteriorul domurilor şi care făceau dovada creşterii încete, inexorabile a presiunii, cu fiecare zi, lună sau an. Până într-acolo încât în zorii celui de al treilea an, unii voiră să iasă afară fără mască şi se pomeniră pe jos, cu plămânii sfâşiaţi de un jăratic arzător, cu chipul învineţit, cu ochii plini de lacrimi şi în inimă cu acele teribile spasme care rezultă dintr-o presiune atmosferică încă inferioară celei existente pe cele mai înalte piscuri ale Pământului. Ei fură cei dintâi care simţiră fără să moară, trecându-l printre buze, noul aer de pe Marte, care gustară pentru o scurtă clipă mirosul aerului marţian, ca îngheţat încă de lunga lui şedere în spaţiu.

Urmară marile avioane argintate care semănară în tăcere o substanţă invizibilă peste deșerturile lui Marte înainte ca vântul tânăr şi nou, puternic, şuierător, urlător, fluierător şi făţarnic, proaspăt importat de pe Pământ, să fi avut vreme să ridice praful şi să reacopere oraşele, oamenii şi maşinile cu noi dune. Oamenii Pământului înlănţuiră deșerturile marţiene, întinseră din vârful muntelui Olimp până în inima câmpiei d'Argyre o imensă plasă moleculară destinată să prindă în capcană nisipul care le acoperea şi să fixeze grăunţele care urmau să fie semănate într-o bună zi.

Urmă primul nor din istoria lui Marte, după sute de milioane de ani, un nor încărcat de apă şi nu cu nisip, un nor adevărat, aşa cum se văd pe Pământ, un nor suflat pe cer de o navă care venea dinspre unul din polii Pământului.

Urmă prima ploaie de pe Marte, în vremea celei de-a treia veri. O ploaie fină şi uşoară ca o ceaţă, care nici măcar nu cădea pe verticală, pe care o ducea cea mai slabă boare, care încă nu uda.

Însă ploaia aceasta căzu asupra deșerturilor de pe Marte pe care oamenii le întemniţaseră sub impalpabila lor plasă de molecule polimerizate şi, într-o singură noapte, lichenii se dezvoltară. Într-o zi ei porniră la asaltul continentelor întregi. Într-o săptămână ei schimbară culoarea planetei văzute din spaţiu.

Săptămână următoare, lichenii se uscară. Băuseră o singură dată, cu aviditate, toată apa pe care le-o acordaseră oamenii. Însă putrezind, uscându-se, cu excepţia locurilor în care vieţuiseră întotdeauna, ei formară primul humus de pe Marte.

În tot cazul primul din istoria omenească a lui Marte.

Iar pe acest humus, într-o bună zi, oamenii Pământului făcură să crească plantele importate de pe Pământ. Presiunea era încă inferioară celei care domneşte pe vârful Himalaia, iar temperatura şi umiditatea nu erau prea favorabile. Însă agronomii ştiau să modifice caracterele genetice ale plantelor şi chiar şi pe Pământ erau vegetale care supravieţuiseră unor condiţii cu mult mai dificile.

După ierburi, sosiră insectele. Oamenii Pământului aclimatizau pe Marte plante şi animale, cu o grijă infinită. Îşi aduceau aminte de o mare insulă unde cândva fusese introdusă o specie care se înmulţise cu atâta repeziciune încât sfârşise prin a deveni în mod indirect un pericol pentru oameni. Trebuise să fie instalată o alta care, la rândul ei, începuse să se înmulţească până pe punctul de a reprezenta o nouă ameninţare, şi aşa mai departe.

Şi astfel, în vreme ce cerul marţian devenea albastru, colinele începeau să înverzească. Gazul carbonic era relativ abundent în aerul marţian, iar plantele venite de pe Pământ erau lacome de carbon. În câteva decenii ele vor contribui la însănătoşirea aerului planetei. În acelaşi timp, ele îndeplineau un lucru pe care strămoşii lor nu fuseseră niciodată în stare să-l facă pe Pământ. Căutau în sol oxigenul fixat sub formă de oxizi şi îl eliberau prin stomatele lor.

Şi încetişor, planeta roşie devenea verde. Din lipsă de oceane, ea nu va fi niciodată o planetă albastră, aşa ca Pământul, însă va fi planeta verde, cea a visului pădurilor. Iar oamenii de pe Pământ ca şi cei de pe Marte începeau să privească domurile cu nerăbdare, la fel ca şi măştile, şi să se întrebe când vor putea să le abandoneze şi să se plimbe în libertate, cu chipurile

descoperite, în lungul izvoarelor susurânde.

Însă nu toţi oamenii de pe Marte.

Căci unii examinau cerul şi se înspăimântau sau erau iritaţi de a-l vedea în fiecare anotimp tot mai limpede. Unii mormăiau imprecaţii la adresa ierburilor pe care le adusese cea de-a treia vară. Alţii blestemau insectele, şi ploaia, şi plasele invizibile care acopereau dunele.

Aceştia urau viitorul lui Marte, Dar în special îi urau pe pământeni…

2

În sala mare care servise altădată drept hangar pentru tractoare, mâncătoare-dc-nisip şi coptere, aproape toate persoanele prezente erau în vârstă. Dar nu toate. Tinereţea extremă a unora era evidentă, chiar sub masca ce le acoperea chipurile pe jumătate. Erau vreo treizeci, formând un semicerc atent şi respectuos în faţa unui fel de amvon pe care îl ocupa un bătrân cu chipul slăbit, cu sprâncene zburlite, cu aerul unui profet. De multă vreme hangarul nu mai era etanş şi din această cauză ei îşi păstraseră măştile căci, cunoscându-se cu toţii, nu-şi ascundeau identitatea. Temându-se de o ureche îndepărtată, dar indiscretă, ei nu-şi branşaseră comunicatorii, însă se legaseră unii de alţii cu cabluri.

În felul acesta formau un fel de pânză de păianjen, o reţea.

Îl ascultau pe bătrân vorbind cu o voce înceată şi solemnă, adesea întreruptă de tăceri sau înălţată de izbucniri:

— Am cunoscut Marte, fraţilor, spunea el, de când mi s-au deschis ochii în această lume. Sunt mai mult de şaizeci de ani de când tatăl meu m-a dus într-o bună zi pe coline, pe cea mai înaltă dintre cele care înconjoară Circe, spunându-mi: „Fiule, aceasta e Marte. Nu este o lume nici plăcută şi niciuna în care se trăieşte uşor, însă Domnul a făcut-o aşa cum a vrut şi ea îţi aparţine. Domnul ţi-a dat-o ţie şi celorlalţi oameni pe care i-a trimis pe Marte şi nimeni, în afară de El, nu va putea să ţi-o ia. Aici vei munci, vei suferi şi vei fi fericit, iar dacă Domnul te va pune la încercare pe solul lui Marte, roagă-te şi gândeşte-te în sinea ta că El ştie ce face, şi veghează în tăcere. Jură-mi însă că nu vei părăsi Marte niciodată. Căci Pământul este o lume a nedreptăţii, pe care strămoşii tăi au părăsit-o fără gând de întoarcere, Mercur este un infern. Venus o gheenă, iar spaţiul exterior, interzis pe vecie. Marte este lumea Domnului şi a credincioşilor săi”.

Iar eu am jurat, v-am spus-o. N-aveam mai mult de cinci ani şi

nu ştiam câtuşi de puţin cum e Pământul, dar am jurat. Pe vremea aceea, mai mult decât în zilele noastre, oameni slabi, oameni descurajaţi, plecau înapoi pe Pământ. Nu mai doreau nimic de la lumea asta, cu toate că aici fuseseră născuţi şi că Domnul le-o dăruise. Se săturaseră de măşti, de tractoare şi domuri. Fugeau către putredele oraşe ale Pământului, să respire aerul pestilenţial al Terrei, cu chipurile descoperite, însă mâna Domnului care le dăruise o lume pe care o refuzaseră, nu-i mai ocrotea. Iar unii dintre ei sunt morţi, iar alţii s-au reîntors, mărturisindu-şi crima. Vă relatez lucrurile acestea aşa cum le-am văzut. Mint oare, Tom? Mint oare, Wolfgang? Mint oare, Pierre?

— Spui adevărul, afirmară cei trei bărbaţi dând din cap cu fervoare.

Bătrânul îşi ridică braţele într-un gest de implorare.

— Cei care s-au întors mi-au spus lucrurile acestea. Mi-au zis că simţiseră greutatea păcatului apăsându-le umerii. Mi-au spus că au simţit aerul Pământului şi duhoarea lui, apăsându-le plămânii. Şi că apa Pământului le pălmuia obrajii. Iar eu i-am întrebat: „Aţi încercat blestemul Domnului?”

Întreaga asistenţă reluă cu o singură voce:

— Aţi încercat blestemul Domnului?

— Iar ei răspunseră: „Da. I-am simţit măsura”.

— Iar ei i-au simţit măsura, psalmodie asistenţa.

Bătrânul se aplecă înainte şi îşi întinse braţele către auditoriu:

— Atunci eu le-am zis: „Sunteţi iertaţi, deoarece v-aţi întors. Fiţi în pace cu voi înşivă şi cu Domnul”.

— Aşa le-ai spus.

Cu o atenţie pioasă, toţi cei prezenţi devorau din priviri până şi cea mai mică atitudine a bătrânului. Trăsăturile lor purtau semnele vieţii grele şi adesea solitare pe care o duseseră ca mineri, prospectori, controlori de maşini.

— Au plecat împăcaţi, conchise bătrânul.

Se legăna încet înainte şi înapoi, ca pe punctul de a-şi pierde echilibrul, tăcut acum, privindu-i pe rând pe membrii auditoriului său, ca şi cum ar fi vrut să le smulgă un secret. Brusc, întinse un deget către cel mai tânăr.

— Iar tu, spune-mi ce s-a întâmplat după aceea!

— Oamenii de pe Pământ şi-au întors privirile spre Marte, recită adolescentul cu o voce şovăielnică. Iar sufletele lor corupte

au ştiut că adevărul şi dreptatea domneau pe Marte şi că legea Domnului era respectată aici. Iar minţile lor infectate de rău au fost cuprinse de ură. Şi au dorit să atace lucrarea Domnului şi să distrugă puritatea lui Marte ca să le ia profeţilor Domnului planeta, pe care El le-o dăruise. În cerul lui Marte au aruncat aerul pestilenţial al Pământului. Şi au semănat plantele nelegiuite, transformate de demon, pe câmpiile lui Marte. Şi au făcut să intre în oraşele noastre nedreptatea şi păcatul şi râzând au zis că Marte va deveni aidoma Pământului. Toate acestea sunt adevărate, deoarece mi-au fost spuse de Jacques Eolianul; ale lui sunt aceste cuvinte. Domnul care a făcut lumea asta şi care a dăruit-o celor drepţi, vorbeşte prin gura lui.

— Acum, spuse bătrânul, satisfăcut.

Îşi întoarse privirile către tavan, iar mâinile lui aşezate pe o balustradă de metal începură să tremure uşor, de oboseală sau de mânie.

— Au vrut să schimbe înfăţişarea acestei lumi, psalmodie el.

— Pe care a clădit-o Domnul, răspunse adunarea.

— Mâinile lor nelegiuite s-au rătăcit asupra acestei lumi.

— Însă noi vom spăla această întinare.

— Au vrut să distrugă lucrarea Domnului.

— Însă Domnul şi-a înălţat mâna.

Bătrânul se dădu un pas înapoi. Pieptul i se umflă. Ochii i se rostogoliră în orbite, înspăimântători.

— Eu, Jacques Eolianul, v-o zic vouă. Nedreptatea asta nu va avea loc. Eu sunt acea mână.

— Nu va avea loc, răspunse adunarea, docilă. El e acea mână.

Aceeaşi flacără ardea în toate privirile. Cu toţii credeau cu putere în cuvintele pe care le pronunţau. Cu toate acestea, imperceptibil situat în afara grupului, un om părea mai puţin convins. Poate pentru că era un neofit sau pentru că Domnul îi trimisese o proteză rudimentară pentru a-şi înlocui piciorul drept.

— Ştiu că nu va avea loc deoarece Domnul mi s-a arătat, spuse predicatorul. (Repetase povestea asta de mai bine de o sută de ori şi încetul cu încetul ea îşi găsise ritmul, însă auditoriul părea să o audă pentru întâia oară.) I-am văzut Lumina pe ecranul tractorului meu şi l-am auzit vocea.

— Iar Lumina Lui era chiar cea a soarelui, reluă asistenta în cor. Iar Vocea Lui era chiar vocea vântului. Şi ţi-a trimis o viziune.

— El mi-a zis: „Ridică-te, Jacques, căci nu vei lăsa să se producă nedreptatea asta. Nu vei lăsa să fie atins chipul pe care i l-am modelat lui Marte. Te vei duce şi le vei spune oamenilor de pe Marte: „Răbdarea mea este pe sfârşite. E timpul ca toate acestea să ia sfârşit. Oamenii de pe Marte se vor ridica în masă şi vor pleca în cruciadă. Iar cei care te vor asculta, îşi vor împărţi această lume, iar ceilalţi îmi vor cunoaşte greutatea mâniei. Rezervoarele lor vor curge, nisipul îi va acoperi, numele le vor fi uitate”.

— Noi te-am ascultat.

Bătrânul inspiră adânc. Nările îi palpitară.

— Voi m-aţi ascultat, voi şi alţii dintre fraţii voştri din lumea voastră, şi cu slabele noastre puteri vom duce cruciada. Domnul a zis: „Distrugeţi-i pe necredincioşi. Iar puterea Domnului va reveni ceea ce a fost în timpurile de început şi se va întinde chiar şi pe Pământ”.

— Vom alunga nedreptatea şi corupţia de pe Pământ, strigă adunarea.

— Oamenii de pe Pământ au întrezărit deja drumul adevărului. Însă Domnul a interzis ca numele lor să fie rostite.

— Numele lor nu sunt pronunţate, reluă adunarea.

Neostenit, dialogul dintre bătrân şi auditoriul său continua, iar aceste cuvinte fuseseră repetate de sute sau de mii de ori, până când ajunseseră să se rodeze într-atât în gurile vorbitorilor. În sfârşit tăcerea se reinstaură, iar bătrânul o lăsă să se instaleze în fiecare. Apoi continuă cu o voce normală:

— Tu, Jean şi tu, Jerry, vă veţi duce, iar Domnul o să vă asiste. Duceţi-vă şi acţionaţi fără remuşcări.

Cei doi îşi înclinară capetele.

— Totul e pregătit, spuse cel mai vârstnic dintre ei.

Chipul îi exprima un calm deosebit.

— Atunci, spuse Jacques Eolianul, întoarceţi-vă cu toţii de unde aţi venit şi aşteptaţi poruncile Domnului.

Oamenii rămaseră o clipă nemişcaţi şi tăcuţi, apoi decuplară firele care îi legau unii de alţii şi se împrăştiată în grupuri mici. Jacques Eolianul coborî din amvonul lui improvizat şi se îndreptă către fundul sălii fără a se amesteca printre credincioşii lui. Unul dintre ei i se alătură şi, cu multă atenţie, îl prinse de braţ.

— Cineva ar dori să-ţi vorbească, frate, spuse credinciosul.

Bătrânul îl scrută cu o oarecare uimire.

— Unul nou, continuă celălalt. A depus jurământul. Neofitul stătea chiar în spatele lui. Bătrânul îl cercetă.

— Ai descoperit calea, spuse el, în cele din urmă.

— Voi încerca să mă supun ordinelor Domnului, spuse noul venit cu umilinţă.

Jacques Eolianul îşi îndreptă ţinuta.

— E bine, spuse. Nu vei lăsa ca lumea asta să fie transformată.

— Nu, răspunse infirmul cu o voce surdă.

— Spune-mi care ti-e numele, fiule.

— Larsen, spuse infirmul.

3

Beyle străbătea biroul lui Archim ca o fiară în cuşcă.

— Secta asta, mormăia el. Nu sunt decât trei săptămâni de când sunt pe Marte şi nu aud vorbindu-se decât de ea. Niciun cuvânt despre înaintarea lucrărilor. Nimic privitor la problemele tehnice. Doar despre secta asta. Credeam că aveţi mai mult simţ practic, Archim.

Archim nu se clinti. Gena răspunse pentru el. Împlinise douăzeci şi şase de ani. Tânăra pe care o întâlnise Beyle în urmă cu câţiva ani, în împrejurări dramatice, devenise o femeie splendidă, însă hotărârea plină de pasiune care i se putea citi în ochi nu slăbise. Ea ştia că sunetul vocii ei avea puterea de a calma furiile bruşte şi reci care deveniseră obişnuite la Beyle. O ştia şi se folosea de asta.

— Georges, dumneata nu trăieşti pe Marte. Sunt unele lucruri pe care nu le puteţi înţelege. Planeta asta a împins întotdeauna anumite spirite către fanatism. Ca şi deșerturile Pământului, după câte-mi închipui.

Beyle se opri brusc.

— Ştiu, nu sunt născut pe Marte. Sunt un străin. Sunt mai bine de şase ani de când n-am mai venit aici. Dar asta e poate mai bine. Poate că de asta nu sunt obsedat de isprăvile acestei secte.

— Ea reprezintă un pericol real, Georges.

— Să fim serioşi. Ce poate opune ea Proiectului? Un luminat care pretinde că a auzit în deşert chiar vocea lui Dumnezeu, şi care şi-a luat numele poetic de Jacques Eolianul. Câteva mii de fanatici ignoranţi…

— Tocmai asta mă neliniştește, Georges, spuse în cele din urmă Archim. Fanatismul. Nu ştiu unde se vor opri. Pentru moment se mulţumesc să asmută opinia publică împotriva noastră.

— Fără prea mare succes, mi se pare. Se lovesc de

reprezentanţii Bisericii Catolice Revenite, de diferitele curente protestante, de religia iudaică, fără a mai socoti membrii diverselor organizaţii care predică agnosticismul militant. Pe Marte Islamul este necunoscut, iar cei câţiva budişti zâmbesc şi tac.

— Nu mi-e teamă de acţiunea lor pe motivul că au mai mulţi simpatizanţi decât li se recunosc pe faţă. Însă mi-e teamă să nu se treacă la acţiune directă. De pe Pământ ei primesc un ajutor material.

Beyle ridică din umeri.

— Ştiu. Carenheim a făcut ceea ce trebuia. N-a renunţat. Însă niciodată n-am reuşit să găsesc vreo dovadă. În scopul acesta am înfiinţat o organizaţie specială. Din când în când, unii din agenţii mei dispar. Sunt oameni curajoşi şi abili însă filiera, dacă există, le rămâne impenetrabilă. Aici se petrec lucrurile importante şi se poate descoperi vreo urmă. De ce n-aţi început prin a-l aresta pe acest pretins profet? Capetele de acuzare nu v-ar lipsi. Atentat la siguranţa internă a stalului, incitare la crimă şi sabotaj, opoziţie directă faţă de forţele de ordine. Sau n-aţi îndrăznit?

— Am socotit că, dacă îl băgăm în puşcărie, oamenii vor face din el un martir, iar lucrurile se vor agrava. Sociologii noştri au făcut o anchetă îndelungată şi sunt neliniştiţi.

— Nu mai suntem în Evul Mediu. Oamenii nu se vor lăsa conduşi de un paranoic dublat de un isteric. În zilele noastre ştim să tratăm bolile acestea.

— Vreţi să studiaţi lista angajaţilor din cadrul Proiectului, pe care-i bănuim că s-au lăsat influenţaţi de Eolian? Oameni de pe Pământ, cu toţii. Şi luându-ne după dosarele lor sunt numai minţi ştiinţifice.

— E inutil. Vă cred.

— Iar pe Pământ, nu acordaţi aceeaşi importanţă avizului sociologilor voştri? Aţi fi acţionat ca şi noi, dacă aţi fi trăit aici nişte ani de zile.

— Nu sunt sigur.

Beyle se lăsă să cadă într-un fotoliu, luă un dosar de pe masă şi îl deschise. Anii trecuseră şi peste el. Îşi pierduse calmul de altădată, iar nervozitatea îi apăruse în urma prea multelor nopţi albe, a hotărârilor luate în grabă, a eforturilor succesive.

Devenise unul din oamenii cei mai importanţi de pe Pământ, din întreg sistemul solar. Vedea ridicându-se peste universul omenesc noua eră pe care o visase atâta vreme. Însă era şi unul dintre cei mai singuratici oameni din lume. Avea bănuiala aceasta ori de câte ori o privea pe Gena.

— Ceea ce nu pricep eu prea bine, spuse ea, este de ce acordă Carenheim credit acestei secte. Doar nu speră să dea Proiectul peste cap prin intermediul ei.

— Fără îndoială că nu, spuse Beyle cu o voce brusc îmblânzită. De altfel, el nu luptă împotriva Proiectului. Mai curând se pregăteşte să se folosească de el. Ceea ce doreşte este să oblige Guvernul Pământului să intervină pe Marte. Are tot timpul, însă pregăteşte cu minuţiozitate o rebeliune, un accident, ceva care să constrângă Pământul să trimită forţe pe Marte în vederea restabilirii ordinii. Atunci se va termina cu independenţa lui Marte, pe care responsabilii Proiectului s-au forţat să o menţină. Şi în felul acesta, indirect, Carenheim va avea în mână însăşi desfăşurarea Proiectului. Va controla această planetă. Va trimite pe Marte oamenii care îi convin şi va extinde astfel, după cum şi îi este intenţia, mărturisită, imperiul Pământului, adică, mai devreme sau mai târziu, imperiul său.

— Este machiavelic, spuse Gena.

— În sensul strict al termenului. E suficient de abil că să se servească de ambiţia unora şi de credulitatea altora.

— Eu sunt convinsă de sinceritatea unuia ca Jacques Eolianul.

— Şi eu, spuse Beyle. Însă undeva în filiera care leagă secta de Carenheim există oameni mult mai puţin sinceri.

— Carenheim a înţeles că o asemenea credinţă i-ar putea folosi, spuse Archim. Există o limită pentru ceea ce le puteţi cere oamenilor pentru bani, dar nu există atunci când le promiţi mântuirea eternă.

— Omul acesta e un demon.

— Nu, Gena. Dispune şi el de sfatul sociologilor şi împinge oamenii ca pe nişte pioni pe eşichierul său. Nu îşi face mari griji pentru soarta lor nu pentru că e neomenos, ci pentru că eşichierul e prea vast.

— Adesea s-ar crede că aveţi afecţiune pentru el, Georges.

Beyle clătină din cap.

— Poate. Aş fi putut fi asemenea lui.

— Nu sunteţi.
— Chestiune de împrejurări.
Archim îl privi îndelung. Ştia că Beyle spunea adevărul. Îl văzuse schimbându-se, strâmbându-se, spatele curbându-i-se uşor. Auzise vocea, devenită dură, din ce în ce mai poruncitoare. Într-o bună zi, gândi el, Georges Beyle îşi va pierde orice scrupul, iar atunci va trebui oprit prin orice mijloc, dacă mai este vreme. E o poveste veche, cea a efectului puterii. Îi corupe pe unii, îşi spuse el, dar sunt alţii pe care în interior îi pietrifică. Iar aceştia sunt poate cei mai redutabili.
— Nu aici rezidă întrebarea, spuse el. Ci de a şti ce poate face Carenheim prin intermediul Credincioşilor Planetei Roşii.
— Nu mare lucru, după părerea mea.
— Mi-ar plăcea să vă împărtăşesc siguranţa. Am primit rapoarte alarmante. Tocmai răsfoiţi unul.
— Rapoarte, rapoarte. (Vocea lui Beyle îşi regăsise un ton neliniştitor.) N-aveţi decât cuvântul acesta în gură. Ştiu eu cât valorează rapoartele astea. Am citit câteva mii, am făcut sute. Rapoartele dumitale sunt atât de vagi…
— Nu şi ultimul. Vine de la cineva în care am deplină încredere. Un adevărat marţian în care şi Eolianul trebuie să aibă încredere.
— Cine?
— Larsen. Vi-l amintiţi?
Chipul lui Beyle se lumină de un zâmbet.
— Foarte bine. Prima fiinţă cu adevărat omenească pe care am întâlnit-o pe Marte, acum aproape şapte ani, adică trei ani şi jumătate de aici. Eram suprins că încă nu l-am revăzut. Avea multă afecţiune pentru dumneata, Archim.
— Nu ne mai vedem aproape deloc. Sarcina pe care şi-a asumat-o face imposibil orice contact. A reuşit să se infiltreze în rândurile sectei.
— Un om curajos. Dar nu mai există nimeni altcineva? E bătrân şi infirm.
— Nu, spuse Archim. Nu există nimeni în care să am destulă încredere. Agenţii pământeni pe care mi-i trimiteţi n-ar fi putut niciodată să ajungă la Eolian. El, Larsen, cunoaşte toată lumea de pe Marte. Şi toată lumea are încredere în el. Nimeni n-a fost surprins cu adevărat atunci când a luat legătura cu membrii sectei. În bună parte ea e formată din oameni vârstnici care, ca şi

el, au cunoscut planeta în vremurile dificile ale colonizării. Ei nu se resemnează să o vadă schimbându-se. Nu sunt prea sigur că el aprobă în sinea lui Proiectul. Nu-i place sarcina asta pe care o îndeplineşte pentru mine. Însă chiar el s-a oferit. Tot timpul mi-e frică să nu i se întâmple ceva.

— E un bărbat de ispravă, spuse Beyle. Şi ce spune?

— Se teme de un atentat. Ştie încă puţine lucruri, însă a văzut oameni plecând în misiuni secrete. Îi e teamă ca nu cumva Carenheim să profite de prezenţa dumneavoastră aici pentru a declanşa ceva, o răscoală, un sabotaj.

— Ştiu, spuse sec Beyle. Fără îndoială că mă sfătuiţi să plec. Însă instalaţiile Proiectului sunt bine păzite. Nu mă tem de nimic. Poate că toate nu sunt la urma urmelor decât bâiguielile unui bătrân prea îngrijorat de sănătatea noastră.

— Georges, spuse Gena pe un ton de reproş.

— Vă rog să mă scuzaţi. Însă îmi voi continua călătoria. Am venit să vizitez personal bazele marţiene ale Proiectului şi nu voi întârzia nici măcar un minut de teama unui fals profet.

— Cu dumneata, Georges, drama este că sunteţi prea sigur de dumneavoastră, spuse Gena. Nu cunosc decât un singur lucru care să vă poată face să vă pierdeţi trufia pentru o clipă.

Se duse spre el, se aplecă şi îl sărută pe obraz.

4

Călătoria de inspecţie se desfăşură conform planului. Însoţit de Archim şi de Gena, Beyle, director general al Proiectului, vizită bazele marțiene, cele care îşi înălţau antenele către spaţiu şi dirijau deversările de oxigen lichid şi de apă, cele care furnizau energia nucleară de fuziune centrelor industriale recent construite, cele care produceau plase moleculare, destinate să reţină nisipurile marţiene şi centrele de cercetări biologice care se forţau să creeze specii vegetale noi, mai bine adaptate condiţiilor care vor domni pe Marte decât cele de pe Partant, precum şi taberele de unde plecau expediţiile însărcinate cu supravegherea şi reglarea variaţiilor meteorologice.

Totul se desfăşura fără încurcături. Jacques Eolianul făcea să se vorbească puţin despre el. Avioanele uşoare de vânătoare de curând importate de pe Pământ, care escortau copterul oficial, dădeau impresia unor jucării splendide.

Când se întoarseră, Circe le rezervă o primire triumfală. Pe colinele învecinate începeau sa încolţească primele flori.

Pe neaşteptate Beyle hotărî să viziteze o uzină aflată în construcţie, situată în Orontes, în apropierea ecuatorului. În jurul ei urma să se ivească un nou oraş destinat adăpostirii a numeroşi emigranţi pământeni. Un raport stârnise curiozitatea lui Beyle. Era o instalaţie pilot al cărui montaj fusese asigurat aproape în întregime de roboţi. Tehnica putea fi aplicată şi pe alte lumi, cu mult mai ostile.

Archim era reţinut de răspunderile sale, însă Gena încuviinţă cu entuziasm atunci când Beyle îi ceru să-l însoţească. Pentru ea, era o ocazie de a observa pe teren noile condiţii meteorologice din apropierea ecuatorului marţian. Îşi luară zborul în noapte, cu puţin înainte de ivirea zorilor, cu un mic aparat, nefiind însoţiţi decât de pilot şi de un paznic. Beyle, detestând ceremonia vizitelor oficiale, renunţase la escortă.

Survolară câmpii, altădată deşertice, care făcuseră obiectul diverselor experienţe. O vegetaţie de culoare mov, care se ondula liniştită în bătaia vântului rece al dimineţii, le acoperea în mare parte. Săriră două linii sinuoase de coline asemănătoare unor ziduri groase pe care armate de năvălitori şi lucrarea nemiloasă a timpului le-ar fi străpuns.

Apoi zăriră înălţându-se la orizont discurile antenelor uzinei şi un pilon de semnalizare, fin ca un ac, în jurul căruia se grupau cele trei structuri emisferice gonflabile care adăposteau maşinile. Staţia părea pustie, în mod normal, în ea lucrau doar doi oameni, iar unul sau doi li se alăturau ocazional, pentru reparaţii. Însă se putea observa o anumită agitaţie. Buldozerele nivelau solul, dând în lături blocurile de piatră mai masive. Elementele de structură erau târâte şi încredinţate unor macarale oblice care îşi luaseră sarcina de a le aşeza la locul lor. După criteriile marţiene, locul era de o frumuseţe grandioasă. Un câmp de bolovani zgâriat, spre nord, de lungi colţi stâncoşi, un cer întunecat care îi evoca lui Beyle pe acela al marilor altitudini pământene. Spre sud, câmpia era traversată de un fel de canion pe care un torent îl săpase cu multe milioane de ani în urmă, însă pe care vântul încărcat cu nisip nu încetase să-l şlefuiască, ba chiar să-l şi adâncească, afundându-se în el.

Copterul se aşeză pe esplanada delimitată de cele trei emisfere. Cei patru pasageri ai săi îşi aranjară măştile şi săriră pe sol. Cei doi tehnicieni ai uzinei le veniră în întâmpinare, făcându-le semne de salut cu mâna. Nu semănau câtuşi de puţin cu nişte pământeni. Aveau mai curând aerul unor mineri sau prospectori marţieni. O undă de neîncredere cuprinse mintea lui Georges Beyle, pe care şi-o reprimă însă imediat.

— Bine aţi venit, spuse unul dintre cei doi bărbaţi, probabil cel care deţinea aici autoritatea, cu toate că ţinutele lor nu aveau nimic care să permită să-i deosebeşti.

Beyle îşi răscoli mintea în căutarea numelui său. Uitase, chiar înainte de plecare, să consulte fişa uzinei şi se simţea oarecum vinovat.

— Bună ziua, spuse el fără ca să se compromită.

Gena stătea lângă el în vreme ce paznicul rămânea puţin mai departe. Pilotul rămânea lângă aparatul lui.

— Nu-i prea grea viaţa de aici? întrebă Beyle.

— Nu în mod deosebit, răspunse omul. (Cu un gest circular desemnă macaralele şi celelalte automate.) Treaba se face singură. Iar sectorul este mai curând calm. Meteorologii au reuşit să deturneze vântul acela afurisit.

— Vântul e cel care a săpat canionul ăsta? Întrebă Gena.

Ca geolog, problema o interesa. Tehnicianul, vorbăreţ şi în mod evident sedus de Gena, se grăbi să continue.

— Oh, da, doamnă. Un vânt îngrozitor care bătea, Dumnezeu ştie, de când. Îmi amintesc bine. Altădată era o regiune care trebuia evitată. Însă în zilele noastre până şi vântul s-a îmblânzit.

Nu e pământean, îşi spuse Beyle. Dacă e aici doar de doua luni, de la începerea lucrărilor, nu-şi poate aminti de vântul care a fost deturnat de aici cu mai bine de un an în urmă. Sunt sigur. Ieri am citit rapoartele privitoare la instalaţiile acestea.

Valul de neîncredere reveni. Trebui să facă un efort pentru a-l respinge. Omul auzise poveştile predecesorilor săi şi le reluă în folosul său.

— Mă duc să examinez canionul acesta ceva mai de aproape, spuse Gena.

Este o greşeală să ne separăm, gândi Beyle. Îi strigă:

— Nu vă îndepărtaţi prea mult.

Simţea impulsul să i se alăture, însă prezenţa celor doi tehnicieni şi a paznicului îl împiedică. O văzu dispărând după una din emisfere.

— Intraţi, spuse tehnicianul care îl salutase. Veţi putea vedea singur până unde am ajuns.

Beyle îşi mută atenţia asupra celuilalt, care până atunci rămăsese tăcut. Era prea înalt pentru a fi pământean. Şi fără îndoială că acesta era motivul pentru care până atunci rămăsese tăcut. L-ar fi trădat accentul, în vreme ce celălalt avea un accent asemănător. Înţelese originea bruştei sale neîncrederi. Inconştientul său remarcase aceste detalii şi le interpretase înainte ca el să le ia în considerare.

Se opri şi făcu un semn discret paznicului care-l urma, fără să se întoarcă să vadă dacă l-a înţeles. În ochii tehnicianului care-i stătea în cale citi că gestul său nu trecuse neobservat. Omul rosti un singur cuvânt, pe care Beyle nu-l înţelese, adresat tovarăşului său care îşi afundă mâna în buzunarul combinezonului şi manipulă un obiect.

Beyle pricepu numaidecât natura obiectului. O telecomandă destinată declanşării unei arme sau a unei explozii. Începu să alerge urlând un ordin către paznic. Acesta, fără să şovăie o secundă, scoase arma şi trase. Lovit în picioare de cleştele luminos, unul dintre tehnicieni se prăbuşi. Paznicul începu să alerge către canion urmat de pilot. Pe toţi trei îi stăpânea acelaşi gând.

Apoi se întâmplă. Solul tremură, păru să se deschidă şi să scuipe gheizere de praf. Cele trei emisfere explodară în acelaşi timp. Marele pilon se înclină mai întâi uşor, apoi căzând, se îndoi şi se prăbuşi cu două sau trei tresăriri.

Beyle avea impresia că trăieşte scena cu încetinitorul, ca şi cum viteza percepţiilor sale s-ar fi accelerat de o sută de ori. Îl văzu pe pilot proiectat în aer de suflul exploziei, apoi o jumătate de macara prăbuşindu-se peste paznic. Pentru scurtă vreme trosniră flăcările, alimentate de rezervoarele de oxigen care tocmai explodaseră, apoi i se păru că era ajuns din urmă şi acoperit de un vârtej de praf şi nisip. Se izbi de sol, sfărâmături căzură peste el şi, cu un fel de uşurare, se scufundă în noapte.

5

Cel mai insuportabil era punctul acela de foc din piept şi vidul din cap. Şi durerea ascuţită din urechi. Înghiţi în sec. Încercă în zadar să se ridice. Cu o limpezime neaşteptată pricepu originea suferinţei sale. Explozia îi smulsese masca şi murea în atmosfera insuficientă a lui Marte. Tot ceea ce-i obţinuseră eforturile sale fusese un scurt răgaz. Apoi uită din nou. Făcu un efort, înţelese din nou şi iarăşi uită. Îşi întoarse puţin capul. Îi era frig. Un vârtej de praf ireal se zărea pe un fundal de cerneală. Era singur.

— Gena, strigă el.

Auzi un horcăit. Era propriul lui strigăt. Nu era singur. În dreapta, la limita câmpului său de percepţie, era cineva. Imobil, cu trupul răsucit. Paznicul sau pilotul. Nu, pe paznic căzuse o macara. Paznicul era...

Respiră mai bine. Punctul de jar de sub coaste se stinse. Praful deveni real, şi dispăru în vreme ce fundalul de cerneală se lumină. Nişte mâini îi atingeau chipul. Mâinile acestea erau ireale.

Mâinile îi fixară masca pe figură. Cineva încerca să-i vorbească. Vocea era îndepărtată ca şi cum pe undeva ar fi existat un contact defect. Striga şi chema, dar nivelul vocii nu se schimba. Era foarte slab, de abia perceptibil, însă rămânea de neînţeles. Era surd.

Oxigen. Inspiră profund. Cerneala de culoare deschisă deveni de un roşu intens. Totul era roşu. Undeva se auzi un păcănit, în adâncul telefonului imaginar, şi brusc vocea deveni enormă, zdrobitoare. Îşi reglă un absent buton interior şi vocea reveni la normal. Nu o auzea decât cu o ureche. Stânga.

— Georges, chema vocea Genei.

Redeschise ochii. Încercă să-şi umezească buzele însă gura îi era uscată, plină de nisip. Cu groază, descoperi că nu mai putea vorbi. Ceva îl împiedica să-şi umple plămânii. Poate gravitaţia. Se

întrebă dacă pe Marte gravitaţia era superioară sau inferioară celei de pe Pământ. Ştiuse răspunsul, însă îl uitase. Mâinile îi cuprinseră capul, foarte încet şi îl ridicară. Respira ceva mai bine, însă în minte îi răsună un avertisment, însoţit de groază. Nu trebuie să mişti. Să nu mişti. Nişte ochi îl priveau. Cunoştea chipul acesta. Îi căuta numele.

— Gena, spuse el în cele din urmă. Nu trebuie…

— Oh, Georges, spuse ea.

Ştia cine era dar cu toate acestea o recunoştea cu greutate. Încerca să înţeleagă ce spunea.

— Sunt morţi, Georges, sunt morţi. Ce se va întâmpla cu noi?

El încercă din nou să se ridice. Forţele îi reveneau, însă ea îl împiedică.

— Nu mişcaţi. Sunteţi rănit. Eu n-am nimic, nu, n-am nimic.

Un fel de halou electric părea să înfăşoare chipul Genei. Avu impresia că îi percepe frica. Îşi mişcă buzele fără ca să spună ceva. Ea pricepu, căci îi ridică masca şi îi vărsă apă în gură. Îi strecură o pipetă între buze şi puse masca la loc. El închise ochii şi un lung răstimp rămase tăcut. Capul începu să i se, învârtă. Apoi se stabiliză. Se simţi mult mai bine şi îşi trecu limba peste buze.

— Radioul, spuse el. Alertaţi…

O văzu dând din cap.

— Nu mai există radio. Pilonul e distrus. La fel şi antenele. Din copter n-a mai rămas nimic.

Curios, asta aproape că-l făcu să râdă.

— Atunci va trebui să mergem pe jos.

— Georges, spuse ea, nu vă e bine, aveţi febră.

Îşi dădu seama că nu-şi mai simţea trupul. Mai jos de ceafă nu mai simţea nimic. Realitatea deveni vaporoasă.

— Da, spuse el, cred că am febră.

Febra explica şi simplifica totul.

— Vom rămâne aici, spuse el cu calm.

— Nu, spuse ea. Vor veni să ne caute.

— Nu vor veni, spuse el. Mă urăsc prea mult.

Era evident. Doar febra te poate face să descoperi asemenea adevăruri.

— Ei, spuse ea, nimeni nu vă urăşte.

— Şi încă cum.

Ea îi mângâie fruntea. Îi şterse sângele care-i curgea din urechea dreaptă formând mari bule care plesneau fără zgomot. Apoi puse la loc obturatorul care ţinea loc de mască. El încerca să-şi exploreze trupul, să-şi facă o ideea despre întinderea rănilor. Dar nu simţea aproape nimic. Poate că în apa pe care i-o dăduse să o bea ea îi pusese un calmant. Dificultatea aceasta respiratorie putea veni de la un plămân perforat, se putea datora mai multor coaste rupte, însă în piept nu simţea nicio durere. Jarul se stinsese cu totul. Plămânii îi erau plini de cenuşă. Nici braţele, nici picioarele nu-l mai ascultau. Membrele îi erau poate rupte şi anesteziate într-un mod ciudat, doar dacă nu cumva coloana vertebrală… Dacă ar fi putut măcar să-şi ridice capul şi să-şi privească poziţia corpului. Însă nu putea vedea decât ochii şi chipul Genei. Resimţea o vină îngrozitoare.

— Ba da, spuse el. Mă urăsc deoarece v-am ucis tatăl.

Ea se înroşi cu violenţă. El se simţi alunecând. Înainte de a leşina dorea să-i spună un singur lucru. Jon d'Argyre murise din cauza lui şi în toţi aceşti ani purtase aceasta în suflet, ştiind că ea ştia, dar nu vorbiseră niciodată despre aşa ceva, însă nu mai era timp de a eluda întrebările şi nici nimic altceva, ea se putea răzbuna, putea să-l omoare, să-l lase acolo şi să plece prin deşert către Circe, să i se alăture lui Archim, va ajunge cu uşurinţă deoarece avea picioare bune şi nu era rănită. Nu erau decât două mii cinci sute de kilometri. Se pot străbate într-o zi sau în zece sau într-un an, nu mai ştia.

Însă ea îl putea părăsi, căci îi omorâse tatăl. De asta, cel puţin, era sigur.

— Nu, spuse ea, el s-a… sinucis. Se înşelase şi nu a vrut să-şi recunoască greşeala.

— L-am obligat să o facă, spuse el.

Se simţea zdrobit de remuşcări probabil fiindcă avea să moară. O văzu pe Gena ridicându-şi capul, ieşi din câmpul său vizual şi auzi slab un strigăt sau o chemare. Apoi zgomotul unor paşi. O umbră trecu peste el, şi nu era cea a Genei. Un bărbat.

Deci sosiseră deja. Speră că Gena le spunea să-l ucidă. Dorea să se lase în voia sorții. Să se şteargă din prezent. Să se odihnească.

Sunetul unei respiraţii gâfâitoare. Scârţâitul de cizme pe nisip, chiar lângă el.

Bărbatul întrebă cu o cruzime inconştientă.

— E mort?

— Oh, nu, spuse Gena. Nu strigaţi aşa de tare. Vă aude. Cine sunteţi?

— Jorm Poultry. Montator şef, spuse el cu o voce înăbuşită de mască. Ieri, înainte de ivirea zorilor am fost atacaţi de doi bărbaţi care ne-au lovit, ne-au legat şi ne-au încuiat într-o rezervă. Din fericire, presurizată. Ne-au luat uniformele. Ne-au lăsat doar măştile. Asta nu le-a purtat noroc. La ora asta sunt morţi. I-am văzut când am venit. Nu erau prea frumoşi la vedere.

Gena suspină.

— Şi cum v-aţi eliberat?

— Am reuşti să scăpăm de legături. Însă eram încuiaţi. Explozia ne-a eliberat. Pe mine, cel puţin. Colegul meu e mort. Cred că am avut noroc.

Se cutremură, se întoarse, apoi scuipă pe sol, la câţiva paşi de capul lui Beyle.

— Şi acum, doamnă, ce se va întâmpla cu noi? Cine eşti dumneata? Dar el? I-am mai văzut figura pe undeva.

— E Georges Beyle, spuse ea foarte încet. Iar eu sunt Gena Noroit. E rănit. Nu ştiu ce vom face.

— Să aşteptăm, spuse bărbatul. Nu cred că a rămas vreun aparat de radio în stare de funcţionare. Aer avem. Nu mult, însă suficient. Peste câteva ore vor sosi. Cel târziu mâine dimineaţă când îşi vor da seama că nu mai răspundem.

— Fără îndoială, spuse ea. Însă pentru el timpul e preţios.

— Desigur, spuse el fără emoţie.

— N-are importanţă, spuse Beyle slab, n-are nicio importanţă.

— Ce n-are importanţă? întrebă Poultry.

— Delirează.

— Ah, spuse Poultry.

Şovăitor, se îndepărtă câţiva paşi. Evita să privească în direcţia rămăşiţelor pilotului.

— Acolo, în hangar, este un copter uşor de care ne folosim pentru a face releveuri. Poate că explozia nu l-a distrus. Hangarul este încă în picioare. La bord are un radio. Am uitat de el. Poate că funcţionează încă.

— Duceţi-vă să vedeţi, spuse ea. Repede.

El se supuse fără să crâcnească. Beyle îi auzi paşii scârţâind pe

nisip. Îi răsunau în creier.

— Ascultaţi-mă, spuse Beyle.

— Vă ascult, spuse Gena, îngenuncheată lângă el.

— Nu voiam să o spun în faţa lui, însă trebuie să mă părăsiţi… Două locuri în aceste…

— Niciodată, spuse Gena. Tăceţi. N-ar fi trebuit să evocaţi trecutul. Nu sunteţi răspunzător de moartea tatălui meu. Şi veţi trăi.

Simţi cum îl cuprinde o iritare surdă. Febra? De ce îl contrazicea? De ce refuza să creadă că Jon d’Argyre era mort ca victimă a ambiţiei lui Georges Beyle? Brusc, adevărul i se înfăţişă: ea era cea care delira. Ea era cea întinsă pe nisip, iar el era îngenuncheat lângă ea. Apoi se văzu, de sus, ca şi cum ar fi plutit în aer. De ce era întins pe sol şi incapabil să mişte un deget? De ce erau lucrurile atât de îngrozitor de complicate?

Ea refuza să creadă că Georges Beyle era răspunzător de moartea lui Jon d’Argyre. Dar cine era Georges Beyle? Şi dacă era mort, asta nu mai avea importanţă. Frunze verzi, gândi el. Frunze verzi.

— Mai ales să nu vă mişcaţi, spuse ea. Bărbatul acela a plecat să caute un aparat şi o să vă ducă în Circe, unde în câteva zile veţi fi vindecat.

— Da, spuse el ca să o liniştească.

Ceva i se bloca în piept şi îl împiedică să respire, îşi ghici neliniştea. Se forţă să respire.

— Vă iubesc, spuse el.

Ea era aplecată peste el, aproape să-l atingă, însă fără să o facă.

— Ştiu spuse ea.

— Am fost singur, continuă el.

— Ştiu, spuse ea din nou.

— Dacă aş fi fost cu dumneata n-aş fi fost atât de singur.

Îşi umplu plămânii. Acum lucrurile erau mai limpezi.

— Am fost ceea ce am fost, deoarece am fost singur.

Mai erau o mulţime de alte lucruri de spus. Nu era nici locul şi nici clipa potrivită. Niciodată n-am fost gelos pe Archim, gândi el. Ar putea ea să înţeleagă aşa ceva? Câte cuvinte mai pot oare pronunţa, cu acrul, cu saliva care-mi rămâne?

— Oxigen, spuse el. Vă rog. Nimeni, mereu nimeni.

Simţi că ea regla debitul buteliilor. I se păru că fusese aprinsă o floare. Ea îl sărută uşor pe frunte.
— Nu sunteţi singur, spuse ea.

Bărbatul se întoarse.
— Aparatul este intact, doamnă.
Gena respiră mai liberă.
— Aţi chemat Circe?
— Radioul a fost demontat, spuse el, E de negăsit. Nu este decât un aparat uşor destinat unor zboruri locale.
Pentru legăturile pe distanţă scurtă ne foloseam de-telefoanele de buzunar. Le-au distrus pe toate.
— Atunci, plecaţi cu el, spuse ea. Duceţi-l în Circe cât mai repede posibil.
— Nu ştiu să pilotez, doamnă, spuse Poultry. Camaradul meu era pilotul. Eu n-am pus niciodată mâna pe aparatele astea. Vin de pe Pământ.
Gena plecă capul.
— Dar dumneavoastră, doamnă, nu ştiţi să pilotaţi?
Ea îl privea pe Beyle. Îşi amintea de accident, de greşeala pe care o săvârşise, lăsându-se prinsă de un vânt violent, de palele care se repliaseră cu un zgomot sec şi definitiv, de prăbuşirea şuierătoare şi atât de îndelungată, de şocul final şi de trupul care era dus şi care şezuse lângă ea, care acum striga, supravieţuind printr-un miracol, cu mai bine de o sută de fracturi: „E vina mea, e vina mea”. Însă nu era întru totul adevărat, cel puţin aşa îi spuseseră şi îi repetaseră psihiatrii fără să reuşească să o convingă.
— Era mama mea, spuse ea cu o voce de neauzit pentru Georges Beyle.
El închise ochii. Ea văzu că tehnicianul rămăsese acolo, tăcut, cu braţele atârnând, aşteptând un răspuns.
— Da, spuse ea, cândva am ştiut să pilotez. Sunt zece ani de când n-am mai făcut-o.
Mâinile începură să-i tremure, nu un tremur uşor ca al frunzelor de pe Pământ agitate de briză, ci cu o mişcare sacadată, violentă, de nestăpânit.
Am ucis cândva, gândea ea, deoarece pilotam, iar dacă acum refuz, voi ucide din nou.

— Nu suntem vinovaţi niciodată, spuse ea cu o voce foarte înceată, adresându-i-se lui Beyle.

Dar, cu ochii închişi, el nu părea să o mai audă. Doar micul zgomot al clapetei măştii mai indica faptul că încă mai trăia.

Tehnicianul aştepta în continuare.

— Scoateţi vă rog aparatul din hangar, domnule Poultry, spuse ea.

Îşi puse mâinile pe coapse ca să le împiedice să tremure. Îşi amintea ce-i spuseseră psihologii şi, mai târziu, Archim. „Un eşec nu se mai produce încă o dată. Fatalitatea eşecului rezidă doar în minte. Evenimentele nu sunt de două ori identice."

Îşi amintea gesturile. Ar fi putut pilota cu ochii închişi. Însă de ani de zile, de aproape zece, nu mai atinsese comenzile unui aparat zburător. Cu toate acestea, amintirea rămăsese în ea intactă.

Dar dacă se producea din nou un vânt violent…

Auzea vocile, calme şi precise, hipnotice. „Nu există fatalitate. Nu există decât o teamă profundă, animalică, împotriva căreia nici inteligenţa, nici voinţa nu pot face nimic. Pentru a scăpa de ea, de a îmbunătăţi starea de lucruri, nu există altă cale decât cea a acţiunii."

Era atât de uşor să pilotezi.

Îl privi din nou pe Beyle şi îl atinse repede cu buzele pe frunte. Dacă aşa îl omor sau îl las să moară aici, care este diferenţa? Nu mi-e teamă pentru mine, însă Archim…

Începu să plângă şi în acelaşi timp se ridică şi văzu că bărbatul trăsese aparatul pe o fâşie de teren pe care exploziile o lăsaseră intactă. Un mare crater al cărui fund nu-l zărea, ocupa locul unuia dintre domuri chiar lângă esplanada centrală. Mâinile nu-i mai tremurau. Îşi rearanjă masca. Tehnicianul plecase să caute o brancardă pe care, cu precauţiuni infinite, îl făcură pe Beyle să alunece. În ea va fi fixat ca în beton. Ea spera că nu-i agravaseră leziunile interne de care părea să sufere. Respira cu greutate. Îi mai crescu puţin debitul de oxigen.

Fixară brancarda în spatele ecranelor. Pe durata zborului îi va fi imposibil să se ocupe de el. Spera că va rezista.

Porni motoarele. Cu o voce neutră îi spuse tehnicianului că la sosirea în Circe îi va trimite ajutor. El nu păru convins decât pe jumătate. Nu credea că se poate străbate o asemenea distanţă

cu un aparat atât de uşor. Dar, în faţa hotărârii Genei, nu spuse nimic. Ea ştia că era posibil. Ea ştia că va ajunge.

Aparatul nu era nici măcar prevăzut cu o sferă. Ea închise ochii, ascultând zgomotul mătăsos al palelor, sunet de respiraţie neîntreruptă. Atmosfera lui Marte se schimbase. Şi asta se putea auzi.

Redeschise ochii şi decolă încetişor. Luă înălţime şi lungul urlet care nu încetase să de dezlănţuie în ea, încetă brusc.

Cinci ore mai târziu, după o călătorie lipsită de probleme, ajunseră în Circe.

6

Aparatele grele ale forţelor de securitate asolizară cu zgomot în jurul şi printre ruinele staţiei. Bărbaţi în ţinută de luptă, cu armament greu, săriră pe sol şi se desfăşuram cu precizia unor maşinării sub privirea neliniştită a unicului tehnician supravieţuitor. Archim debarcă la rândul lui şi inspectă cu minuţiozitate împrejurimile.

Teroriştii îşi făcuseră bine treaba. Uzina trebuia să fie reconstruită în întregime. Întârzierea adusă Proiectului va rămâne minimă. Dar ceea ce-l neliniştea era obiectivul vizat şi condiţiile atentatului. Dacă aşa cum se părea, fanaticii căutaseră să-l ucidă pe Georges Beyle, precizia şi eficacitatea acţiunii lor indicau că Administraţia era infiltrată în profunzime. Până la cele mai înalte niveluri. Iar ceea ce era încă şi mai neliniştitor, era că cei doi terorişti nu căutaseră câtuşi de puţin să scape. Îşi sacrificaseră viaţa fără cea mai mică ezitare.

Archim scrută peisajul de dincolo de ruinele clădirilor. În ochii săi de om născut pe Marte, era unul dintre cele mai uimitoare peisaje ale planetei: canionul, solul pietros al *regului,* vestigiile de colţi stâncoşi care aduceau cu crestele marilor dinozauri, imenşi şerpi de nisip, care făceau dovada existenţei trecute a munţilor gigantici, aproape contemporani cu formarea planetei, foarte departe spre sud, umbra roşcată a dunelor, rezumau întreaga istorie marţiană începând din haoticele timpuri ale creaţiei până la dezolarea recentă, trecând prin scurtul răgaz în care apa curgea în libertate pe Marte şi în care viaţa înflorise înainte de a se reduce la o formă cristalină, din care „çanqul” rămânea unul dintre rarele exemple. Din toate aceste motive fusese ales locul acesta pentru a construi uzina şi, mai târziu, un oraş. Era un loc inspirat. Şi poate că asta şi voiseră fanaticii să arate.

Aruncă o privire în direcţia unui mare crater pe care-l săpase

una din recentele explozii. Nicio încărcătură n-ar fi putut să fie atât de puternică încât să producă asemenea pagube. Dedesubt trebuia să existe o cavitate, săpată probabil cândva de ape. Era surprinzător că geologii nu o detectaseră înainte de începerea lucrărilor. Misterul acesta trebuia lămurit.

Tehnicianul, aşezat pe un bloc de beton, îl privi cu indiferenţă în vreme ce se apropia. Noaptea era aproape şi el se temuse că o va petrece singur printre ruine, fără apărare. Ştia cât de glacială putea fi ea pe Marte, chiar şi aşa de aproape de ecuator.

În cele din urmă se ridică atunci când Archim fu foarte aproape de el. Gărzile continuau să patruleze metodic printre ruine. Desfăşurarea aceasta bruscă de forţe avea ceva absurd. Vinovaţii erau morţi sau departe.

— Cum îi merge? întrebă Poultry deodată.

— Beyle? E viu. Medicii nu se pronunţă. Leziuni spinale.

Poultry dădu din cap.

— A reuşit deci să ajungă în Circe. O adevărată performanţă.

— Da, recunoscu Archim stânjenit.

Detaşarea, răceala aparentă a pământenilor, indiferenţa lor faţă de moarte îl surprindeau întotdeauna. Vine de pe o planetă cu mai mult de zece miliarde de oameni, îşi spuse el. Unul în plus sau în minus… E o planetă bolnavă. Şi această boală este cea la a cărei introducere pe Marte am contribuit şi eu.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el.

— Mi-e sete, spuse Poultry.

— Desigur.

Devin asemenea unui pământean, gândi Archim. Nici măcar nu m-am interesat de soarta lui.

Făcu un semn şi în câteva secunde doi medici veniră în grabă lângă tehnician şi îl conduseră către un transportor. Acolo, după o scurtă examinare, bărbatul îşi scoase masca şi bău. Privindu-l, Archim crezu că înţelege motivul straniei sale detaşări. Ochii îi străluceau. Era scuturat de un tremur spasmodic, Frica, izolarea şi setea îi subminaseră rezistenţa. Un medic îi făcu o injecţie. Bărbatul se întinse pe o cuşetă şi închise ochii. Archim crezu că va adormi. Cu aprobarea tăcută a medicului îl zgâlţâi uşor.

— Veţi dormi mai târziu. Acum vreau un raport.

— Erau doi, spuse bărbatul cu o voce răguşită fără ca să deschidă ochii. Veneau din deşert şi ne-au spus că se rătăciseră.

Prospectori. Ne-au cerut apă şi permisiunea de a se odihni. Le-am dat tot ce ne cereau. Nu e prima dată când din deşert apar prospectori.

Tăcu preţ de o clipă.

— Şi după aceea?

— Am ieşit din încăpere, iar ei au profitat pentru a-l imobiliza şi lega pe adjunctul meu. Când m-am întors, au îndreptat o armă spre mine. Nu glumeau. N-am opus rezistenţă. N-aveam nici măcar umbra unei şanse de scăpare. Ne-au luat uniformele şi ne-au închis într-una din rezerve, după ce ne-au legat. Ne-au spus că vor arunca baza în aer, însă că ne vor lăsa o şansă de scăpare. Au adăugat că eram nişte păcătoşi, însă că mai aveam timp să ne căim. Din fericire, rezerva era presurizată. Când adjunctul meu s-a trezit, am reuşit să scăpăm din legături. Însă eram încuiaţi. Am aşteptat ore întregi. Apoi au urmat exploziile. Zidurile ş-au prăbuşit. Adjunctul meu a fost ucis. Eu am reuşit să ies dintre dărâmături. Am dat peste…

— Restul îl cunosc, spuse Archim. Acum odihniţi-vă.

Bărbatul deschise ochii.

— Aşteptaţi, spuse el, mai este ceva. Aţi vizitat ruinele?

— Încă nu, spuse Archim.

— Eu am făcut-o în tot acest răstimp. Unul dintre cratere este enorm, foarte adânc.

— Şi?

— A dat la iveală ceva. Un fel de puţ. Nu ştiu ce e. Nu m-am putut apropia. E de necrezut. Înainte de a construi, am făcut sondaje. Aş fi jurat că subsolul stâncos era masiv.

— Odihniţi-vă, spuse Noroit. Mă voi duce să văd.

Craterul era foarte adânc. La gură nu avea decât vreo douăzeci de metri, însă pereţii îi erau anormal de abrupţi, ca şi cum s-ar fi prăbuşit o cavitate subterană. Violenţa exploziei nu era suficientă pentru a-i explica înfăţişarea, chiar dacă, explozia primară fusese continuată de aceea a rezervelor de explozii şi carburanţi stocate în grote şi cisterne. Norocul tehnicianului fusese aproape nebunesc. La fel şi cel al lui Beyle, gândi Archim. Însă Beyle mai era încă în comă.

Doisprezece soldaţi înconjurau craterul. Noroit se întoarse către un inginer.

— Ce-i pata aceea din fundul craterului?

— S-ar zice că e o deschizătură, un puţ. Mai este şi o suprafaţă strălucitoare. Parcă ar fi din metal. Priviţi chiar dumneavoastră.

Îi dădu binoclul lui Archim.

— Vom coborî. Găsiţi nişte corzi.

— Poate fi periculos, spuse inginerul.

— Vă este frică? întrebă Archim.

Inginerul tăcu. Un soldat plecă alergând spre transportoare. Archim se gândea. Se petrecuse atât de repede. În câteva minute, sub imperiul unei furii reci, luase anumite hotărâri înainte de a pleca din Circe. La ora aceasta, Jacques Eolianul trebuie să fie închis. De data aceasta depăşise limitele.

Însă arestarea aceasta nu avea cu adevărat importanţă. Ceea ce conta, era ceea ce se va petrece pe Pământ când va fi făcută publică ştirea despre atentat. Cele mai grave temeri ale lui Beyle puteau deveni realitate. Marte invadată, îşi spuse Archim. O stare de asediu.

Soldaţii fixară un troliu şi un scripete. Inginerul se legă şi începu să coboare. Archim făcu la fel. Doi soldaţi îl imitară.

Alunecau fără efort pe pereţii aproape netezi ai craterului, ca nişte insecte pământene aspirate într-o pâlnie. Atinseră fundul, la aproape treizeci de metri mai jos. Fundul sau mai curând marginea unei găuri de un diametru mic pe care explozia o forase într-un material care părea de o mare duritate.

Archim şi inginerul se priviră. Puţin deasupra lor, soldaţii le asigurau priza, bătând pitoane în rocă.

— E artificial, spuse inginerul cu o voce schimbată.

Archim se aplecă peste marginea găurii. Avu impresia că o undă de aer călduţ îi mângâia fruntea, deasupra măştii. Jos, întunericul era total.

— O lampă, ceru Noroit.

Un soldat filă una la capătul unei funii. Noroit orientă fasciculul lanternei deasupra puţului. Se părea că explozia săpase o cavitate în peretele unui tub cu un diametru de mai mulţi metri. Fasciculul permitea să se distingă simboluri geometrice, gravate pe suprafaţa interioară a tubului.

— Un oraş, spuse Noroit. Iar noi am construit deasupra lui fără să observăm ceva. Ce vârstă are? La câte milioane de ani ajunge? Cu ce semănau constructorii lui?

— Să coborâm, spuse inginerul care părea să-şi fi uitat temerile. Aţi remarcat diferenţa de presiune care subzistă de ore întregi, după explozie între atmosfera internă şi cea din exterior? Volumul subteran trebuie să fie gigantic. Gazul acesta va trebui analizat. Credeţi că dedesubt mai sunt încă maşini care să menţină automat condiţiile ce nu mai exisă la suprafaţă? Sau poate…?

— Fiinţe… termină Archim.

— Se poate imagina şi că instalaţiile astea au rămas perfect etanşe şi că în tot acest timp au menţinut o temperatură şi o presiune superioară celor din exterior, spuse inginerul.

— Ar trebui ca pereţii aceştia să constituie un izolator aproape perfect. Atât de perfect încât erau indetectabili. Noroit plimba fără încetare fasciculul lanternei asupra peretelui tubului. În materia vitroasă se etalau ramificaţii infinite. Ceea ce luase mai întâi drept semne geometrice se arătau de o simbolistică cu mult mai complexă. Sau datorită întâmplării. Îşi aminti de un text din literatura clasică a Pământului în care un om descoperea în nişte peşteri enorme semne care puteau fi o scriere sau, mai simplu, rezultatul eroziunii.

Unul dintre soldaţi derulă o scară de frânghie şi le întinse alte lanterne. Inginerul se pregăti să coboare. Archim îl reţinu.

— Gazul acesta poate fi toxic.

— Avem măştile, spuse inginerul. Frica este oare contagioasă?

Archim se simţea cuprins de aceeaşi emoţie. În întreaga istorie nu exista niciun precedent al unei asemenea descoperiri. Inginerul dispăru în puţ, cu lanterna aprinsă, legată de centură. Îl urmă un soldat. Archim coborî la rândul lui.

Stăteau toţi trei pe suprafaţa curbă a unui tub uriaş. Din două părţi, cât de departe se putea vedea, tubul se prelungea. Sfărâmături căzute din boltă reţinură atenţia inginerului. Se aplecă să ridice una din ele. Îşi scoase mănuşile şi o pipăi îndelung, apoi dădu din cap.

— Cele două feţe prezintă o diferenţă de temperatură. Uşoară, însă perceptibilă. Corpul acesta este într-adevăr un izolator. Unul aproape perfect. Desigur, vor trebui făcute măsurători…

— Un izolator, repetă Archim fără să dea impresia că acordă importanţă acestei descoperiri.

Cu paşi atenţi înaintă pe suprafaţa netedă, aproape

alunecoasă. Soldatul, cu mâna strânsă pe crosa armei aproape fără să-şi dea seama că o face, îl urmă. Umbrele lor deformate dansau pe pereţii curbi în voia balansării lanternelor. Înaintară câteva zeci de metri şi simţiră cum tăcerea li se instalează în căşti. Nu mai auzeau nici respiraţia, nici micile exclamaţii uimite ale inginerului. Pereţii tubului absorbeau undele milimetrice ale comunicatoarelor.

Descoperiră un oraş. Sau mai curând un labirint subteran, pe care-l formau prin încrucişarea lor, tuburi asemănătoare aceluia prin care intraseră. Archim, soldatul şi inginerul care li se alăturaseră nu reuşeau, împotriva oricărei prudenţe, să-şi limiteze explorările. Descoperiră săli, toate circulare şi adesea sferice. Iar pretutindeni pe pereţi se înşirau motivele acelea abstracte, liniile acelea înlănţuite, asemenea unei scrieri a cărei cheie nu o aveau.

În oraşul mort era cald. Nicio boare, niciun zgomot nu veni să trădeze vreo prezenţă străină. Mai mult, când se întoarseră către intrare, percepură mai clar uşorul curent de aer întreţinut de breşa deschisă în coaja care proteja oraşul. Şi chiar acolo, ceva necunoscut împiedica această scurgere să se transforme în uragan. Oraşul îşi păstrase mijloacele de apărare.

Inginerul îşi umplu buzunarele cu fragmente ale pereţilor şi fură ridicaţi sus.

Cât durase expediţia lor, gărzile curăţaseră staţia.

— Nu trebuie să se ştie de existenţa acestui oraş subteran, îi spuse Archim comandantului detaşamentului. Veţi dispune un cordon de trupe în jurul craterului. Accesul în staţie precum şi survolarea ei vor fi interzise pentru toată lumea. Nimeni nu va putea pătrunde în incintă fără ordin semnat de mâna mea.

— Bine, domnule, spuse comandantul fără ca să arate cea mai mică urmă de uimire. Ce vom face cu tehnicianul supravieţuitor?

— Pentru moment ţineţi-l aici. Cu maximum de grijă. Dacă are nevoie de îngrijire medicală, trimiteţi-l la o bază militară. Secret total până la un nou ordin.

Se întrebă câtă vreme va rămâne secretă descoperirea lui. Era conştient că dăduse peste ceva care împingea pe plan secund atentatul, arestarea Eolianului, problemele lui Carenheim ba chiar şi coma în care se afla Georges Beyle.

Ceea ce găsise era fără îndoială mai important chiar decât

Proiectul. Într-adevăr, îşi spuse el, locul acesta era bine ales. Însă nu ştia nimic încă despre ceea ce descoperise.

7

Vocea venea de pe Pământ. Străbătuse spaţiul şi răsuna în mica încăpere călduţă. Amplificarea îi conferea putere, însă era o voce perfect confidenţială pe care aparate complexe, acolo pe Pământ, o digitalizaseră şi o codificaseră, transformând-o într-o fiertură sonoră aparent aleatorie. Pe Marte, aparate nu mai puţin complexe decodificau informaţia.

Era purtată de unde, care aveau nevoie de câteva minute pentru a efectua lunga călătorie dinspre Pământ spre Marte. În ciuda puterii emiţătorului, a numărului staţiilor de legătură şi a perfecţiunii antenelor, ea era adesea acoperită de vuietul soarelui. Perioada aceasta din an nu era favorabilă comunicaţiilor dintre Pământ şi Marte.

Vocea îi aparţinea lui Andrews.

— Administraţia Proiectului traversează a doua mare criză din istoria ei, spunea el. Este logic ca teatrul ei de desfăşurare să fie pe Marte, deoarece prima s-a desfăşurat pe Pământ şi s-a încheiat cu un eşec al adversarilor Proiectului. De data aceasta nu este pusă în cauză existenţa Administraţiei. Este vorba de funcţia, de idealul ei. Adversarii noştri speră o revoltă pe Marte, o intervenţie armată a Guvernului Pământului care ar avea ca efect sfârşitul relativei autonomii, de care dispune Guvernul marţian şi secţiunea marţiană a Administraţiei.

Andrews se exprima cu detaşare şi claritate, cu vocea lui foarte blândă, ca şi cum ar fi ţinut o conferinţă. Auzindu-l, nimeni nu şi-ar fi putut imagina că munca sa de o viaţă era pusă sub semnul întrebării.

Beyle, Gena şi Archim îl ascultau. Beyle fusese plasat într-o maşină automată care-i permitea să se mişte şi să supravieţuiască, în ciuda paraliziei aproape complete a trupului. Doar ochii îi mai ascultau încă ordinele voinţei. Chipul nu-i mai era decât o mască înfricoşătoare şi palidă în care muşchii se

topiseră. Medicii nu se pronunţaseră încă. Îl scoseseră din comă cu multă greutate şi dăduseră din umeri atunci când le ceruse să-l conducă lângă Archim, în sala de comunicaţii secrete. La început refuzaseră, apoi sfârşiseră prin a ceda în faţa încăpăţânării sale.

El ştia ce trebuia făcut. Acolo, pe Pământ, vuia mânia şi începeau să se răspândească zvonurile cele mai surprinzătoare. Se spunea că era mort şi aceasta fusese îndeajuns pentru a ridica împotriva lui Marte spiritele cele mai ponderate. În alte timpuri, nu şi-ar fi acordat atâta popularitate. Şi nici chiar în epoca aceasta tulbure nu credea în ea. Se mirase să-şi vadă adversarul, pe Carenheim, făcându-i atâta publicitate şi mizând pe mânia planetară pentru a justifica o posibilă acţiune împotriva lui Marte. În politica interplanetară ochiurile reţelei erau atât de complexe şi de fin înnodate că era imposibil, exceptând cazul câtorva actori, să distingi sinceritatea de ipocrizie şi maşinaţia de efectul întâmplării.

— Pentru comitetul director al Administraţiei, spuse Andrews, nu încape nicio îndoială că cel care a organizat pe căi indirecte acest atentat este Carenheim, în scopul de a atrage atenţia întregului Pământ asupra isprăvilor lui Jacques Eolianul pe care tot el l-a încurajat, în mod deliberat. Profetul acesta neobişnuit acţiona în urma instrucţiunilor lui Carenheim, însă în mod evident nu este conştient de planul real pe care-l deserveşte. Este foarte probabil că prezenţa lui Beyle chiar la locul atentatului i-a apărut, mai întâi lui Carenheim, ca extrem de regretabilă. La capitolul acesta secta a acţionat probabil din proprie iniţiativă. Însă a înţeles repede folosul pe care-l putea trage. Faptul că un membru esenţial al Administraţiei Proiectului a fost cât pe ce să piară, îl autorizează să ceară măsuri extreme punând cererea pentru ochii publicului în contul Administraţiei. Şi-a dat seama cu rapiditate că cel mai bun atu în favoarea planului său era popularitatea dumitale, Georges. Şi de o săptămână s-a folosit din plin de ea. În clipa asta, pe Pământ, să ştiţi că aţi devenit un adevărat erou.

Beyle nu răspunse nimic. Cu toate acestea, putea să vorbească. Electrozi fini, implantaţi în terminaţiile nervoase ale gâtului, captau minusculii curenţi de depolarizare care-i străbăteau nervii şi pilotau un sintetizator de cuvinte. Prin

intermediul unor asemenea sisteme de relee putea lucra aproape normal, cu condiţia să-şi domine slăbiciunea zdrobitoare.

— Problema oraşului subteran descoperit în urma exploziei este una distinctă, continuă Andrews. Vă aprob fără rezerve hotărârea. Archim, de a ţine lucrul acesta secret. Totuşi, repercusiunile acestei descoperiri sunt de aşa natură, încât, eventual, ne vom putea folosi de ele. Trebuie să observăm în acelaşi timp că şi Carenheim s-ar putea folosi ca de un argument suplimentar şi să pretindă că acesta ar fi un motiv în plus de a trimite o puternică expediţie pământeană pe Marte.

Pe de altă parte, el mizează pe alegerile care vor avea loc peste doi ani tereştri, pentru a face să fie ales preşedinte şi nu va scăpa niciodată o ocazie de a-şi etala hotărârea şi de a flata naţionalismul terestru. În sfârşit, pe aici circulă zvonuri după care diverse evenimente ar putea conduce Administraţia să se debaraseze de o mare parte a dirijării Proiectului în favoarea autorităţilor marţiene, în scopul de a se întoarce către alte domenii de activitate. Este însă adevărat că eventualul succes al Proiectului „porţii în spaţiu” ar conduce la o asemenea redistribuire a forţelor politice, ceea ce Carenheim caută să împiedice.

— Dar ce putem face? întrebă Gena.

Andrews nu o băgă în seamă. Nu urma să audă întrebarea decât peste câteva minute.

— Este adevărat, continuă Andrews, că Administraţia Proiectului studiază în momentul acesta un anumit număr de posibilităţi. La punctul acesta cel puţin temerile lui Carenheim nu sunt lipsite de temei. Într-un anume sens Administraţia nu a fost niciodată atât de puternică. Nu se pune problema ca peste câteva decenii, când Proiectul marţian va fi completat, să dispară pur şi simplu. Dar nici nu intenţionează să exercite o putere politică şi să gireze un imperiu, prin care mai devreme sau mai târziu să se scufunde în decadenţă. Scopul ei este de a transforma universul atâta vreme cât oamenii îi vor da timp, şi să facă spaţiul cosmic locuibil. Locul puterii ei este viitorul.

Soluţia la care am ajuns cu ajutorul sistemelor noastre experte este simplă. Ea constă în aceea că dumneata, Georges, în persoană, te vei adresa Pământului şi îi vei cere să nu intervină. Trebuie ca Jacques Eolianul să fie judecat pe Marte. Ar fi de dorit

ca între această sectă şi agenţii lui Carenheim să fie stabilită o legătură. Şi ar mai trebui ca Proiectul „porţii în spaţiu” să dea rezultate. Ar fi singura modalitate de a pune capăt în mod definitiv acestor hărţuieli care sunt derizorii şi aproape obscene, privitoare la viitorul speciei noastre.

Deodată, în difuzor, auziră întrebarea Genei. Ea avusese nevoie de câteva minute pentru a străbate spaţiul care separă Marte de Pământ, iar Andrews o recepţionase în cele din urmă şi ea fusese culeasă de microfonul lui şi făcuse drumul îndărăt răsunând acum, puţin deformată, ca un ecou.

— Ce putem face?

Răspunsul lui Andrews fu imediat.

— Să aşteptăm, spuse el zâmbind. Să aşteptăm şi să sperăm.

8

Privirea lui Georges Beyle se muta alternativ de pe chipul Genei pe acela al lui Archim. Se odihnea într-o cuşcă de sticlă. O inimă mecanică, plămâni artificiali şi un creier electronic îi menţineau trupul în viaţă. Medicii îi lăsaseră speranţa că, într-o bună zi, şi-ar putea redobândi capacitatea de a-şi folosi trupul. Însă nu indicaseră o dată.

— Un izolator aproape perfect, spunea vocea lui sintetică, lipsită de timbru. Sunteţi sigur?

— Experienţele efectuate în laboratoarele noastre au demonstrat-o, răspunse Archim cu o voce sugrumată. Eu însumi le-am supravegheat desfăşurarea. Este vorba de un material compus din molecule foarte complexe, cu o puternică saturare…

— Fără explicaţii tehnice, vă rog, spuse Beyle. Le cunosc deja. Este vorba de o configuraţie spaţială foarte particulară a acestor molecule, nu-i aşa?

— Este exact, spuse Archim. Nu se repetă niciodată. Se comportă ca un fol de amortizor infinit.

— Eşantioane din această substanţă trebuie trimise laboratoarelor noastre de pe Pământ. Vor reuşi cu siguranţă să o sintetizeze. Proiectul „porţii în spaţiu” va putea ajunge în cele din urmă la final.

— Poate, spuse Archim.

— Trebuie încercat, replică Beyle.

Vreme de o clipă nu mai reuşi să-şi controleze ochii care i se rostogoliră în orbite. Pleoapele îi clipiră uşor. Pupilele i se imobilizară din nou.

— Iertaţi-mă, spuse el.

Gâtul i se contractă. Din difuzor se auziră sunete neinteligibile. După o clipă, Archim şi Gena pricepură cu stupoare că râdea.

— Cât e de ciudat, spuse el. Străvechii marţieni au venit în ajutorul marţienilor de astăzi. Fără să o ştie, fără să o fi dorit.

Trecutul serveşte întotdeauna viitorului, nu-i aşa?

— Nu erau marţieni, spuse Archim. Suntem aproape siguri. Veneau de altundeva şi probabil că s-au reîntors acolo. Ceea ce este remarcabil este că am fost interesaţi de acelaşi loc ca şi ei.

— Ar trebui să vă lăsăm să vă odihniţi, spuse Gena.

— Nu, spuse Beyle. Nu acum. Substanţa aceea trebuie trimisă pe Pământ. Să nu pierdem vremea.

— O rachetă rapidă, propuse Archim.

— Nu, spuse Beyle, iar nerăbdarea se făcea simţită în vocea lui artificială. Trebuie folosită poarta artificială.

Rămase tăcut o clipă apoi continuă:

— Vă amintiţi de instalaţia aceea experimentală cu care v-am făcut demonstraţia pe Pământ, acum câţiva ani. De atunci n-am progresat prea mult, însă am adus în bagajele mele unul din acele aparate. Savanţii care mă însoţeau doreau să facă experienţe. Acum trebuie acţionat… repede.

Gena se aplecă asupra cutiei de sticlă. Se străduia să nu plângă. Zile întregi refuzase să-l vadă pe Beyle în aparatul lui. Apoi, când el insistase, în cele din urmă venise. Rămăsese lângă el atunci când îl chemase pe Andrews ca să-i expună situaţia. Stătuse lângă el atunci când făcuse marele efort de a se adresa Pământului. Iar acum îl ştia mai îndepărtat de ea decât atunci când spaţiul care izolează două lumi se întindea între ei. Simţea că, mai mult de jumătate din el devenise aidoma unei maşini, şi că aceasta era cauza logicii perfecte a sugestiilor sale.

Reuşise să întârzie intervenţia terestră cu o lună. Dar nu era decât o problemă de zile. Săptămâna viitoare, poate, mari nave pline de soldaţi vor părăsi Pământul cu direcţia Marte.

Iar aceasta ar însemna sfârşitul vieţii marţiene pe care o cunoştea ea. Previziunile întunecate ale lui Jon d’Argyre vor fi astfel verificate. Ştia că Georges Beyle luptă împotriva acestui lucru, mai mult decât împotriva ameninţării propriei sale morţi. Lupta din fidelitate faţă de promisiunea implicită pe care i-o făcuse lui Jon d’Argyre. Dacă devenea o simplă colonie a Pământului, atunci însemna că Jon d’Argyre ar fi avut dreptate şi ar fi murit în zadar.

Ea ştia că o nelinişte asemănătoare îl chinuia şi pe Archim. Fără îndoială însă că nu în egală măsură. Archim era marţian. Beyle era născut pe Pământ. Nu eşti credincios în întregime

decât ideilor şi ţinuturilor pe care ţi le-ai ales.

Vocea lui Beyle o smulse din meditaţie.

— Căutaţi-l pe Hien Li, fizicianul acela care a venit cu mine. Cereţi-i să vină. Într-o oră. Trebuie să mă gândesc. Acum lăsaţi-mă.

În vocea aceasta mecanică nu mai exista nici măcar un atom de blândeţe.

9

Un minuscul fragment din substanţa găsită în oraşul subteran străbătu spaţiul dintre Marte şi Pământ. Poarta fu distrusă, dar îşi îndeplini funcţia. Pe Pământ, experienţele fură îndelungate însă decisive. Laboratoarele reuşiră să reproducă materialul în cantităţi apreciabile. Istoricii estimară în continuare că ar fi fost necesare câteva zeci de ani de cercetări pentru a ajunge la acelaşi rezultat.

O mulţime de savanţi se năpustiră asupra oraşului subteran, de îndată ce secretul fu înlăturat, în etape succesive. Îl cartografiară în toată întinderea lui. Însă nu explorară imediat tuburile care plecau din oraş şi care, poate ajungeau în altele. Descoperiră un număr limitat de artefacte, însă puţine indicii asupra vechimii sau a caracteristicilor rasei care trăise acolo o vreme. Nu exista nicio posibilitate ca ea să se fi stins în acel loc. S-ar fi putut să părăsească Marte într-o migraţie gigantică, aşa cum venise, căci era aproape sigur că nu era de origine marţiană. Îşi dăduse silinţa ca să-şi ascundă prezenţa. În ciuda mărimii lor gigantice, instalaţiile erau aproape de nedetectat din exterior. Aceasta le dădu de gândit cercetătorilor. O specie nu se ascunde fără motiv. Acestea erau întrebări pentru xenologi, arheologi şi filozofi. Întrebări esenţiale care urmau să schimbe culoarea spaţiului în ochii oamenilor.

Însă omenirea, în totalitatea ei, îşi punea o întrebare mai imediată: ce se va întâmpla pe Marte?

Grupul de ingineri, ataşat de acum încolo persoanei lui Beyle, adăugase lăzii în care stătea, roţi şi membre mecanice. Se putea deplasa prin apartament şi controla evoluţia situaţiei.

Atunci când Hien Li veni să-i anunţe succesul deplin al Proiectului „porţii în spaţiu”, Beyle rămase multă vreme tăcut. Bărbatul galben, mărunt, care era unul dintre cei mai buni

fizicieni ai generaţiei sale, nu întrerupse această tăcere. Chipul îi rămânea impenetrabil, însă compasiunea îi era sinceră. De multă vreme resimţea o prietenie profundă pentru Beyle. Ea tindea să se transforme în veneraţie.

— Deci s-a petrecut, Hien? întrebă Beyle. Între Pământ şi Marte s-a deschis o poartă. O gaură de vierme. Nimic mai mult. Însă lumi şi stele vor putea trece prin urechea acestui ac.

Fizicianul dădu din cap.

— Ascultă, spuse Beyle. Vreau să revăd Pământul. Ştiu că nu voi putea suporta o călătorie cu racheta, cel puţin pentru moment. Poate că nu o voi mai putea face niciodată. Însă vreau să ajung din nou pe Pământ. Trimite-mă pe Pământ prin această poartă.

Hien Li se întoarse către Archim care asista la discuţie şi îl privi îndelung. În cele din urmă îndrăzni să înfrunte privirea înspăimântătoare a lui Beyle.

— Mi-e teamă că una ca asta nu este posibil, spuse el. Există nişte obstacole teoretice. Putem transmite energie sau alimente, însă informaţii, doar puţine sau chiar deloc. Cel mult o imagine prin intermediul tahionilor cu care poarta ne permite să interferăm, şi asta este deja o realizare. Descrierea completă a unui obiect trebuie să-i fie furnizată porţii de destinaţie printr-o altă cale, cu o incertitudine de nivel aproape cuantic. Corpurile complexe sunt alterate sau degradate. Am încercat să trimitem mici animale criogenizate, ca să vedem ce se întâmplă. Toate au murit la sosire. Cele mai multe erau chiar de nerecunoscut. Mai târziu, poate… Deşi obstacolele teoretice sunt încă redutabile.

— Înţeleg, spuse Beyle, şi ştiu. Însă voiam să te aud spunând că ai încercat, deoarece ştiu de ce ai făcut-o. (Apoi adăugă foarte încet): Ar fi poate mai bine. Nu-i aşa, Archim?

Archim rămase tăcut, iar Hien Li nu răspunse nimic. Ochii săi trişti cercetau spaţiul sicriului în care era întins trupul lui Georges Beyle. El însuşi lucrase cu un fel de furie la unele din sistemele cibernetice care asigurau supravieţuirea lui Beyle.

— Deci am câştigat, spuse Beyle în cele din urmă. (Emise zgomotul acela ciudat care de acum îi ţinea loc de râs.) Ştirea este cunoscută oficial pe Pământ?

Nu mai era la curent cu evenimentele decât în mod intermitent. Cea mai mare parte a timpului rămânea tăcut,

probabil se gândea. Umplea băncile de date cu însemnări codificate. Până acum codurile se arătaseră de nepătruns.

Archim ezitase în a da ordinul de încercare a dezlegării lor, apoi cedase, atunci când Andrews îi spusese, nu fără ipocrizie, că aceste însemnări puteau conţine mijlocul de a-l ajuta pe Beyle sau, poate, erau cunoştinţe deosebite care riscau să dispară o dată cu el. Însă niciun sistem expert nu reuşise să o facă. Nu se dorise să se reuşească. Din ce în ce mai mult, relaţiile lui Beyle cu maşinile erau tot mai inedite. El însuşi era o maşină, mai mult de jumătate. Archim îşi spunea că, fără să vrea, fabricaseră ceva înfricoşător.

Gena, cu care Beyle discuta cu cea mai mare plăcere, lăsa să se înţeleagă – atunci când consimţea să raporteze ceva despre aceste conversaţii – că gândurile lui Beyle luaseră o turnură care nu mai avea nimic omenesc. El îşi făcea griji, spunea ea, pentru viitorul omenirii, dar cu o luciditate înspăimântătoare. Cu calm, anunţa lucruri înfricoşătoare pentru mileniile care urmau să vină. Făcea planuri în aparenţă lipsite de sens. Însă, spunea Gena, în ceea ce spunea exista ceva ca o scânteie a unui geniu eliberat. Georges Beyle se găsea de acum în afara lumii oamenilor. Pătrunsese într-un alt univers conceptual şi temporal.

Am face poate mai bine, gândea Archim, să decuplăm aparatele şi să-l lăsăm să moară. Atâta vreme cât se mai poate. Dacă se mai poate. Am creat un monstru. Un sfinx. Un tiran potenţial.

Însă nu se simţea în stare să o facă. Poate că era reţinut de un rest de prietenie, de milă. Sau poate că pur şi simplu îi era frică. Frică de reacţia lui Beyle. De cea a inginerilor care-l înconjurau şi-l apărau pe Beyle, şi care se comportau din ce în ce mai mult ca nişte preoţi ai lui.

Şi frica de exterior. Strategiile stranii ale lui Beyle vor fi poate, într-o bună zi, singura scăpare împotriva acelui ceva ce-i ameninţase pe locuitorii dispăruţi ai oraşului subteran.

Cu un efort, se smulse din gânduri.

— Ei bine, Archim? întrebă Beyle, care nu încetase să-l scruteze.

— Nu, spuse Archim. Pentru moment, Andrews a preferat să păstreze secretul. Ideea lui era că dumneata eşti cel care trebuie să anunţe lucrul acesta omenirii. Consideră că asta va pune

capăt oricărei împotriviri din partea guvernului. Însă poarta, porţile mai curând, au început deja să funcţioneze. Oxigenul curge în valuri dinspre Pământ către Marte.

Andrews, gândea Archim. A înţeles ceea ce reprezintă Beyle de acum încolo. Dacă Beyle devine un zeu, el ţine să-i fie profetul, marele lui preot. Beyle îi deschide larg porţile viitorului. Ar trebui să-l ucidem acum. Însă nu o vom face. Este deja prea târziu.

— E bine, spuse Beyle. Voi anunţa chiar eu marea descoperire. Am o idee privitoare la subiectul acesta. În ceea ce vă priveşte, Archim, aţi ezitat mult prea mult. Sunteţi oare gelos pe poziţia mea? Pot însă să vă asigur că nu veţi avea nimic de regretat.

Făcu din nou să-i răsune râsul neobişnuit.

— Iată care-mi sunt intenţiile, le spuse el în cele din urmă lui Hien şi lui Archim.

10

Anumiţi istorici socotesc data de 11 martie 2096 (din calendarul universal) ca pe o origine a perioadei numite cam pompos a „grădinarilor universului”. Alţii, pur şi simplu din spirit de contradicţie preferă să o lege de apariţia cărţii lui Hugo von Steiner: *Teză privitoare la adaptarea universului la om,* din 2037. Detractorii lor susţin, râzând, că tot aşa de bine ar putea fi făcută să înceapă din secolul XX, argumentând prin nenumăratele romane science-fiction care descriau în termeni fantezişti remodelarea planetelor şi construirea unor lumi artificiale. Ei citează bucuroşi, dar nu fără ironie, pe unul dintre cele mai obscure, publicat iniţial sub titlul stângaci *Chirurgii planetari* şi care a cunoscut un oarecare succes în urma reeditării sub alt titlu: *Marte: visul pădurilor.*

Însă, cu toate că nimeni nu se îndoieşte astăzi că 11 martie 2096 ar fi o dată istorică, puţine relatări exacte au fost totuşi făcute cu privire la evenimentele care s-au desfăşurat în acea zi. Dacă mărturiile şi documentele concordă asupra declaraţiei pe care a făcut-o Georges Beyle populaţiei celor Trei Planete, Pământ. Luna şi Marte, embrionul a ceea ce urma să devină Statele Sistemului Solar (S.S.S.) discuţiile rămâneau pasionante şi frecvente în ceea ce priveşte evenimentele secrete care au precedat imediat această declaraţie. Publicarea recentă a Arhivelor Universităţii din Circe (Marte) aruncă o lumină nouă asupra acestei chestiuni controversate şi prezintă sub un alt unghi situaţia politică a acestei epoci de tranziţie.

Se ştia că în dimineaţa zilei de 10 martie, Rolf Carenheim, prim-consilier al preşedintelui Guvernului pământean, fu anunţat că Georges Beyle dorea să-i vorbească a doua zi. El nu manifestă nicio surpriză, însă ţinu să repete într-un comunicat că deplângea starea curajosului director administrativ al Proiectului.

Discuţia urma să aibă loc în clădirile Proiectului situate într-o

enclavă în apropiere de Grenoble, în districtul francez, unde Carenheim acceptase să vină. El ştia că Beyle nu plecase de pe Marte şi se aştepta la o teleconferinţă. Mai fusese informat că imediat după această discuţie Beyle se va adresa populaţiilor celor Trei Planete. Ignora conţinutul exact al declaraţiei lui Beyle, dar este probabil că fusese informat, din politeţe, asupra liniilor sale generale şi că acest lucru era cel care îl condusese la acceptarea unei invitaţii atât de bruşte.

Carenheim ajunsese în Europa cu avionul orbital şi fu întâmpinat încă de la sosirea pe pista Direcţiei Centrale a Proiectului de Milton Andrews, director general al Proiectului. Însoţit de Andrews, el se îndreptă fără o altă escortă către una din sălile de conferinţe. Cei doi pătrunseră singuri înăuntru. Ceea ce se petrecu după aceea rămase în mare parte secret, până la publicarea arhivelor din Circe.

Surpriza lui Carenheim trebuie să fi fost mare, atunci când nu recunoscu în sală niciunul dintre aparatele care foloseau de obicei la stabilirea unui duplex Pământ-Marte. Nu văzu nici cel mai neînsemnat scaun, în vreme ce lungimea schimburilor cu Marte conducea de obicei la asigurarea celor mai bune condiţii de confort pentru participanţi. Ne putem închipui că i-a aruncat o privire întrebătoare lui Andrews, însă acesta a rămas tăcut. O clipă, consilierul s-a temut de un complot sau o dorinţă deliberată de a-l umili. Însă nu a lăsat să se vadă nimic. Avea reputaţia de a fi un om curajos.

Zidul în faţa căruia stătea, trebuia să-i fi displăcut. Nu părea să fie constituit din ceva solid, ci dintr-o peliculă argintată. Când se închise uşa, pelicula aceasta se sfâşie şi, în prelungirea sălii, Carenheim descoperi o alta de care nu părea să-l separe nimic însă care, prin aranjamentul şi decorul ei nu se putea găsi decât pe Marte. Iluzia era perfectă, iar Carenheim nu crezu nicio clipă că era vorba de un ecran obişnuit sau chiar de o proiecţie holografică. Nu putea fi decât o simulare locală. Sau altceva…

În centrul celeilalte încăperi, în sicriul său de sticlă şi metal, zăcea Georges Beyle. Era suficient de înclinat ca să-l poată privi pe Carenheim. În spatele lui Beyle stăteau Archim şi Gena Noroit. În fundul sălii, Hien Li controla nişte aparate.

Cu toate acestea ceva îl intriga pe Carenheim. Scena părea îngheţată ca şi cum imobilitatea lui Beyle luase în stăpânire

decorul care-l înconjura. Apoi Gena îşi schimbă brusc poziţia. Se deplasase cu câţiva milimetri, iar gestul i-ar fi putut trece neobservat dacă n-ar fi fost atât de brusc. Exact în acelaşi timp braţul drept al lui Hien Li se lăsase în jos. Ai fi spus că sunt două imagini fixe, succesive, descompunând o mişcare.

Fără îndoială că lui Carenheim îi trebui mai puţin de o zecime de secundă pentru a cântări semnificaţia acestei puneri în scenă. Făcu un pas către această imposibilă scenă de care nu părea să-l separe nimic, doar o vagă transparenţă, uneori, un fulger brusc, o reţea luminiscentă imediat ştearsă şi, în special, acea fixitate îngheţată. Andrews îl prinse de braţ şi îl reţinu.

Doar atunci Beyle îi salută pe Andrews şi Carenheim cu o voce măsurată care indica până la ce punct învăţase să-şi controleze laringele artificial. Archim şi Gena rămâneau tăcuţi şi nemişcaţi, ca nişte statui de ceară.

— Sunt bucuros să vă revăd, spuse brusc Beyle. Sunt bucuros că vă văd cu o asemenea claritate în ciuda repulsiei pe care mi-o inspiraţi. Am făcut ceva progrese.

Carenheim păli vizibil. Nu era efectul injuriei. Vocea lui Beyle era anormal de prezentă. Nu putuse fi purtată de unde de-a lungul a milioane de kilometri. Părea să fi străbătut doar câţiva metri. Iar Beyle se afla pe Marte.

— Sunteţi suferind, răspunse Carenheim. Îmi exprim speranţa de a vă vedea complet refăcut, şi repede. Însă starea dumneavoastră nu vă dă dreptul să…

Nu-şi termină fraza. Vocea i se stinse ca şi cum i-ar fi fost frică sau ca şi cum ar fi bănuit o trădare. Se pregăti să aştepte răspunsul vreme de câteva minute şi să primească în acest interval urmarea mesajului lui Beyle. Însă în sala aceasta timpul părea suspendat, dezarticulat. Iar reacţia imediată a lui Beyle îl surprinse.

— Tăceţi, urlă Beyle. Ştiţi mai bine decât oricine cui datorez starea pe care o deplângeţi. Am învăţat multe lucruri, Rolf Carenheim, şi ştiu mai multe despre dumneata decât despre oricine, poate mai multe chiar decât dumneata însuţi. Şi nu le-am aflat cumpărând conştiinţe, omorând, şantajând. Le-am descoperit gândindu-mă. Pe durata unei infime părţi din zilele pe care le-am petrecut singur, nemişcat, prizonier al trupului meu sau mai curând separat de el, m-am gândit la dumneata. Ştiu

cine eşti.
— N-aveţi niciun drept, protestă Carenheim. Apoi spuse: nu sunteţi pe Marte. Sau…
Nici măcar nu se gândea să părăsească sala. Îi ţinea piept.
— Despre care drept vorbeşti dumneata, Carenheim? Oare în numele acestui drept a fost ucis Ransome, a murit Svornjesen şi oamenii lui, a fost cât pe ce să mor chiar eu?
Carenheim încercă să se arate sarcastic:
— Este o judecată? Unde e tribunalul?
— Nu, Carenheim, nu este o judecată. Este anunţul unei înfrângeri, a înfrângerii dumitale. Şi mă aflu chiar pe Marte, după cum ştiţi. Vă întrebaţi prin ce miracol vocea mea pare să ajungă instantaneu la dumneata, fără răstimpul îndelungat furat de distanţă. Vă întrebaţi de ce par atât de aproape, de ce singurul obstacol care subzistă între noi pare a fi cutia asta de sticlă în care m-aţi închis. Sau poate că aţi pierdut obiceiul de a vă pune întrebări?
— Poarta în spaţiu, spuse Carenheim. Aţi reuşit.
— Da, Carenheim, am realizat poarta în spaţiu. Puteam să vă las să treceţi prin ea. În mai puţin de trei paşi, v-aş putea lăsa să părăsiţi Pământul. Însă nu o voi face pentru că asta v-ar ucide. Poarta nu este încă perfectă. Fiinţele vii nu pot trece prin ea. Moleculele complexe care le compun sunt alterate, iar aceasta ucide. Nu vreau să muriţi. Nu în felul acesta. Însăşi informaţia trece cu greutate. Cea mai mare parte din ceea ce vedeţi şi auziţi este reconstituit chiar pe Pământ prin simulare, cu ajutorul ordinatoarelor.
Beyle tăcu. Membrele mecanice care înconjurau sicriul de metal se mişcară sacadat, încet şi cu precizie.
— Însă aerul poate trece prin poarta din spaţiu. Şi în câteva luni, cel mult în câţiva ani, Marte va fi un alt Pământ. Nu mai este vorba de decenii. Nu ştiu dacă voi vedea acel promis Marte. Însă dumneata îl vei vedea. Poate.
Membrele mecanice ale lui Beyle căutasem un obiect fusiform cu un aspect neliniştitor.
— Fără îndoială că nu mă credeţi, nu-i aşa Carenheim? Încă mai credeţi că toate acestea sunt nişte înscenări. Priviţi şi convingeţi-vă.
Gena apăsă un buton de pe o consolă. Un vânt violent se

dezlănţui în sală, pe Pământ. Aerul se precipita către cealaltă extremitate a încăperii, cea care se găsea pe Marte.

— Chiar şi sub domuri, presiunea de aici este mult inferioară celei care domneşte pe Pământ, spuse Beyle. Studioul acesta este etanş şi am menţinut în el o presiune terestră. Gena a deschis o vană. Aerul se precipită aici. Vă place mica mea demonstraţie? Puerilă, nu-i aşa?

Andrews şi Carenheim trebuiau să lupte pentru a evita să nu fie luaţi de vânt.

— Vântul care suflă între lumi, spuse Beyle. Aş fi putut deschide această poartă într-un deşert marţian. Atunci aţi fi fost luaţi fără putinţă de împotrivire de o furtună adevărată. Aţi fi învăţat foarte repede ce înseamnă să trăiţi într-o lume în care aerul este rar. Un produs de lux. Ceea ce tocmai aţi văzut la o scară minusculă se va reproduce vreme de luni de zile la scară, planetară. Pământul nu va suferi de pe urma acestei transfuzii. Însă Marte va trăi. Marte va cunoaşte o nouă civilizaţie. Fie că vă place, fie că nu. Nu puteţi nici împiedica, nici controla ceva.

Râsul ciudat al lui Beyle se făcu auzit, iar Andrews mărturisi mai târziu în memoriile sale postume că în clipa aceea a resimţit o nelinişte profundă. Se îndoia de sănătatea mintală a lui Beyle. Teama lui crescu, atunci când recunoscu obiectul alungit pe care-l aţintea acum unul din membrele artificiale ale lui Beyle. Era o armă, un arzător. Şi Carenheim sigur l-a recunoscut, dar nu se clinti.

— Nu numai gazele pot trece prin poarta din spaţiu. Spuse Beyle. Şi energia brută o poale face. Mi-aţi dat aerul Pământului. Vă voi înapoia energia lui Marte.

Fusul se ridică, încet până îl ţinti pe Carenheim. Andrews, care nu fusese prevenit, păli. Archim şi Gena rămâneau impasibili.

Un deget mecanic se juca pe crosa armei.

— Aşa erai dumneata, Carenheim, dirijând de pe Pământ o armă destinată să distrugă Marte sau cel puţin să supună planeta ambiţiei dumitale. O armă complexă, costisitoare, precisă, compusă din mii de rotiţe, agenţi, spioni fanatici. Armei dumitale eu nu-i pot opune decât unealta aceasta, un singur arzător. Doar un singur arzător. Şi se află atât de departe de dumneata. La milioane de kilometri. Gândiţi-vă bine la asta, Warwick, fost creator de regi.

O flacără portocalie ţâşni din arzător. Însă membrul mecanic al lui Beyle deturnase fasciculul. În spatele lui Carenheim şi deasupra capului său, peretele sfârâi şi se topi. Poarta prin spaţiu curba doar puţin drumul fulgerului.

— Sau poate că ţi se pare că unealta asta e prea aproape de dumneata, Carenheim?

Flacăra se stinse, iar vântul violent încetă în aceeaşi clipă să mai sufle. Andrews lăsă să-i scape un suspin, apoi se strâmbă într-un zâmbet. Strânsoarea mecanică a lui Beyle se desfăcu şi arzătorul căzu pe sol cu un zgomot puternic de metal.

— Sunteţi liber, Carenheim, continuă Beyle. Nu mai aveţi importanţă. Puteţi pleca. Nu mă mai adresez dumitale. Ci întregului Pământ, celor Trei Planete.

Esenţialul discursului său este bine cunoscut. În zilele noastre nu există vreun sistem cognitiv care să nu-l fi auzit măcar citat.

— Am câteva veşti importante să vă anunţ. Prima este că Proiectul de terraformare a planetei Marte se va încheia peste câţiva ani.

Făcu o pauză.

— Laboratoarele noastre, continuă el, au făcut o descoperire de o importanţă fundamentală pentru viitorul civilizaţiei omeneşti. Descoperirea aceasta este poarta în spaţiu.

Era un vis străvechi. Transmiterea materiei şi a energiei prin spaţiu cu o viteză aproape infinită. Visul acesta a devenit realitate. Era marilor nave care au fost concepute şi construite pentru a transporta oxigenul şi apa de pe Pământ pe Marte este revolută. În câteva luni, în câţiva ani, proiectul acesta gigantic care trebuia să ocupe omenirea vreme de decenii va fi terminat.

Lucrul acesta merită să fie analizat. Căci inovaţia aceasta ne deschide orizonturi nelimitate. De fiecare dată când omenirea s-a găsit în faţa unei sarcini imense, când i-a aruncat universului o sfidare aparent de nejustificat, ea a găsit mijlocul de a-şi ţine cuvântul şi de a depăşi chiar obiectivele pe care şi le-a fixat singură. Istoria ei este făcută din vise realizate. Însă o vreme, aşa cum s-a întâmplat deja, a crezut că trebuie să renunţe la viitorul ei.

Transformarea lui Marte era ocazia unui pariu. El a fost câştigat.

Mâine vom realiza alte probleme. Marte nu reprezintă decât o

etapă, pe un drum foarte lung. Nimeni nu poate spune încotro duce. Nu există viilor. Nu există decât viitoruri. Noi ştim doar că drumul acesta trece prin stele, că vom ajunge la ele şi că într-o bună zi le vom popula. Poarta noastră va lega lumi care astăzi se situează la acele extremităţi opuse ale universului pe care le observă instrumentele noastre cele mai sensibile.

Nimeni nu poate spune când se vor petrece toate acestea. Ritmul descoperirilor se accentuează fără încetare. Intervalurile necesare realizării unui proiect imens se reduc în fiecare zi. Frontierele imperiului uman se extind. Singurul lucru de care poate fi sigur un om, chiar vârstnic, este că înainte de moarte îşi va vedea lumea schimbându-se de mai multe ori.

Trebuie să acceptăm schimbarea. Ignorăm aproape cu desăvârşire ce anume ne aşteaptă pe alte lumi, dincolo de stele. Nu vom avea o idee decât peste un secol sau poate mâine. Însă se poate, este aproape sigur, că acolo vom întâlni alte civilizaţii şi trebuie să ne pregătim pentru această întâlnire.

Ştim că înainte vreme, Marte a fost scena trecerii unei alte specii, pe care trebuie să o calificăm drept raţională şi tehnicizată. Se poate ca ea să fi dispărut. Se poate să o întâlnim în cursul explorărilor noastre viitoare. Se poate să nu fie unică. Am contractat o datorie faţă de această specie, căci în oraşul pe care ni l-a lăsat, am descoperit izolatorul care ne-a permis să ne încheiem munca la poarta în spaţiu. Istoria noastră nu ne mai aparţine întru totul.

Le spuse tot ce aştepta şi spera de la viitor, iar Gena, Archim şi Hien Li, Andrews şi Carenheim care îi percepeau vocea sintetică în direct îl ascultară, iar toţi ceilalţi care îl auzeau cu secunde, minute sau cu ore întârziere, îl ascultară şi ei. Vorbi multă vreme. Spuse cu mult mai multe decât dorise iniţial. Explică ce însemnase Proiectul pentru el, ce putea să însemne viitorul. Le împărtăşi visul lui. Uitară că era închis într-o cutie de metal şi sticlă, că o inimă artificială îi bătea în trup şi că muşchii îi erau electromecanici. Îi uitară chipul subţiat, înţepenit, palid. Deveni limbajul viitorurilor.

În cele din urmă tăcu. Ochii i se mişcară imperceptibil, făcu cutia să pivoteze şi îi privi succesiv pe Archim şi pe Gena. Apoi spuse:

— Este timpul să plec. Voi părăsi Marte. Mă aşteaptă spaţiul. Înainte de a-i întâlni pe Ceilalţi mai rămân încă multe de făcut.

Pleoapele îi coborâră încet. Nu văzu lacrima de pe obrazul Genei. Pe ecranele care îi reflectau ritmurile vitale, pulsaţiile încetiniră, se stabilizară.

Georges Beyle dormea sub protecţia maşinilor. Iar visele sau coşmarurile, care-i bântuiau somnul, nu le putea împărtăşi nimănui.